

КИЙРА КАС ЕДИНСТВЕНАТА

Част 3 от „Изборът“

Превод от английски: Цветелина Тенекеджиева, 2014

chitanka.info

*На Калауей,
Момчето, което се изкачи по дървото,
за да влезе в къщичката на сърцето ми,
и ми позволи да съм короната върху неговото.*

ПЪРВА ГЛАВА

Този път се намирахме в Банкетния салон, изтърпявайки поредния урок по поведение и етикет, когато тухлите ни връхлетяха през прозореца. Елиз незабавно се хвърли на земята и запълзя към страничната врата с хленчене. Селест изпищя оглушително и се втурна към дъното на салона, изплъзвайки се на косъм от пороя счупени стъкла. Крис ме дръпна за ръката и двете хукнахме рамо до рамо към изхода.

— Побързайте, дами! — изкрещя Силвия.

До няколко секунди стражите вече се бяха наредили край прозорците и стреляха, а залповете на оръжията им отекваха в ушите ми, докато бягах, спасявайки живота си. Независимо от това дали ни атакуваха с пушки, или с камъни, всеки, проявил и най-беглата агресия на територията на двореца, щеше да намери смъртта си. Търпението на краля се беше изчерпало до последната капка.

— Ужасно е да тичаш с тези обувки — измърмори Крис, провесила през една ръка воалите на роклята си, докато очите и не се откъсваха от дъното на коридора.

— На една от двете ни ще и се наложи да свиква с всичко това — заяви задъхано Селест.

Врътнах очи.

— Ако съм аз, ще нося кецове всеки ден. Вече ми дойде до гуша.

— По-малко приказки, повече движение! — нахока ни Силвия.

— Как ще слезем до скривалището от тук? — попита Елиз.

— А какво ще стане с Максън? — загрижи се Крис, останала без дъх.

Силвия не й даде отговор. Последвахме я през лабиринт от коридори, в търсене на прохода към подземния етаж, докато страж след страж профучаваха край нас в обратната посока. Възхищавах се на мъжеството им, на неустрашимостта, нужна да хукнат към опасността в името на други хора.

Всичките бяха напълно неотличими един от друг, докато чифт зелени очи не се впи в моите. Аспен не изглеждаше уплашен, не изглеждаше дори изненадан. Просто беше възникнало усложнение и той отиваше да го коригира. Такъв си беше по природа.

Погледите ни се срещнаха за част от секундата, но и толкова стигаше. Такива бяха отношенията ни с Аспен. И без думи можех да му кажа: „Бъди нащрек и се пази.“ А той безмълвно отговаряше: „Не ме мисли, грижи се за себе си.“

Макар и да нямах никакви притеснения около неизказаното, положението беше коренно различно с изреченото на глас помежду ни. Последният ни разговор не беше минал особено гладко. Канех се да напусна двореца и го бях помолила да ми даде време, за да преглътна случилото се по време на Избора. В крайна сметка останах, но така и не му дадох обяснение защо.

Може би търпението му към мен се изчерпваше, а и способността му да вижда само доброто в действията ми също беше на път да пресъхне. Все някак трябваше да намеря решение на проблема. Не виждах живота си без Аспен. Дори сега, когато се надявах Максън да избере мен, не можех да си представя света без Аспен.

— Ето го! — извика Силвия, побутвайки скрития в стената панел.

Тръгнахме надолу по стълбището, водени от Елиз и Силвия.

— По дяволите, Елиз, ускори крачката! — кипна Селест.

Очаквах да ѝ се ядосам за припряността, но така или иначе, в главите на всички ни се въртеше едно и също нещо.

Докато потъвахме все по-дълбоко и по-дълбоко в мрака, опитах да се примиря с факта, че пак щяхме да пропилеем часове наред, спотаени като мишки. Крачехме надолу, заглушавайки със стъпките си виковете над главите ни, докато силен мъжки глас не прокънтя от върха на стълбището.

— Спрете!

Двете с Крис се обърнахме заедно и очите ни лека-полека разпознаха униформата.

— Почакайте — провикна се тя към момичетата под нас. — Това е страж.

Всички спряхме задъхани на местата си. Когато най-накрая ни достигна, стражът също дишаше учестено.

— Простете, дами. Бунтовниците избягаха още при началната стрелба. Явно днес не им е било до сражения.

Силвия позаглади с длани дрехите си и отвърна от наше име:

— Овладяна ли е ситуацията според краля? Ако не, излагате всички тези момичета на заплаха.

— Стражевият командир отмени тревогата. Сигурен съм, че Негово Величество...

— Нямате право да говорите от името на краля. Хайде, дами, продължаваме надолу.

— Сериозно ли говориш? — удивих се аз. — Искаш да се скрием в онази дупка без причина?

Тя впи в мен поглед, способен да спре дори бунтовник, и аз затворих уста. Между двете ни със Силвия се бе зародило един вид приятелство, тъй като с допълнителните си уроци несъзнателно ми бе помогнала да се разсея от драмите покрай Максън и Аспен. След скромния ми изблик по време на осведомителния бюлетин преди няколко дена отношенията ни като че ли се бяха сринали. Тя се обърна към стража и продължи:

— Представете ни официална заповед от краля и ще напуснем скривалището. Не спирайте, дами!

Двамата със стража си разменихме гневни погледи и всеки продължи по пътя си.

Силвия не прояви абсолютно никакво разкаяние, когато двайсетина минути по-късно ни навести друг страж с уверението, че е безопасно да излезем от подземиято.

Бях толкова ядосана заради цялата тази безсмислица, че дори не изчаках Силвия и другите момичета. Изкачих стълбището, озовавайки се на първия етаж, и продължих към стаята си с обувки в ръце. Прислужничките ми ги нямаше, но на леглото ме чакаше малък сребърен поднос с хартиен плик отгоре.

Моментално разпознах почерка на Мей и разкъсах плика, жадно поглъщайки думите на сестричката си.

„Ами,

Станахме лели! Астра е съвършена. Ще ми се да беше тук, за да се запознаете лично, но всички знаем колко

е важно да си в двореца точно сега. Смяташ ли, че ще успеем да прекараме Коледа заедно? Не си толкова далеч! Отивам да помагам на Кена и Джеймс. Не мога да повярвам каква красавица си имат! Изпращам ти снимка. Обичаме те!

Мей“

Извадих гланцираната снимка от плика. Цялото ми семейство присъстваше, с изключение на Кота и на мен самата. Джеймс, съпругът на Кена, беше застанал над жена си и дъщеричката им с широка усмивка и подпухнали от плач очи. Кена седеше с изпънат гръб в леглото, гушнала мъничко розово вързопче; по лицето и се четяха равни дози доволство и изтощение. Мама и татко сияеха от гордост, а вълнението на Мей и Джерад направо струеше от хартията на снимката. Естествено, че Кота не беше намерил време да отиде — все пак нямаше да извлече никаква изгода от това си посещение. Но поне аз трябваше да съм там.

А не бях.

Бях в двореца. И понякога дори не разбирах защо. Максън продължаваше да се вижда с Крис, дори след всички усилия, които беше положил, за да ме задържи. Бунтовниците безпощадно нарушаваха спокойствието ни от външна страна, а зад стените на двореца коравосърдечните думи на краля бяха съумели да нанесат не по-малка щета върху самоувереността ми. През цялото това време Аспен се навърташе край мен, принуждавайки ме да пазя тайната ни. Отгоре на всичко камерите изскачаха зад всеки ъгъл и грабеха късчета от живота ни, за да забавляват народа. Не стига, че отвсякъде ме притискаха към стената, ами и пропусках моментите, които винаги бях смятала за най-значими.

Преглътнах гневните си сълзи. Беше ми омръзнало да плача.

Затова преминах на режим „планиране“. Единственият начин да въдворя ред беше да сложа край на Избора.

Макар че продължавах да поставям под съмнение готовността си да стана следващата принцеса, дори за момент не се съмнявах, че искам да споделя живота си с Максън. А нямаше как да го постигна, ако просто бездействах и чаках всичко да се случи от само себе си. В

съзнанието ми изникна последният ми разговор с краля и закръстосвах нервно из стаята в очакване на прислужничките ми.

Едва дишах, така че хич не ми беше до ядене. Но жертвата щеше да си струва. Налагаше се да постигна някакво развитие, и то час по-скоро. По думи на краля, останалите момичета правеха всякакви опити за сближаване с Максън — физическо сближаване, а Негово Величество ме беше уверил, че съм твърде неугледна, за да ги надмина в това отношение.

И сякаш връзката ми с Максън не беше достатъчно оплетена, трябваше да намеря начин да си възвърна доверието му. А не знаех дали от мен се искаше да задавам повече въпроси, или да престана с тях изцяло. Макар да бях сравнително сигурна, че не беше стигнал далеч във физическите си взаимоотношения с другите момичета, не успявах да укротя въображението си. Никога не се бях опитвала да го съблазня — общо взето, всеки интимен момент, който бяхме преживели с Максън, се беше състоял непреднамерено, но нещо ме караше да си мисля, че проявих ли целеустременост, щях да му дам да разбере, че изпитвах към него влечение, не по-малко от това на останалите момичета.

Поех си дълбоко въздух, вирнах брадичка и влязох в трапезарията. Умишлено закъснях с минута-две, надявайки се, че всички ще са заели местата си край масите. Оказах се права. Но реакцията на околните надхвърли очакванията ми.

Направих реверанс, подвивайки крак, така че цепката на роклята ми да се отвори чак до бедрото ми. Тази вечер роклята ми беше виненочервена, без презрамки и с почти изцяло гол гръб, дори имах някакви съмнения, че прислужничките ми бяха използвали магия, за да я закрепят върху тялото ми. Като се изправих, впих поглед в Максън, който беше спрял да дъвче. Някой дори изпусна вилицата си на земята.

Сведох поглед, отправих се към мястото си и седнах до Крис.

— Америка, какво си въобразяваш? — изшушука тя.

Килнах глава в нейна посока.

— Моля? — отвърнах, преструвайки се на объркана.

Тя остави вилицата си на масата и погледите ни се срещнаха.

— Приличаш на уличница.

— Е, ти пък приличаш на завистница.

Явно бях уцелила десетката, защото Крис се поизчерви, преди да се обърне към чинията си. Аз самата хапнах съвсем малко, понеже стомахът ми се беше свил на топка. Докато ни сервираха десерта, реших, че вече няма смисъл да се правя на разсеяна, а като обърнах очи към Максън, го заварих да ме гледа, както и се бях надявала. Той незабавно се пресегна и подръпна ухото си, а аз отвърнах на знака му с престорена скромност. Веднага отправих поглед към крал Кларксън, мъчейки се да възпра напирещата по устните ми усмивка. Видимо бях успяла да го вбеса — поредният трик, който съумявах да практикувам безнаказано.

Станах от масата първа, предоставяйки на Максън възможност да се полюбува на голия ми гръб, и напуснах трапезарията с елегантни стъпки. Затворих вратата на стаята си и побързах да сваля ципа на роклята, нетърпелива да си поема дъх.

— Как мина? — любопитства Мери, притичвайки до мен.

— Май успях да му завъртя главата. Както и тези на всички останали.

Луси изписука радостно, а Ан дойде да помогне на Мери.

— Ние ще я крепим. Вие се поразходете малко — нареди ми тя, а аз се подчиних. — Очаквате ли го тази вечер?

— Да. Не мога да кажа кога, но несъмнено ще дойде. — Седнах в края на леглото, скръствайки ръце върху корема си, за да прикрепям роклята.

Ан ме погледна с тъжна гримаса.

— Съжалявам, че ще ви стяга още няколко часа. Но повярвайте ми, струва си.

Усмихнах ѝ се в опит да я уверя, че нямам против да потърпя малко болка. Бях казала на прислужничките си, че държа да привлека вниманието на Максън. Не им бях споменала обаче за надеждата си в най-скоро време творението им да се озове на пода.

— Искате ли да ви правим компания, докато пристигне? — предложи Луси, преливаща от въодушевление.

— Не, просто ми помогнете да вдигна ципа. Трябва да попремисля някои неща — отвърнах аз и станах от леглото.

Мери хвана машинката на ципа.

— Поемете си въздух, госпожице. — Подчиних се, а докато ме пристягаха в роклята, се усетих като войник, тръгнал към бойното

поле. Доспехите ми бяха малко по-различни, но замисълът беше същият.

Тази вечер ми предстоеше да поваля един мъж.

ВТОРА ГЛАВА

Отворих вратите към балкона, позволявайки на вечерния въздух да освежи стаята ми с благоуханията си. Макар и декемврийски, полъхът на вятъра погъделичка съвсем нежно кожата ми. Вече изобщо не ни допускаха навън, не и без стражи наоколо, така че трябваше да се задоволя с толкова.

Развихрих се из стаята и запалих няколко свещи в опит да й вдъхна малко уют. Когато на вратата се почука, духнах кибритената клечка, стрелнах се към леглото с книга в ръка и разпилях полите на роклята си край себе си. *О, да, Максън, винаги изглеждам така, докато чета.*

— Влез — казах с едва доловим глас.

Когато Максън отвори вратата, вдигнах леко глава, улавяйки почудата му при вида на смъртно осветената стая. Най-накрая погледът му стигна до мен и се плъзна по разголения ми крак.

— Ето те и теб — пророних, затворих книгата и станах да го посрещна.

Той бутна вратата след себе си и закрачи към мен, оглеждайки с интерес извивките на тялото ми.

— Исках да ти кажа, че изглеждаш ослепително тази вечер.

Отметнах част от косата си през рамо.

— А, харесваш роклята ми, значи? Нищо особено, седеше си в дъното на гардероба ми.

— Радвам се, че си я извадила.

Преплетох пръсти с неговите.

— Ела да поседнеш до мен. Напоследък не се виждаме особено често.

Той въздъхна и ме последва.

— Съжалявам. Положението е леко напрегнато, откакто загубихме толкова хора при онова нападение на бунтовниците, а знаеш какъв е баща ми. Изпратихме няколко стражи да пазят семействата ви и въоръжените ни сили са доста по-малобройни от обичайното. Освен

това кралят ме притиска да сложа край на Избора, но аз отстоявам позицията си. Държа да обмисля добре нещата.

Седнахме на крайчеца на леглото и аз се намърдах близо до него.

— Разбира се. Все пак контролът трябва да е в твои ръце.

Той кимна.

— Именно. Съзнавам, че го казвам за хиляден път, но се побърквам, когато някой цели да ми окаже натиск.

Нацупих леко устни.

— Знам.

Той замълча и лицето му придоби неразгадаемо изражение. Чудех се как да придвижа нещата напред, без да му се сторя натрапчива, но просто нямах опит в провокирането на романтични моменти.

— Навярно ще прозвучи глупаво, но днес прислужничките ми сложиха нов парфюм, та се питах дали не е твърде силен? — подхвърлих и килнах глава на една страна, за да се наведе и помирише шията ми.

Той се доближи до мен, докосвайки с носа си чувствително кътче от кожата ми.

— Не, скъпа, прекрасен е — пророни с устни до извивката на рамото ми. После ги долепи до кожата ми. Аз преглътнах и опитах да се съсредоточа. Трябваше да имам поне някакъв контрол над ситуацията.

— Радвам се, че ти допада. Много ми липсваше.

Усетих как ръката му се плъзва по голия ми гръб и моментално сведох лице. Той стоеше насреща ми, приковал очи в моите, а устните ни се намираха едва на милиметри разстояние.

— Колко много ти липсвах? — прошепна той.

Втораоченият му поглед, комбиниран с ниския тембър на гласа му, играеше причудливи игри с ритъма на сърцето ми.

— Толкова много — прошепнах в отговор. — Толкова, толкова много.

Приведох се напред, жадувайки устните му. Максън, уверен както винаги, ме придърпа към себе си с една ръка, а другата зарови в косите ми. Тялото ми копнееше да се слее с целувката му, но роклята ме възпираше. В следващия момент, внезапно изтръгната от унеса, си спомних плана си.

Плъзнах пръсти по ръцете на Максън и ги насочих назад към ципа на роклята ми с надеждата, че този стимул ще му е достатъчен.

Ръцете му се задържаха там за момент и тъкмо щях да го подканя да свали ципа, когато той избухна в смях.

Острият звук ме отрезви за част от секундата.

— Кое ти е толкова смешно? — попитах ужасена, мъчейки се да измисля по-незабележим начин да проверя дъха си.

— От всичките ти постъпки до момента тази е най-развлекателна! — каза Максън, прегъвайки се надве от смях, и плесна с ръка коляното си.

— Моля?

Той ме целуна силно по челото.

— Винаги съм се питал какъв ли ще е първият ти опит. — И отново прихна да се смее. — Извинявай, трябва да вървя. — Дори по стойката му си личеше, че се забавлява. — Ще се видим сутринта.

После си тръгна. Просто си тръгна!

Аз останах на леглото... безкрайно унижена. Какво ме беше накарало да си мисля, че планът ми ще проработи? Максън може и да не знаеше всичко за мен, но поне беше наясно с характера ми — а такова поведение... просто не беше в мой стил.

Сведох поглед към абсурдната си рокля. Безспорно бях прекалила. Дори Селест не би си позволила такова нещо. Прическата ми беше твърде съвършена, гримът ми — твърде тежък. Максън бе знаел какво целя още от мига, в който беше прекрачил прага ми. Въздъгнах и се зах да духам свещите из стаята, чудейки се как ли щях го да погледна в очите на следващия ден.

ТРЕТА ГЛАВА

Обмислях дали да не се оплача от стомашен вирус. Или от жестоко главоболие. Или пък от пристъп на паника. Каквото и да е, само и само да се спася от закуска.

После се сетих за Максън и за това колко често му се налагаше да посреща храбро трудностите. Само че аз не бях особено добра в това. И все пак намерех ли сили поне да сляза в трапезарията, да отчета присъствие, може би щеше да ми опрости част от вината.

С надеждата да залича поне малко от случилото се предишната вечер помолих прислужничките да ме облекат във възможно най-скромната рокля, която имах. Явно молбата ми им подсказа, че няма смисъл да разпитват за снощи. Деколтетото на днешната ми рокля беше малко по-високо от типа, който бях свикнала да нося в топлото анджелиско време, а ръкавите ѝ стигаха почти до лактите ми. Платът ѝ беше с пъстър и ведър десен — пълна противоположност на прелъстителното виненочервено от миналата вечер.

Едва се осмелих да погледна към Максън, като влязох в трапезарията, но поне извървах пътя до мястото си с гордо вдигната глава.

Когато най-сетне се престраших да надникна в негова посока, го заварих да ме гледа усмихнат до уши. Дори ми намигна, дъвчейки закуската си, а аз отново наведох глава, уж съсредоточена в превъзходния киш пред себе си.

— Радвам се, че поне днес си решила да облечеш нормални дрехи — изплю Крис.

— Аз пък се радвам, че си в такова цветущо настроение.

— Какво, за бога, те прихваща? — изсъска тя.

Чувствах се толкова потисната, че нямах сили да споря.

— Днес не ми е до това, Крис. Просто ме остави на мира.

В първия момент ми се стори готова да отвърне на удара, но явно сметна, че няма какво да спечели. Затова просто изопна гръб и продължи със закуската си. Ако бях постигнала поне минимален успех

предишната нощ, постъпката ми щеше да е оправдана; при това положение обаче не можех дори да се преструвам на горда.

Рискувах да хвърля втори поглед към Максън и забелязах, че макар този път да не ме гледаше, по лицето му продължаваше да играе следа от самодоволство, докато чупеше с вилица от киша си. Не можех да търпя повече. Нямах намерение да прекарам цял ден така. Тъкмо се канех да залитна или да се хвана за корема, или да изимитирам друг вид неразположение, само и само да се измъкна от трапезарията, когато през вратата влезе един от главните слуги. Носеше писмо върху сребърен поднос и се поклони пред крал Кларксън, преди да го остави на масата пред него.

Кралят взе писмото и го прочете набързо.

— Проклети французи — измърмори той. — Извинявай, Амбърли, май ще ми се наложи да напусна двореца до час.

— Поредното недоразумение по търговския договор? — поинтересува се дискретно тя.

— Да. Мислех си, че сме уредили въпроса още преди месеци. Този път трябва да подходим твърдо. — Кралят стана, хвърли салфетката в чинията си и се запъти към вратата.

— Татко! — провикна се след него Максън, скачайки на крака. — Не е ли редно и аз да присъствам?

И на мен самата ми се стори странно, че кралят не беше сгълчал сина си да го последва, понеже обикновено така се разпореждаше. Вместо това отправи студен поглед към Максън и заяви с рязък глас:

— Когато си готов да се държиш както подобава на един крал, тогава ще имаш пръст в кралските работи. — Без да каже и дума повече, баща му напусна залата.

Максън остана като ужилен за момент, шокиран и засрамен от решението на баща си да го нападне на всеослушание. После седна на мястото си и се обърна към кралицата:

— Не че имах особено желание да се кача на този самолет, ако трябва да съм откровен — пошегува се той в опит да разсее напрежението. Майка му се усмихна, както разбира се, се очакваше от нейна страна, а всички останали извърнахме погледи.

Като довършиха закуската си, другите момичета се отправиха към Дамския салон. В трапезарията останахме само аз, Максън и Елиз. Дватама с Максън се спогледахме и подръпнахме ушите си

едновременно, после се усмигнахме. Когато Елиз най-накрая излезе, с него се срещнахме по средата на залата, необезпокоявани от факта, че прислужничките и келнерите почистваха масите покрай нас.

— Аз съм виновна, че няма да те вземе със себе си — казах горестно.

— Вероятно — подразни ме той. — Повярвай ми, това не е първият път, в който се опитва да ме сложи на мястото ми, а и в главата му се въртят милион причини, поради които смята, че така трябва. Няма да се учудя, ако единственият му мотив този път е чиста злоба. Не иска да губи властта си, а колкото по-близо съм до избора на съпруга, толкова по-скоро ще се случи това. Но и двамата знаем, че никога няма да се откаже напълно от господството си.

— Май е най-разумно да ме изпратиш вкъщи. Убедена съм, че няма да ти позволи да избереш мен. — Все още не му бях разказала за случая, в който кралят ме беше причакал в коридора и ме беше заплашил, след като Максън бе настоял да ме задържат в двореца. Крал Кларксън ме беше предупредил да държа езика зад зъбите си, а не исках да го гневя. В същото време ненавиждах факта, че трябваше да пазя разговора ни в тайна от Максън.

— Пък и — подхванах, скръствайки ръце, — едва ли имаш особено желание да ме държиш тук след снощното ми изпълнение.

Той прехапа устни.

— Извинявай, че се разсмях, но нима можех да постъпя другояче.

— Аз лично имах доста идеи — измърморих под носа си, все още засрамена от неуспешния си опит да го съблазня. — Чувствам се толкова глупаво. — Скрих лице в дланите си.

— Стига — отвърна гальовно той и ме придърпа в обятията си. — Вярвай ми, изкушението беше огромно, но ти просто не си толкова момиче.

— А не трябва ли да бъда? Не трябва ли и това да е част от взаимоотношенията ни? — простенах в гърдите му.

— Не си ли спомняш онази нощ в тайната стаичка? — каза той с тих глас.

— Да, но тогава се сбогувахме.

— И какво сбогуване само!

Дръпнах се от него и го шляпнах закачливо с ръка. Той се изкиска, доволен, че е разсеял безпокойството ми.

— Да забравим за случилото се — предложих аз.

— Дадено — съгласи се той. — Освен това двамата с теб си имаме друга работа.

— Така ли?

— Да. Тъй като баща ми ще отсъства от двореца, моментът ще е удачен да поразмърдаме мозъците си.

— Добре — съгласих се, развълнувана от факта, че щях да участвам в лично наше начинание.

Той въздъхна, а мистериозният му план започваше да ме изправя на нокти.

— Права си за едно. Татко не те одобрява за моя съпруга. Но може и да се пречупи, ако успеем да постигнем нещото, което съм си наумил.

— И какво е то?

— Трябва да те превърнем в любимката на народа.

Аз врътнах очи.

— По това ли смяташ да работим? Максън, непостижимо е. След като опитах да спася Марли, се натъкнах на една анкета в списанието на Селест. Народът не може да ме понася.

— Възгледите се менят. Не позволявай на един-единствен момент да срине самочувствието ти.

Все още нямах вяра, че ще се получи, но какво можех да му кажа? Ако това беше единственият ми шанс, трябваше поне да опитам.

— Добре — съгласих се. — Но слушай ми думата... нищо няма да се получи.

Той се усмихна дяволито, придърпа ме към себе си и ми подари дълга, бавна целувка.

— Аз пък ти казвам, че ще се получи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Влязох в Дамския салон, замислена върху новия план на Максън. Кралицата още я нямаше, а всички момичета се бяха скупчили край прозорците и се кискаха.

— Америка, ела! — привика ме въодушевено Крис. Дори Селест се обърна с усмивка и ми махна да побързам.

Не знаех какво ме очаква и леко се притесних, но все пак отидох при групичката.

— О, боже мой! — изпищях удивена.

— Нали?! — въздъхна Селест.

Половината дворцови стражи тичаха голи до кръста в градината. Аспен ми беше казал, че им биели инжекции за увеличаване на мускулната маса, но очевидно и тренираха доста, за да поддържат телата си в изрядна форма.

Колкото и отдадени да бяхме на Максън, просто не можехме да пренебрегнем такава неустоима гледка.

— Вижте онзи русокосия — посочи Крис. — Е, струва ми се, че е рус. Косите им са толкова къси!

— На мен пък ми харесва този — отбеляза тихо Елиз, когато още един от стражите мина покрай прозореца.

— Не е за вярване какво правим! — изкиска се Крис.

— Ауу! Ей онзи там, със зелените очи — посочи Селест към Аспен.

Крис въздъхна.

— Танцувах с него на партито по случай Хелоуин. Освен че е чаровен, е и забавен.

— И аз танцувах с него — похвали се Селест. — Определено е най-симпатичният страж в двореца.

Не можах да стърпя усмивката си. Чудно ми стана как ли щеше да реагира, ако научеше, че същото момче е било Шестица в предишния си живот.

Докато го гледах как бяга, си спомних за всички онези пъти, в които силните му ръце ме бяха прегръщали. Постепенното ни отчуждение с Аспен беше неизбежно, но въпреки това се питах дали нямаше начин да си запазя поне част от любовта ни. Ами ако някой ден имах нужда от него?

— А ти, Америка? — попита Крис.

Единственият, който наистина привличаше вниманието ми, беше Аспен, а след като току-що бях изпитала онзи стар копнеж по него, въпросът и ме накара да се почувствам глупаво. Затова го избегнах.

— Не знам. Всичките са симпатични.

— Симпатични? — повтори изумено Селест. — Сигурно се шегуваш! Това са най-апетитните мъже, които някога съм виждала.

— Чак път толкова. Просто са се поразсъблекли — противопоставих и се аз.

— И все пак защо не им се полюбуваш малко? После ще гледаш само нас тричките — сопна ми се тя.

— Няма що! И Максън изглежда не по-зле без риза.

— Моля? — писна Крис.

Само след секунда, след като думите се бяха изплъзнали от устата ми, осъзнах смисъла им. Три чифта очи се пулеха насреща ми.

— И кога точно с Максън сте били заедно... голи? — поиска да узнае Селест.

— Не съм била гола!

— Но той е бил? — изуми се Крис. — Такава ли е била идеята на потресаващата ти рокля от снощи?

Селест ахна.

— Мръсница такава!

— Моля?! — изкрещях аз.

— Е, как иначе да те нарека? — озъби се тя и скръсти ръце. — Освен ако не проявиш желание да ни разкажеш какво точно се е случило и защо не сме прави да те обиждаме.

Само че нямаше как да им го обясня. Разсъбличането на Максън не беше особено романтичен момент, но не можех да им призная, че съм се грижила за раните по гърба му, главно защото бяха причинени от собствения му баща. Цял живот беше пазил тайната си. Предадох ли го сега, всичко помежду ни щеше да приключи.

— Селест му се натискаше полугола в коридора! — посочих я укорително аз.

Устата ѝ зейна от изумление.

— Откъде знаеш?

— Ама всички ли сте се показвали голи пред Максън? — ужаси се Елиз.

— Не бяхме голи! — контрирах я аз.

— Добре — прекъсна ни Крис, протягайки ръце напред. — Да изясним положението. Кой какво е правил с Максън?

Всички се умълчахме за момент, никоя не искаше да се обади първа.

— Аз съм го целувала — пристраши се Елиз. — Три пъти. Но друго не е имало помежду ни.

— Аз не съм го целувала въобще — призна си Крис. — Но по свой собствен избор. Той би ме целунал, ако му позволя.

— Сериозно? Нито веднъж? — шокира се Селест.

— Нито веднъж.

— Е, аз пък съм го целувала хиляди пъти — Селест отметна коса назад, явно решила, че постъпката и е повод за гордост, не за срам. — Най-хубавата ни целувка беше една нощ в коридора. — Тя ме стрелна с поглед. — Постоянно си шушукахме колко вълнуващо е, че всеки момент може да ни спипат.

Накрая всички очи се обърнаха към мен. В съзнанието ми изникнаха думите на краля и уверението му, че по всяка вероятност останалите момичета са доста по-освободени, отколкото аз самата можех да си позволя. Но вече знаех, че това беше поредното оръжие от арсенала му, поредният начин да срине самочувствието ми.

Затова изплюх камъчето.

— Максън целуна първо мен, не Оливия. Просто не исках да се разчува. Оттогава имахме няколко... по-интимни момента, а по време на един от тях той беше без риза.

— И как е останал без риза? Може би магически се е изнизала през главата му? — притисна ме Селест.

— Той я съблече сам — поясних.

Незадоволена от отговора ми, Селест продължи с натиска.

— Той я съблече или ти я съблече?

— Май двамата заедно.

След кратка и наситена с напрежение пауза Крис взе думата.

— Така, вече всички знаем коя в какви отношения е с принца.

— И с какво ни помага това? — попита Елиз.

Никой не отговори.

— Просто искам да ви уверя, че... — подхванах плахо аз. — Всичките ни моменти на близост бяха изключително важни за мен и изпитвам истински чувства към Максън.

— Да не би да намекваш, че това не важи за нас, останалите? — озъби ми се Селест.

— За теб със сигурност.

— Как смееш?

— Селест, за никого не е тайна, че си търсиш мъж с влияние. Готова съм да се обзаложа, че макар и доста да харесваш Максън, не си влюбена в него. Просто опитваш да се домогнеш до короната.

Без да опровергае твърдението ми, Селест се обърна към Елиз.

— Ами тази госпожица? Не съм видяла и капка емоция у нея!

— Сдържан човек съм. Няма да е зле и ти да опиташ — отвърна светкавично на удара Елиз. Яростната искра, която видях в очите и, ме накара да я харесвам още повече. — В моето семейство браковете се уреждат от по-възрастните. Знаех какво ме очаква, затова не се вълнувам. Може и да не съм хлътнала по Максън, но поне го уважавам. Понякога любовта идва впоследствие.

— Честно казано, тъжно ми е за теб, Елиз — коментира състрадателно Крис.

— Няма защо. Има и по-важни неща от любовта.

Вперихме погледи в Елиз, предъвквайки наум думите ѝ. Бях се борила за семейството си, а и за Аспен... от любов. А сега, колкото и да ме плашеше тази мисъл, няха съмнение, че всичките ми действия по посока на Максън — дори безумно глупавите — бяха мотивирани от същото това чувство. Но дали нямаше и нещо по-значимо?

— Е, аз съм готова да си призная: обичам го — изстреля Крис. — Обичам го и искам да се омъжа за него.

Думите ѝ незабавно ме върнаха в настоящето и ми се прииска да потъна вдън земя. Какво бях започнала?

— Така, Америка, твой ред е — пришпори ме Селест.

Вкамених се, а дишането ми стана повърхностно. Отне ми известно време да намеря правилните думи.

— Максън е наясно с чувствата ми и единствено това е от значение.

Тя направи физиономия, но не продължи с инквизицията. Несъмнено се притесняваше, че ще ѝ отмъстя със същите настойчиви въпроси.

В стаята се спусна тишина и всички се спогледахме умислено. Изборът течеше от месеци, но чак сега се подреждахме по коридорите към финалната линия. Всяка от нас беше надникнала във взаимоотношенията, които конкурентките и имаха с Максън — или поне в един техен аспект, — и вече можехме да ги съпоставим.

След няколко секунди кралицата влезе в Дамския салон и ни поздрави. Направихме и реверанс и се разпръснахме. Всяка от нас се оттегли в своя ъгъл... насаме със себе си. Вероятно такъв беше естественият ход на съревнованието. Бяхме останали четири момичета, а принцът беше един, така че съвсем скоро три от нас щяха да се приберат у дома само с увлекателна история за преживяванията си от изминалата есен.

ПЕТА ГЛАВА

Чупех ръце, кръстосвайки из библиотеката на долния етаж, докато се мъчех да подредя думите в главата си. Знаех, че е редно да разкажа на Максън за случилото се, преди да е чул от някое от другите момичета, не че изгарях от желание да подхвана темата.

— Чук-чук — каза той на влизане. Напрегнатото ми изражение незабавно привлече вниманието му. — Какво има?

— Само не се ядосвай — помолих го, докато вървеше към мен.

Той забави крачка и тревогата по лицето му отстъпи място на мнителността.

— Ще се постарая.

— Момичетата знаят, че съм те виждала без риза. — Забелязах как на устните му се заражда въпрос. — Не им споменах нищо за гърба ти. — Уверих го. — А ми се искаше, понеже сега си мислят, че сме имали доста интимни преживявания.

Той се усмихна.

— В крайна сметка май така се получи.

— Не се шегувай, Максън! Сега ме ненавиждат.

Той дойде да ме прегърне, а погледът му не се помрачи и за момент.

— Е, аз не съм ти ядосан, ако това те успокоява. Стига да не издаваш тайната ми, всичко е наред. Макар и да съм леко изненадан, че си им казала. Как изобщо стана дума за това?

Аз зарових лице в гърдите му.

— Май не бива да ти разкривам.

— Хмм. — Той започна да гали с палец гърба ми. — Нали уж трябва да работим по изграждането на взаимно доверие.

— Така е. Затова те моля да ми се довериш, че ако ти кажа, нещата само ще се влошат. — Може и да греша, но нещо ме навеждаше на мисълта, че признаех ли пред Максън за момичешкото ни увлечение по разсъблечените изпотени стражи, щях да навлека беля на всички ни.

— Добре — съгласи се той накрая. — Момичетата знаят, че си ме виждала гол от кръста нагоре. Нещо друго?

Поколебах се.

— Знаят и че си целунал първо мен. А аз знам за всичко, което си и не си правил с тях.

Той се отдръпна назад.

— Моля?

— След като се изпуснах, че съм те виждала без риза, заваляха цял куп обвинения и всички си изляхме душата. Знаем, че си прекарал доста време в мляскане със Селест и че отдавна си щял да целунеш Крис, ако ти беше позволила. Всичко излезе на бял свят.

Той прокара длан по лицето си и се поразходи из стаята, обмисляйки новата информация.

— Значи, вече нямам никакъв личен живот? Никакъв? Понеже на вас четирите ви е скимнало да сравните резултата? — Очевидно този факт го притесняваше.

— Защо ли ми се струва, че щом толкова държиш на честността, трябва да си благодарен за случилото се?

Той спря на място и се втренчи в мен.

— Моля?

— Вече няма скрито-покрито. Всички имаме доста ясно понятие за положението... и аз поне съм доволна.

Максън врътна очи.

— Доволна?

— Ако ми беше казал, че двете със Селест сме постигнали щогоде еднакво ниво на близост с теб, за нищо на света нямаше да ти налетя така снощи. Имаш ли представа колко унизително беше?

Той изсумтя с насмешка и продължи разходката си из стаята.

— Моля те, Америка, отчела си се с толкова много глупави думи и постъпки, че ще се учудя, ако все още знаеш какво е това срам.

Образованието ми далеч отстъпваше на неговото и не можех да се похваля с особено ораторско майсторство, затова ми отне известно време да проумея смисъла на думите му. Максън ме харесваше открай време, или поне така твърдеше. Съзнавах, че повечето хора не одобряваха симпатиите му. А дали той самият ги одобряваше?

— В такъв случай ще си вървя — отбелязах тихо, без да го погледна в очите. — Извинявай, че се изпуснах за онази случка с

ризата. — Тръгнах към вратата, чувствайки се толкова нищожна, че се питах дали изобщо ме забелязва.

— Недей така, Америка. Не исках да кажа...

— Не, няма нищо — пророних. — От тук нататък ще внимавам какво говоря.

Отправих се към горния етаж, като не бях особено сигурна дали искам Максън да ме последва, или не. Той не го стори.

Когато стигнах стаята си, Ан, Мери и Луси сменяха чаршафите ми и бършеха праха.

— Здравейте, госпожице! — поздрави ме Ан. — Искате ли чай?

— Не, просто ще поизляза на балкона за малко. Ако дойде някой, кажете му, че си почивам.

Ан се намръщи леко, но все пак кимна с глава.

— Разбира се.

Подишах малко свеж въздух, след което се заех с материалите за четене от курса на Силвия. Подремнах за кратко и посвирих на цигулка. Занимавах се с какво ли не, само и само да избегна срещата с другите момичета и Максън.

Тъй като кралят отсъстваше, ни беше позволено да се храним по стаите и аз се възползвах от това. Бях преполовила порцията си пилешко с лимон и черен пипер, когато на вратата ми се почука. Навярно ме гонеше параноя, но нещо ми подсказваше, че е Максън. А точно в онзи момент няхах никакво желание да го виждам. Ето защо тръгнах към банята, повличайки Мери и Ан с мен.

— Луси — изшушуках, — кажи му, че съм във ваната.

— Да му кажа, че сте във ваната?

— Точно така. Не го пускай — наредих й.

— Какво става тук? — поинтересува се Ан, като затворих вратата на банята и притиснах ухо към нея.

— Чувате ли нещо? — попитах.

Двете ми прислужнички също долепиха уши до вратата, мъчейки се да доловят някой членоразделен звук.

Първоначално чувах само приглушения глас на Луси, но щом преместих ухото си на процепа между вратата и касата, разговорът стана доста по-разбираем.

— Във ваната е, Ваше Височество — отвърна спокойно Луси. Действително беше Максън.

— О, така ли? Надявах се, че още вечеря. Искаше ми се да хапнем заедно.

— Госпожицата реши да си вземе вана, преди да седне на масата. — Гласът и трепереше леко, навярно заради лъжата.

Хайде, Луси, стегни се.

— Ясно. Би ли и предала, че искам да поговорим, като приключи?

— Ъмм... възможно е да се позабави, Ваше Височество.

Максън се замисли.

— А, разбирам. В такъв случай ще бъдеш ли така добра да й кажеш, че съм наминал и че ако е в настроение да поговорим, може да изпрати някого да ме повика? Часът не е от значение — ще дойда.

— Да, сър.

Последва дълго затишие и вече започвах да мисля, че си е тръгнал.

— Ъмм, благодаря — обади се накрая Максън. — Спокойна нощ!

— Лека нощ, Ваше Височество.

Задържах се още няколко секунди в банята, за да се уверя, че си е тръгнал. Когато излязох, Луси все още стоеше до вратата. И трите ми прислужнички ме гледаха с въпросително изражение.

— Просто не искам компания тази вечер — отбелязах неубедително. — Всъщност съм доста изтощена. Ще ви помоля да изнесете подноса с храната, а аз ще се подготвя за лягане.

— Искате ли една от нас да остане? — предложи Мери. — В случай че решите да извикате принца?

Виждах надеждата в очите им, но се налагаше да ги разочаровам.

— Не, просто ми е нужна почивка. Ще говоря с Максън на сутринта.

Беше ми странно да се пъхна под завивките, знаейки, че помежду ни с Максън тегнат неизяснени въпроси, но точно в момента нямах представа какво да му кажа. В главата ми цареше хаос. Вече бяхме преживели толкова хубави и лоши моменти заедно, бяхме направили толкова опити да споим връзката си, но ставаше все по-ясно, че ако изобщо беше писано това да се случи, ни чакаше доста път.

Бях изтръгната от съня си преди съмване. Светлината от коридора обля стаята ми и аз разтърках очи, фокусирайки стража,

стоящ на прага.

— Лейди Америка, събудете се, моля ви — призова ме той.

— Какво има? — попитах аз с прозявка.

— Възникна непредвиден случай. Трябва да ви заведе на долния етаж.

Кръвта ми се смрази мигновено. Семейството ми беше мъртво; просто си знаех. Бяха им изпратили стражи, бяха ги предупредили за възможно нападение, но бунтовниците се бяха оказали непобедим противник. Същото се беше случило и с Натали. Беше напуснала Избора, след като бунтовниците бяха убили малката ѝ сестричка. Семействата ни вече не бяха в безопасност.

Отметнах завивките, нахлузих халата и пантофите си и хукнах с всички сили по коридора и надолу по стълбището, препъвайки се на два пъти в стълбите.

Когато стигнах първия етаж, заварих Максън да говори съсредоточено с един страж. Дотичах до него, забравила всичко от изминалите два дни.

— Добре ли са? — попитах, едва сдържайки сълзите си. — Зле ли са пострадали?

— Какво? — учуди се той и най-неочаквано ме придърпа в обятията си.

— Родителите ми, братята и сестрите ми. Добре ли са?

Максън побърза да ме отдалечи от себе си, за да ме погледне в очите.

— Нищо им няма, Америка. Извинявай. Трябваше да се досетя, че това ще е първата ти мисъл.

За малко да заплача от облекчение.

Максън продължи, макар и леко смутен.

— В двореца има бунтовници.

— Какво? — изпищях аз. — Защо не сме по скривалищата?

— Не са дошли с лош умисъл.

— Тогава защо са дошли?

Той въздъхна.

— Само двама са, представители на Северняшкия лагер. Невъоръжени са и държат да говорят с мен... и с теб.

— Защо с мен?

— Не мога да кажа, но мисля да поприказвам с тях и реших да ти предложа възможност да сториш същото.

Сведох поглед към дрехите си и прокарах пръсти през косата си.

— Но аз съм по нощница.

Той се усмихна.

— Знам, но разговорът ни ще е съвсем неофициален. Не се притеснявай.

— А ти искаш ли да говоря с тях?

— Изборът е лично твой, но, честно казано, ми е любопитно да разбера защо желаят да говорят точно с теб. А не знам дали ще ми кажат в твоё отсъствие.

Аз кимнах, преценявайки ситуацията мислено. Не бях сигурна доколко ми се контактуваше с бунтовници. Въръжени или не, навярно те бяха далеч по-смъртоносно опасни, отколкото аз самата можех да бъда. Но щом Максън вярваше, че ще се справя, може би щях.

— Добре — съгласих се, изопвайки гръб. — Добре.

— Няма да пострадаш, Америка, обещавам. — Ръката му още беше върху моята и той стисна пръстите ми леко. После се обърна към стража. — Води ни. Дръж кобура си откопчан за всеки случай.

— Разбира се, Ваше Височество — отвърна той и ни поведе към Банкетния салон, където ни чакаха двама души, обградени от още стражи.

До няколко секунди разпознах Аспен сред колегите му.

— Може ли да отзовете кучетата си? — попита единият бунтовник. Беше висок, слаб и русокос. Кубинките му бяха изцапани с кал и беше облечен в дрехи на Седмица: дебел панталон, допълнително стеснен, и то така, че да полепва плътно по краката му, носеше и закръпена риза изпод оръфано кожено яке. Около врата му на дълга верижка висеше ръждив компас и се клатушкаше насам-натам при всяко негово движение. Имаше хулиганско излъчване, което, за моя изненада, не всяваше страх.

Още по-изненадващ бе фактът, че го придружаваше момиче. Тя също носеше войнишки кубинки, но явно в опит да прояви въображение и вкус към модерното беше обула чорапогащник и пола, ушита от същия плат като панталоните на спътника ѝ. Беше вирнала нахакано единия си хълбок, нищо че от всички страни я обграждаха

стражи. Дори да не бях разпознала лицето и, щях да си спомня якето ѝ. Беше дънково, късо отрязано и нашарено с десетки бродирани цветя.

За да се увери, че съм я разпознала, направи скромен реверанс. Аз ахнах развеселено.

— Какво има? — попита Максън.

— После ще ти обясня — прошепнах му аз.

Объркан, но все пак спокоен, той стисна утешително ръката ми и отново насочи вниманието си към гостите ни.

— Идваме с мир — обяви мъжът. — Невъоръжени сме, стражите ви вече ни претърсиха. Съзнаваме, че би било неуместно да помолим за личен разговор, но нещата, които трябва да обсъдим, не са за ушите на всеки.

— А защо повикахте Америка? — поинтересува се Максън.

— Искаме да поговорим и с нея.

— С каква цел?

— Пак повтарям — каза самонадеяно младежът, — тези господа не трябва да чуват. — Той махна закачливо с ръка към наобиколилите ги стражи.

— Ако смятате, че ще ви позволя да я нараните...

— Знам, че сте настроен скептично към нас, и то с право, но нямаме никакво намерение да нараняваме когото и да било от вас. Искаме просто да поговорим.

Максън обмисли думите му за момент.

— Ти — погледна към един от стражите, — придърпай една от масите и четири стола. А всички останали — моля, отдръпнете се, за да предоставите на гостите ни малко свободно място.

Стражите се подчиниха и в салона се спусна неловка тишина. Когато масата и столовете бяха подготвени, Максън покани двамата непознати да седнат.

Докато вървахме натам, стражите отстъпваха от пътя ни, безмълвно оформяйки защитен периметър около нас, съсредоточили погледи в двамата бунтовници, сякаш имаха готовност да стрелят и при най-малката заплаха.

Като стигнахме до масата, мъжът протегна ръка.

— Не смятате ли, че е редно да се запознаем?

Максън го погледна мнително, но склони да стисне ръката му.

— Максън Шрийв, ваш суверен.

Младежът се изкиска.

— За мен е чест, сър.

— А вие сте?

— Господин Огъст Илеа, на вашите услуги.

ШЕСТА ГЛАВА

Двамата с Максън се спогледахме, после извърнахме очи към бунтовниците.

— Правилно ме чухте. От рода Илеа съм. И то по кръвна линия. А тази госпожица рано или късно, ще се присъедини към него по брачна — заяви Огъст, кимвайки с глава към момичето.

— Джорджа Уитакър — обади се тя. — А ти, Америка, нямаш нужда от представяне.

Усмихна ми се отново и аз и отвърнах със същото. Не знаех доколко можех да ѝ имам доверие, но определено не я мразех.

— Значи, баща ми се оказа прав — въздъхна Максън, а аз го изгледах недоумяващо. Нима бе знаел, че преки потомци на Грегъри Илеа се бяха навъртали край двореца? — Увери ме, че някой ден ще дойдете за короната.

— Не искам короната ви — отсече Огъст.

— Хубаво, защото възнамерявам лично да оглавя страната ни — отвърна решително Максън. — Цял живот съм възпитаван в името на това и ако си въобразявате, че можете да се появите тук, претендирайки, че сте праправнук на Грегъри...

— Не искам короната ви, Максън! Сриването на монархията е в дневния ред на Южняците. Ние имаме други стремежи. — Огъст седна на стола и се облегна назад. После, сякаш се намираще у дома си, махна с ръка към останалите столове, подканвайки ни да заемем местата си.

С Максън отново се спогледахме, преди да се настаним пред масата, а Джорджа бързо последва примера ни. Огъст ни поогледа, сякаш изучавайки ни или умувайки откъде да започне.

Максън, навярно за да му напомни кой командваше парада, пръв наруши мълчанието.

— Мога ли да ви предложа чай или кафе?

Очите на Джорджа светнаха.

— Кафе?

Максън неволно се усмихна на ентузиазма ѝ и се обърна да привика един от стражите.

— Би ли помолил една от прислужничките да ни донесе по чаша кафе? И нека е по-силно, за бога!

После отново насочи вниманието си към Огъст.

— Дори не мога да си представя какви биха могли да са исканията ви. Имам чувството, че умишлено се появявате, докато всички в двореца спят, и предполагам, че държите да запазите посещението си в тайна. Кажете каквото имате да казвате. Но не мога да ви обещаю нищо друго, освен че ще ви изслушам.

Огъст кимна и се приведе напред.

— Издирваме дневниците на Грегъри от десетилетия. От доста време знаем за съществуването им, а неотдавна получихме потвърждение от източник, който не мога да ви разкрия. — Огъст отпрати поглед към мен. — Държа да отбележа, че не вашето изявление по осведомителния бюлетин ни насочи към двореца.

Аз въздъхнах облекчено. Още щом спомена дневниците, започнах да се проклинам наум и да събирам сили за по-късно, когато Максън щеше да причисли и този ми гаф към списъка с глупави постъпки.

— Никога не сме имали желание да сваляме монархията — обърна се той отново към Максън. — По колкото и безчестен начин да се е издигнала, нямаме нищо против да се възприемаме като поданици на суверен, особено ако този суверен сте вие.

Максън не промени изражението си, но долових възгордяването му.

— Благодаря.

— Борим се за други неща, за определени права и свободи. Искаме право на глас в избора на длъжностни лица, както и край на кастовата система. — Огъст говореше, сякаш очакваше лесна развръзка. Учудваше ме, че витаеше в облаците по този начин, при положение че беше видял как отрязват изявлението ми и прекъсват излъчването на осведомителния бюлетин.

— Говорите така, сякаш вече съм крал — отвърна смутено Максън. — Дори исканията ви да бяха постижими, не мога просто да ги удовлетворя.

— Но сте отворен към идеята?

Максън вдигна ръце и ги стовари върху масата, привеждайки се напред.

— Точно в момента е без всякакво значение към какви идеи съм отворен. Още не съм крал.

Огъст въздъхна, обръщайки поглед към Джорджа. Двата сякаш комуникираха безсловесно и естествената им интимност ме впечатли. Все пак се намираха в доста напечена ситуация — такава, в която вероятно се бяха въвлекли, имайки едно наум, че може и да не се измъкнат живи, — а същевременно демонстрираха чувствата си един към друг без всякакви угризения.

— Като стана дума за крале — подхвана Максън, — защо не обясните на Америка кой сте всъщност. Убеден съм, че ще се справите по-добре от мен самия.

Осъзнавах, че Максън целеше да спечели време, да овладее ситуацията, но нямах нищо против. И бездруго умирах от любопитство.

Огъст се усмихна мрачно.

— Историята в действителност е интригуваща — загатна той с ентузиазъм, който вещаеше истински вълнуващ разказ. — Както знаете, Грегъри имал три деца: Катрин, Спенсър и Деймън. Катрин омъжват за принц, Спенсър умира, а Деймън наследява трона. Когато синът му, Джъстин, също намира смъртта си, братовчед му, Портър Шрийв, става принц, оженвайки се за младата вдовица на Джъстин, която била спечелила Избора едва три години по-рано. И така родът Шрийв наследява короната. Ето защо семейство Илеа не бива да съществува. Само че ние съществуваме.

— Ние? — попита Максън с пресметлив тон, сякаш се надяваше да получи в отговор реалната бройка.

Огъст обаче само кимна. Тропотът на токчета ни извести за приближаването на прислужничката. Максън притисна показалец към устните си, не че Огъст се канеше да продължи с разказа си в нейно присъствие. Прислужничката остави подноса и сипа кафе по чашите. Джорджа моментално грабна своята и нетърпеливо зачака да я напълнят. Аз лично не си падах по кафето — беше ми твърде горчиво, но знаех, че ще ми помогне да се разсъня, затова реших да го изпия.

Преди да отпия и глътка, Максън бутна захарницата пред мен. Сякаш бе прочел мислите ми.

— Докъде бяхте стигнал? — подкани госта си и вкуси от черното кафе.

— Всъщност Спенсър не умира — отбеляза простичко Огъст. — Знаел е до какво е прибягнал баща му, за да завземе страната, бил е наясно, че едва ли не е продал по-голямата му сестра на мъж, когато тя мразела, и също така знаел, че от него се е очаквала не по-малка жертва. Така че избягал.

— Къде? — попитах аз, проговаряйки за пръв път.

— Крил се при роднини и приятели, докато накрая не сформирал лагер заедно с шепа съмишленици в северната част на страната. По тези земи климатът е по-студен, по-влажен и изобщо пейзажът е толкова неприветлив, че никой не се и опитва да нахлуе в тях. През повечето време живеем спокойно.

Джорджа го сръчка с възмущение.

Огъст се опомни.

— Май ви подсигурих инструкции за нападение. Но нека ви напомня, че не сме убили нито един от стражите и прислужниците ви, както и че на всяка цена се стремим да избягваме наранявания. Искаме единствено да сложим край на кастовата система. А за да го постигнем, ни беше нужно доказателство, че Грегъри е човекът, за който открай време ни го представят. Вече знаем къде да го търсим, а и Америка ни даде достатъчно информация да поемем в тази насока, стига да имаме желание. Въпросът е, че нямаме. Ще ни се това да е крайният ни вариант.

Максън отпи голяма глътка и остави чашата си.

— Ако трябва да съм откровен, не знам какво очаквате от мен. Вие сте директен потомък на Грегъри Илеа, но не ламтите за короната. Имате искания, които единствено кралят може да удовлетвори, но настоявате за среща с мен и представителка на Елита. Баща ми дори отсъства от двореца.

— Наясно сме — уведоми го Огъст. — Умишлено подбрахме този момент.

Максън изпуфтя.

— Щом не искате короната, а само неща, които не мога да ви подсигурия, защо изобщо сте дошли?

Огъст и Джорджа се спогледаха, навярно подготвяйки се да му отправят най-важното си искане.

— Идваме с тези молби при вас, защото знаем, че сте разумен мъж. Наблюдаваме ви през целия ви живот и го виждаме в очите ви. Виждам го дори сега.

Опитах по възможно най-незабележим начин да следя реакциите на Максън.

— И вие самият не одобрявате кастовата система. Не сте съгласен с тиранията на баща си. Не искате да участвате във войни, които не са нищо повече от средство за отклоняване на вниманието от други събития. Най-много от всичко искате да живеете в мирно време. Имаме основание да вярваме, че възкачите ли се на престола, е възможна истинска промяна. И дълго време чакаме този момент. Готови сме да чакаме и още. Ние, северните бунтовници, сме склонни да ви дадем думата си, че повече никога няма да нападаме двореца и ще направим всичко по силите си да забавим действията на Южняците. Виждаме толкова много неща, които тези стени скриват от вашите очи. Готови сме да ви се закълнем в безусловна вяроност, ако вие благоволите да ни демонстрирате, че имате желание да се трудите съвместно с нас за постигането на бъдеще, което най-сетне да даде на илейския народ шанс за нормален живот.

Максън явно беше онемял, затова проговорих вместо него.

— Какво изобщо целят Южняците? Просто да ни изтребят до крак?

Огъст направи движение с глава, което не можах да разтълкувам нито като отрицателно, нито като утвърдително.

— И това влиза в плановете им, да, но единствено с цел да потушат съпротивата. Прекалено голяма част от населението живее в потисничество и този постоянно нарастващ процент ги е накарал да повярват в идеята, че могат сами да управляват страната ни. Америка, ти самата си Петица, убеден съм, че си срещнала достатъчно врагове на монархията през живота си.

Максън извърна дискретно поглед към мен. Аз кимнах сдържано.

— Разбира се. Защото когато си на дъното, единственият ти избор е да обвиняваш онези на върха. В този случай не е без основание; все пак именно човек от Първа каста ги е обрекъл на съществуване без всякаква надежда за издигане в обществото. Главатарите на Южняците са успели да убедят подчинените си, че единственият вариант да си върнат онова, което според тях им се

полага, е да го изтръгнат от ръцете на монарха. Но доста хора дезертират от южняшката бунтовническа групировка и търсят моето водачество. Нямам абсолютно никакво съмнение, че сдобият ли се с контрол, Южняците няма да споделят „плячката“. Кога изобщо се е случвало подобно нещо в историята?! Планът им е да сринат Илеа със земята, да завземат властта, да направят цял куп обещания и накрая да оставят народа в същата кал, в която е затънал и сега. Убеден съм, че за някои положението дори ще се влоши. Шестиците и Седмиците няма да се издигнат в йерархията, с изключение на шепата избраници, които похитителите ще използват за показни марионетки. Двойките и Тройките ще загубят всичко. Така определена група хора ще си отмъсти, но без всякакъв положителен ефект. Ако ги няма поп звездите да бълват малоумните си песни, няма да ги има и музикантите в звукозаписните кабинки, както и агентите, разпространяващи записите, и магазинерите, продаващи музиката им. Свалиш ли един човек от върха, зачеркваш хиляди от дъното.

Огъст се умълча за момент видимо угрижен.

— Ще се повторят годините от управлението на Грегъри, само че в още по-лош вариант. Дори не сте способен да си представите колко безскрупулно могат да действат Южняците, а шансовете страната ни да се съвземе след удара им са минимални. Ще ни сполети същият деспотизъм като този от преди, макар и под ново име... и народът ви ще страда повече отвсякога.

Той прикова поглед в очите на Максън. Между двама им сякаш прелетя искра на разбирателство, навярно предизвикана от факта, че и двамата бяха родени водачи.

— Нужен ни е единствено знак от ваша страна и ще направим всичко по силите си да доведем ситуацията до мирна, справедлива промяна. Народът ви заслужава втори шанс.

Максън заби поглед в масата. Дори не можех да си представя какви ли мисли се вихреха в главата му.

— За какъв знак говорите? — попита колебливо. — Паричен?

— Не — отвърна Огъст на ръба на смеха. — Разполагаме с повече средства, отколкото можете да предположите.

— Как е възможно?

— Дарения — отговори простиичко гостът.

Максън кимна, но моята глава не го побираше. Щом имаше дарения, значи, имаше и хора — и то кой знае колко, които подкрепяха каузата им. Каква ли численост имаха северняшките бунтовнически сили, ако се вземеха предвид и поддръжниците им? Колко ли хора от народа искаха същото онова нещо, за което бяха дошли да преговарят тези двамата?

— Щом не става дума за пари — провлече накрая Максън, — какво искате от мен?

Огъст кимна с глава към мен.

— Да изберете нея.

Аз зарових лице в дланите си, очаквайки познатата реакция от страна на Максън.

Последва дълъг момент на затишие, преди той да избухне.

— Няма да допусна друг човек да ми нарежда за кого мога и за кого не мога да се оженя! Омръзна ми всички да си играят игрички с живота ми!

Вдигнах поглед тъкмо когато Огъст скочи на крака от другата страна на масата.

— Дворецът си играе игрички с живота на хората години наред. Пораснете, Максън! Вие сте принцът. Ако искате проклетата си корона, задръжте я. Но знайте, че с тази привилегия идват и много отговорности.

Стражите запристъпваха към нас, подбудени от тона на Максън и агресивната стойка на Огъст. От това разстояние несъмнено чуваха разговора ни.

Максън се изправи насреща му.

— Изборът на съпруга си е лично мой. Точка по въпроса.

Огъст, напълно невъзмутим, отстъпи назад и скръсти ръце.

— Хубаво! Подготвили сме и резервен вариант.

— За кого говорите?

Огъст направи физиономия.

— Като че ли бих ви казал, предвид спокойната ви реакция отпреди малко.

— Я стига!

— За нас не е от значение дали ще е тази, или друга. Просто държим да се уверим, че ще намерите партньорка, която да подкрепя плана ни.

— Името ми е Америка — заявих свирепо, скачайки на крака, за да го погледна директно в очите. — Не съм тази. Не съм някаква си пионка в малката ви революция. Все разправяте, че илейските граждани трябвало да получат шанс да живеят както им харесва. А аз къде съм в тази картинка? Къде е моето бъдеще? Не влизам ли и аз в плана ви?

Загледах ги яростно в очакване на отговор. Всички мълчаха. Забелязах, че стражите ни наобикалят в бойна готовност.

Понижих глас.

— Отдадена съм на каузата за елиминирането на кастите, но не съм ви играчка. Ако си търсите пионка, на горния етаж има едно момиче, което е толкова влюбено в Максън, че ще изпълни всяко ваше желание, стига това да ѝ донесе предложение за брак. А колкото до останалите две... едната е подвластна на чувството си за дълг, а другата — на стремежа си за сдобиване с престиж, така че и двете ще са лесна плячка. Идете да си изберете една от трите!

Без да чакам позволение, закрачих стремително към вратата, доколкото това ми беше възможно по халат и пантофи.

— Америка! Почакай! — провикна се зад мен Джорджа. Успях да изляза от салона, преди да ме настигне. — Спри за малко.

— Какво?

— Извинявам се от наше име. Мислехме, че двамата сте влюбени един в друг. Не предполагахме, че ще се опълчи така на искането ни. Бяхме сигурни, че ще го изпълни с радост.

— Не разбираш в какво положение е поставен. Омръзнало му е да го командват и да му налагат разни неща. Нямах представа какво е преживял. — Усетих как сълзите напират в очите ми и побързах да ги преглътна, съсредоточавайки вниманието си върху цветята по якето на Джорджа.

— По-осведомена съм, отколкото си мислиш — каза тя. — Може би не напълно, но доста. Следим Избора внимателно и имаме чувството, че двамата се разбирате отлично. Принцът изглежда толкова щастлив в твоята компания. Освен това... знаем, че си спасила прислужничките си.

Отне ми известно време да осъзная какво значеше това. Имаха свой информатор в двореца. Кой ли беше?

— Видяхме и какво направи за Марли. Наблюдавахме как се бори. А преди няколко дни направи и онова изявление пред телевизионните камери. — Тя се засмя. — За това се изисква кураж. От полза ще ни е куражлийка като теб.

Аз поклатих глава.

— Нямах за цел да се правя на герой. Обикновено не се чувствам особено смела.

— Е, и? Не е от значение какво мислиш за личността си, важно е какво постигаш с нея. Ти, за разлика от останалите участнички, позволяваш на чувството си за справедливост да ръководи действията ти, преди да се замислиш какво ще ти коства това. Максън се е обградил с доста интригуващи кандидатки, но никоя от тях не би нацапала ръцете си, за да доведе нещата до добро. Само ти го правиш.

— В много от случаите имах лични подбуди. Марли ми е скъпа, а същото важи и за прислужничките ми.

Тя пристъпи към мен.

— А тези действия нямаха ли си последствия?

— Имаха.

— И си го знаела още от началото. Но все пак помогна на безпомощните. А това не е нищо, Америка.

Не бях свикнала на подобни възхвали. Едно беше баща ми да разправя колко хубаво пея или пък Аспен да ме уверява, че не е виждал по-прелестно създание от мен... но това беше съвсем друго. Думите й ме накараха да онемея.

— Честно казано, не мога да повярвам, че кралят ти позволи да останеш в съревнованието след някои от постъпките ти. Изявата ти пред камерите на осведомителния бюлетин например. — Тя подсвирна с уста.

Аз се засмях.

— Направо побесня.

— Не беше за вярване, че отърва кожата.

— Едва я отървах, повярвай ми. А през повечето време имам чувството, че съм на косъм да ме изрита от двореца.

— Но Максън те харесва, нали така? Като гледам как те закриля...

Аз свих рамене.

— Има дни, в които съм убедена в това, но има и такива, в които ме гонят съмнения. Днес не е един от хубавите дни. И вчерашният не беше. Нито пък предишният, да си кажа честно.

Тя кимна.

— Е, независимо от всичко, ние те подкрепяме.

— Мен, но и още някого — поправих я аз.

— Вярно е.

Джорджа пак не издаде коя е другата им фаворитка.

— А от къде на къде ми направи реверанс онзи ден в гората? Подигравка, предполагам? — поинтересувах се аз.

Тя се усмихна.

— Съзнавам, че понякога действията ни са противоречиви, но ние наистина уважаваме кралското семейство. Загубим ли го, победата пада в ръцете на Южняците. А сдобият ли се те с пълна власт... е, чу думите на Огъст. — Тя поклати горчиво глава. — Та, както и да е, бях сигурна, че стоя пред бъдещата ни кралица, затова реших, че заслужаваш най-малкото реверанс.

Логиката ѝ беше толкова смахната, че чак ме досмеша.

— Не мога да ти обясня колко е хубаво да говоря с момиче, с което не се съревновавам.

— Да разбирам ли, че ти е поомръзнало? — попита ме тя със състрадателно изражение.

— Колкото по-тесен става кръгът ни, толкова повече се влошава положението. Не че не го очаквах, но имам чувството, че целта вече не е да се харесаш на Максън, а да направиш така, че другите момичета да не му се харесат. Не знам дали се изразих разбираемо.

Тя кимна.

— Напълно. Но така де, нали си тук по свое желание.

Аз се изкисках.

— Всъщност не съм. Идеята да се запиша за участие дойде от друго място. Не съм искала да ставам принцеса.

— Сериозно?

— Сериозно.

Тя се усмихна.

— Самият факт, че не искаш короната, те превръща в най-добрия кандидат за нея.

Вперих поглед в големите ѝ очи, където се четеше колко искрено вярваше в думите си. Тъкмо се канех да ѝ задам следващия си въпрос, когато Максън и Огъст излязоха от Банкетния салон с изненадващо спокойни изражения по лицата си. Следваше ги един-единствен страж, и то на разстояние. Огъст погледна Джорджа така, сякаш бе страдал, оставайки откъснат от нея дори за тези броени минути. Може би това беше причината да я доведе със себе си.

— Добре ли си, Америка? — загрижи се Максън.

— Да. — Отново бях загубила способността си да го погледна в очите.

— Най-добре отиди да се подготвиш за предстоящия ден — предложи той. — Стражите се заклеха да пазят в тайна разговора ни, бих помолил и теб за същото.

— Разбира се.

Студеното ми поведение като че ли го разочарова, но как другояче можех да се държа точно в такъв момент?

— Господин Илеа, за мен беше удоволствие. Сигурен съм, че скоро ще се видим отново. — Максън протегна ръка. Огъст я стисна приятелски.

— Ако имате нужда от нещо, не се колебайте да се свържете с нас. Уверявам ви, на ваша страна сме, сър.

— Благодаря.

— Джорджа, да тръгваме. Няколко от тези здравеняци ни гледат доста войнствено.

Тя се изхихика.

— До нови срещи, Америка.

Аз кимнах, убедена, че никога повече нямаше да я видя, факт, който ме натъжаваше. Тя мина покрай Максън и пъкна ръка в тази на Огъст. После излязоха през отворените врати на двореца с един страж по петите, а двамата с Максън останахме сами във вестибюла.

Той вдигна очи и срещна моите. Аз посочих към стълбището, измърморвайки нещо под носа си, и тръгнах натам. Бързият му отказ да избере мен за своя съпруга послужи единствено за това да изостри болката, която вчерашните му думи в библиотеката, ми бяха причинили. След нощта в тайната стаичка бях останала с впечатлението, че помежду ни се е зародила някаква близост. Но явно грешах и положението се беше усложнило още повече, отколкото в

онези ранни дни, когато все още се мъчех да реша дали изобщо харесвам Максън.

Нямах представа как това щеше да се отрази на връзката ни. Нито пък дали изобщо съществуваха връзка помежду ни.

СЕДМА ГЛАВА

Колкото и да бързах да стигна до стаята си, Аспен ме изпревари. Не че в това имаше нещо изненадващо. Аспен познаваше двореца толкова добре, че едва ли се беше затруднил.

— Здравей — обадих се първа аз, без да знам какво друго да кажа.

Той се спусна към мен и ме прегърна за секунда, после отстъпи назад.

— Браво на момичето ми.

Усмихнах му се.

— Браво, значи?

— Сложи ги на местата им, Мер. — Аспен погали бузата ми с палец, макар и с риск за живота си. — Наистина заслужаваш щастие. Всички го заслужаваме.

— Благодаря ти.

По лицето му пробяга усмивка, после спусна ръка, за да отмести гривната, която Максън ми беше донесъл от Нова Азия, и да докосне онази, която си бях направила от копчето, подарено ми от него. Докато се взираше в малкия ни спомен, очите му се изпълниха с тъга.

— Трябва да поговорим в най-скоро време. Да поговорим сериозно. Помежду ни има много неразрешени въпроси.

После продължи надолу по коридора. Аз въздъхнах и отпуснах глава в ръцете си. Дали не си беше въобразил, че отказът ми отпреди малко предвещаваше окончателната ми раздяла с Максън? Че съм готова да възобновя отношенията си с него?

Но реално така и беше станало — наистина бях отблъснала Максън.

А и нима вчера не си бях казала, че искам Аспен да остане в живота ми?

Защо тогава се чувствах като в ада?

Настроението в Дамския салон беше мрачно. Кралица Амбърли пишеше писма и от време на време вдигаше поглед от листа, за да огледа четирите момичета пред себе си. След вчерашния ден избягвахме всякакви занятия, които предполагаха словесна обмяна помежду ни. Селест се беше изпънала на дивана, заредена с цяла купчина списания. Крис доста предвидливо беше донесла дневника си и пишеше в него, като за пореден път бе седнала най-близо до кралицата. Защо и на мен не ми беше хрумнало? Елиз беше извадила цял комплект моливи и рисуваше нещо край прозореца. Аз се бях настанила в широк стол до вратата и четях книга.

По този начин дори не ни се налагаше да се гледаме една друга.

Опитвах се да се съсредоточа върху думите пред себе си, но в съзнанието ми постоянно се връщаше въпросът кое ли момиче искаха за принцеса Северняците, ако не можеха да имат мен. Селест например се ползваше с голяма популярност и лесно щяха да склонят народа да следва примера ѝ. Чудех се дали подозираха колко манипулативно същество беше. Щом знаеха толкова за мен, вероятно бяха осведомени и за нея. Дали пък Селест не криеше нещо от околните?

Крис от своя страна беше мило момиче, а и според онази анкета — любимка на народа. Семейството ѝ нямаше особено политическо влияние, но пък короната щеше да ѝ подхожда най-много. Просто имаше царствено излъчване. Може би именно там се криеше обаянието ѝ, не беше идеална, но умееше да пленява околните. Имаше дни, в които дори аз симпатизирах на Крис.

Най-малко се опасявах, че ще е Елиз. Сама си беше признала, че не обича Максън и че приема участието си като задължение. Искрено се надявах, че изпитваше чувство на дълг към семейството си или към новоазиатските си корени, а не към бунтовниците от Севера. Но като изключим това мое съмнение, Елиз се държеше толкова стоически, така сдържано, че не виждах и следа от бунтарски дух у нея.

Затова и внезапно ме осени убеждението, че именно тя беше избраницата им. Като че ли влагаше най-малко енергия в съревнованието, а и най-спокойно си беше признала, че не изпитва чувства към Максън. Може би не и се налагаше да влага енергия, понеже, така или иначе, зад гърба ѝ стоеше тиха армия от привърженици, която щеше да я възкачи на трона.

— Край — каза ненадейно кралицата. — Искам ви пред мен, всички до една. — Избута напред малкото си писалище и стана на крака, докато ние крачехме смутено към нея. — Нещо не е наред. Какво е? — Поиска да узнае тя.

Всички се спогледахме, но никоя от нас не посмя да проговори първа. Най-накрая образцовата Крис взе думата.

— Ваше Височество, най-внезапно проумяхме колко сериозно е станало съревнованието. Вече всички сме наясно с местата си в надпреварата за принца и ни е малко трудно да усвоим новата информация, затова нямаме особено желание да контактуваме една с друга точно в момента.

Кралицата кимна разбиращо.

— Колко често ви се случва да мислите за Натали? — поинтересува се тя. Натали ни беше напуснала едва преди седмица. Почти всеки ден се сецах за нея. Марли пък не излизаше от мислите ми, а от време на време и образите на някои от другите момичета изникваха в съзнанието ми.

— Постоянно — пророни Елиз. — Беше толкова лъчезарна.

С тези думи по устните ѝ заигра усмивка. Винаги бях предполагала, че Натали лази по нервите на сдържаната Елиз с вятърничавостта си. Но може би си бяха изградили едно от онези приятелства, в които противоположностите се привличат.

— Понякога прихваще да се смее и за най-малкото нещо — добави Крис. — Смехът ѝ беше толкова заразителен.

— Точно така — обади се кралицата. — Била съм на вашето място и знам колко ви е трудно. Опитвайте се да предвидите действията на другите момичета, опитвайте се да предвидите и неговите действия. Обмисляте и премисляте всеки разговор, мъчейки се да разтълкувате дори паузите между изреченията. Изтощително е.

Сякаш виждах как от раменете на всички ни пада тежък товар. Най-накрая някой ни разбираше.

— Но знайте едно: колкото и напрегнати да са взаимоотношенията ви сега, ще изпитвате болка всеки път, когато някоя от вас си тръгва. Никой друг няма да проумее какво изживявате, както останалите момичета, преживели същото; особено тези, стигнали до Елита. Може и да се карате, но нали така правят сестрите? На тези момичета — каза тя, посочвайки ни поотделно — ще се

обаждате почти всеки ден през първата година, ужасени при мисълта, че можете да допуснете грешка; от тях ще търсите подкрепа. Когато организирате партита, техните имена ще вписвате най-отгоре в списъка с гости, точно под тези на семейството ви. Защото вече сте точно това — семейство. Връзката помежду ви никога няма да отслабне.

Спогледахме се една друга. Ако аз станех принцеса и ми потрябваше рационален поглед върху някое събитие, щях да се обадя първо на Елиз. Ако с Максън се карахме, Крис щеше да ми напомни за добрите му качества. А Селест... е, за нея не бях толкова сигурна, но ако някой можеше да ме накара да стъпя здраво на краката си, то това беше тя.

— Така че, дайте си малко време — посъветва ни тя. — Привикнете към ситуацията си. И прогонете гнева. Не вие избирате него, а той вас. Няма смисъл да се мразите една друга поради този факт.

— Знаете ли коя му харесва най-много? — попита Селест. И за пръв път долових тревога в гласа и.

— Не — призна си кралица Амбърли. — Понякога си мисля, че имам някакво понятие, но не бих казала, че съм наясно с всичко, случващо се в главата на сина ми. Знам на коя би се спрял кралят, и толкова.

— А вие коя от нас бихте избрали? — попитах аз и веднага се смъмрих за нахалството.

Тя ми се усмихна сърдечно.

— Откровено казано, не си позволявам подобни размишления. Сърцето ми ще се пръсне от мъка, ако обикна някоя от вас и я загубя. Не бих го понесла.

Сведох очи, питайки се дали думите и бяха предвидени като утеха, или не.

— Мога да ви уверя единствено, че бих се радвала да приветствам която и да е от вас в семейството си. — Вдигнах поглед и видях как нарочно посрещна всеки чифт очи. — За момента обаче ни чака работа.

Всички се умълчахме, попивайки мъдростта ѝ. Така и не си бях направила труда да намеря снимки на участничките от миналия Избор. Знаех няколко имена, главно защото по-възрастните дами ги

споменаваха в разговорите си, докато пеех по банкетите им. Но никога не се бях заслушвала; вече си имахме кралица, а и дори като момиченце не си бях мечтала да стана принцеса. Но сега започвах да се чудя колко ли от жените, които редовно гостуваха на кралицата и се появиха на партито в чест на Хелоуин, всъщност бяха бивши нейни съпернички и настоящи приятелки.

Селест се оттегли първа, завръщайки се към удобството на дивана си. На пръв поглед думите на кралица Амбърли не я бяха трогнали особено. Поради една или друга причина това се оказа последната капка за мен. Всичко от последните няколко дни се стовари върху сърцето ми и усещах, че всеки момент ще рухна.

Затова побързах да направя реверанс.

— Извинете ме, ако обичате — пророних и бързо се отправих към вратата. Нямах план за действие. Можех да поседя в тоалетната няколко минути или да се скътам в някоя от множеството стаи на долния етаж. Или пък да се заключа в стаята си и да излея всичките си сълзи.

За жалост, вселената имаше други планове. Още на излизане от Дамския салон видях Максън да крачи напред-назад, сякаш се мъчеше да разгадае оплетена загадка. Преди да успее да се скрия, очите ни се срещнаха.

В момента разговорът с Максън определено заемаше последно място в списъка ми с допустими занимания.

— Тъкмо обмислях дали да те извикам от салона — каза той.

— С какво мога да ти помогна? — отвърнах стегнато.

Максън като че ли набираше смелост да ми отправи въпрос, който явно го подлудяваше.

— Значи, има едно момиче, което е безумно влюбено в мен?

Аз скръстих ръце. След случките от последните няколко дни трябваше да се досетя, че, рано или късно, сърцето му ще кривне в друга посока.

— Да.

— Не са ли две?

Вдигнах поглед към него, почти бясна от факта, че чакаше обяснение. „Не знаеш ли вече какво изпитвам към теб? — искаше ми се да изкрещя. — Не си ли спомняш нощта в тайната стаичка?“

Но точно в онзи момент и аз самата имах нужда от потвърждение. Какво ли беше успяло да отнеме увереността ми така бързо?

Думите на краля. Намеците му за освободеността на другите момичета, похвалите му по техен адрес — те ме бяха накарали да се чувствам нищожна. А провиненията ми пред Максън от изминалата седмица бяха усложнили ситуацията. Изборът ни предлагаше само един-единствен начин да бъдем заедно, а излизаше, че докато съревнованието беше в ход, нищо нямаше да е сигурно.

— Призна си, че ми нямаш доверие — обвиних го аз. — Онзи ден умишлено ме подложи на унижение, а вчера в общи линии заяви, че те посрамвам. Преди броени часове идеята да ме вземеш за своя съпруга те изкара извън нерви. Така че прости ми, ако в момента нямам особено положителна нагласа по отношение на връзката ни.

— Забравяш, че никога досега не съм бил във връзка, Америка — напомни ми той разпалено, но не и гневно. — Ти имаш с кого да ме съпоставяш. Аз обаче нямам ни най-малка представа какво се изисква от мен, а отгоре на всичко получавам един-единствен шанс. Ти си имала минимум два. Не е странно, че допускам грешки.

— Не пречи, че допускаш грешки — отвърнах яростно. — Тормоси ме несигурността. Та аз не знам какво се случва през половината от времето!

Той се умълча за момент; и двамата съзнавахме, че сме достигнали решаващ кръстопът. Бяхме си загатнали толкова много неща, но не можехме да продължаваме така още дълго. Дори да започнехме съвместен живот, тези моменти на несигурност щяха да ни преследват като сенки.

— Винаги така става — пророних, уморена от въртележката. — Сближаваме се, после се случва нещо и всичко помежду ни рухва, а ти все не успяваш да вземеш решение. Ако ме искаш толкова, колкото твърдиш, защо играта продължава?

Въпреки че го бях обвинила в безсърдечност, гневът му стихна и отстъпи място на тъгата.

— Защото през половината от дните ни заедно живеех с убеждението, че си влюбена в друг, а през останалата част от времето се съмнявах, че изобщо си способна да ме обикнеш — отвърна той, карайки ме да пропадна в черна дупка.

— А ти може би не си ми давал причини за съмнение? Държиш се с Крис като с богиня, а за капак на всичко те спипвам със Селест...

— Дадох ти обяснение за това.

— Да, но все пак ме заболя.

— Е, мен пък ме боли, като виждам колко лесно се отказваш от мен. Защо е така?

— Не знам, но може би е най-добре да забравиш за мен поне за известно време.

Тишината падна помежду ни като камък.

— Какво искаш да кажеш?

Аз свих рамене.

— В двореца има още три момичета. Щом толкова те тревожи фактът, че имаш само един шанс, май е най-разумно да се увериш, че не го пропиляваш с мен.

Тръгнах си ядосана на Максън, задето ме беше накарал да се чувствам така, но и ядосана на самата себе си, задето бях усложнила допълнително нещата.

ОСМА ГЛАВА

Дворецът се преобразяваше пред очите ми. Почти неусетно покрай стените на долните коридори се появиха редици от китни коледни елхи, стълбищните парапети бяха обкичени с гирлянди, а по вазите вместо цветя бяха подредени стръкчета бодлива зеленика и имел. Странното в случая беше, че надникнех ли през прозореца, имах чувството, че бе разгарът на лятото. Чудех се дали дворецът не разполага със собствена машина за изкуствен сняг. Може би, ако помолех Максън, той щеше да се погрижи по въпроса.

Или пък не.

Дните се нижеха един подир друг. Мъчех се да не страдам, задето Максън се придържаше към молбата ми, но с изстиването на отношенията ни започвах все повече и повече да съжалявам за гордостта си. Питях се дали просто не ми е било писано така. Дали не бях обречена вечно да казвам грешните думи, да правя грешни избори. Дори Максън да беше такъв, какъвто го исках, едва ли някога щях да се взема в ръце за достатъчно дълго време, че да дам шанс на връзката ни.

Започвах да се уморявам, отново се изправях пред същото онова затруднение, което ме бе споходило с появата на Аспен в двореца. Чувствата на разкъсаност и обърканост ме подлагаха на същинско изтезание.

Бях си създавала навика да се разхождам из двореца следобед. Откакто ни бяха забранили да излизаме в градината, четирите стени на Дамския салон ме караха да се чувствам като в затвор.

Именно по време на тези разходки започнах да долавям промяната в обкръжението си. Сякаш невидим лост бе задействал всички в двореца. Стражите стояха на пост малко по-мирно, прислужничките крачеха малко по-оживено. Дори аз самата се чувствах различно, сякаш вече не бях толкова добре дошла, колкото преди броени дни. Преди да стигна до някакъв извод, кралят се появи иззад един ъгъл, следван от малък антураж.

В този момент всичко ми се изясни. В отсъствието му дворецът беше станал едно по-топло място, а сега, когато се беше завърнал, всички ние отново бяхме подвластни на приумиците му. Нищо чудно, че Северняците нямаха търпение да видят Максън на трона.

Когато кралят ме наближи достатъчно, направих реверанс. Той вдигна ръка в движение и мъжете зад него спряха на място, а той самият продължи към мен, оставяйки помежду ни съвсем малко пространство.

— Лейди Америка! Виждам, че все още сте тук — отбеляза крал Кларксън с усмивка, напълно несъответстваща на думите му.

— Да, Ваше Величество.

— Как мина времето ви в мое отсъствие?

— Мълчаливо — усмихнах се аз.

— Добро момиче. — Той продължи по пътя си, но в следващия момент си спомни нещо и се върна. — Бях уведомен, че от всички оставащи момичета единствено вие продължавате да получавате парично възнаграждение за участието си. Елиз почти незабавно се отказа от своето, след като прекратихме плащанията към семействата на Двойките и Тройките.

Това не ме учудваше. Елиз беше представителка на Четвърта каста, но семейството ѝ притежаваше висока класа хотели. Не плачеха за пари, както магазинерите в Каролина например.

— Смятам, че е редно да преустановим и вашето заплащане — заяви той, връщайки ме в настоящето.

Лицето ми посърна.

— Освен ако не сте тук заради парите, а не заради любовта си към сина ми. — Очите му прогаряха дупки в мен, предизвиквайки ме да се опълча на решението му.

— Имате право — отвърнах аз и усетих думите като горчилка в устата си. — Така е справедливо.

Личеше си, че остана разочарован, задето не му оказах съпротива.

— Ще се погрижа незабавно.

Кралят продължи напред по коридора, а аз останах на мястото си, мъчейки се да прогоня напиращото самосъжаление. В действителност така беше най-справедливо. Какво ли мислеха за мен околните, знаейки, че само аз получавам чекове? Така или иначе, те

щяха да секнат в даден момент. Въздъгнах и се запътих към стаята си. Най-малкото трябваше да напиша писмо до семейството си и да ги предупредя, че вече нямаше да получават пари.

Отворих вратата и за пръв път останах незабелязана от прислужничките си. Ан, Мери и Луси се бяха струпали в дъното на стаята и се трудеха усилено по новата ми рокля, препирайки се помежду си междувременно.

— Луси, нали уж щеше да довършиш този подгъв още снощи? — обвини я Ан. — Затова и те пуснах по-рано.

— Знам, знам. Просто изникна нещо непредвидено. Ще го свърша ей сега — добави тя с умолителен поглед. Луси и бездруго си беше чувствителна, а суровото отношение на Ан често ѝ влизаше под кожата.

— Доста непредвидени неща ти изникват в последно време — срязва я Ан.

Мери протегна ръце.

— Успокой се и ми дай роклята, преди да си я оплескала.

— Извинявай — каза Луси. — Нека я взема със себе си и ще я довърша за нула време.

— Какво те прихваща? — попита Ан. — Държиш се странно напоследък.

Луси я загледа с ококорени очи. Каквато и тайна да пазеше, явно се страхуваше да я разкрие.

Аз се прокашлях дискретно.

Те извърнаха глави в моя посока и веднага ми направиха по един реверанс.

— Не знам какво се случва тук — подхванах, крачейки към тях, — но много се съмнявам прислужничките на кралицата да спорят така. Уж имате цял куп работа, пък само си пилеете времето със скандали.

Ан, все още бясна, посочи с пръст към Луси.

— Но тя...

Накарах я да замълчи със сдържан жест, учудвайки се на ефективността му.

— Без спорове, моля. Луси, защо не отидеш да довършиш роклята в шивашкото ателие? Тъкмо ще имаме възможност да подредим мислите си.

Луси с радост грабна дрехата и буквално изтърча от стаята, благодарна за спасителната ми намеса. Ан я проследи с поглед и начумерено лице. Мери изглеждаше разтревожена, но покорно се зае с работата си, без да каже и дума.

Бяха ми нужни цели две минути, за да осъзная, че атмосферата в стаята ми беше твърде унила, за да мога да се съсредоточа. Ето защо грабнах лист и химикалка и тръгнах към долния етаж. Питам се дали бях постъпила правилно, избавяйки Луси. Може би щеше да е по-добре и за трите, ако ги бях оставила да довършат спора си. Не беше изключено намесата ми да отслаби желанието им да ми помагат. Никога досега не се бях разпореждала така сериозно с тях.

Като стигнах до Дамския салон, спрях пред вратата. Като че ли и това не беше подходящото място. Тръгнах надолу по главния коридор и погледът ми се спря на уединено кътче с пейка. Стори ми се уютно. Изтичах до библиотеката да взема някоя книга за подложка и се върнах на пейката, оставяйки прикрита зад голямото растение в саксия, разположено до нея. Широкият прозорец пред мен имаше изглед към градината и поне за момент забравих колко малък ми се струваше напоследък дворецът. Погледах как птиците се реят из небето, размишлявайки кой бе най-щадящият начин да съобщя на родителите си, че няма да получават повече чекове.

— Максън, не може ли да излезем на истинска среща? Някъде извън двореца? — Незабавно разпознах гласа на Крис. Хмм. Явно Дамският салон не беше толкова пренаселен, колкото бях предполагала.

Долових усмивката в отговора му.

— Ще ми се да можем, мила, но дори да живеехме в мирно време, пак нямаше да е особено лесно.

— Искам да те видя някъде, където не си принц — измрънка тя любвеобилно.

— Ех, скъпа, аз съм принц навсякъде.

— Знаеш какво имам предвид.

— Знам. И наистина съжалявам, че не мога да ти доставя това удоволствие. И аз бих се радвал да те видя някъде, където не си в качеството си на част от Елита. Но такъв живот водя.

Гласът му придоби тъжна нотка.

— Би ли съжалявала? — попита я той. — Ако ми станеш съпруга, целият ти живот ще мине така. Между стени, макар и красиви. Майка ми напуска двореца едва веднъж — два пъти годишно. — Минаваха точно покрай мен, а аз ги наблюдавах скришом измежду гъстите листа на саксийния храст. — И ако общественото внимание те притеснява сега, имай предвид, че ще стане още по-натрапчиво, когато останеш единствена. Знам, че чувствата ти към мен са дълбоки. Усецам ги всеки ден. Но помислила ли си за начина на живот, който ти предлагам? Искаш ли го?

Явно бяха спрели някъде по коридора, тъй като гласът на Максън не се отдалечаваше.

— Максън Шрийв — подхвана Крис, — от устата ти звучи така, сякаш се жертвам с присъствието си тук. Всеки божи ден се благодаря, че бях избрана. Понякога се опитвам да си представя какъв ли щеше да е животът ми, ако изобщо не те бях срещнала... Предпочитам да те загубя сега, вместо да изживея дните си, без да те познавам.

Гласът ѝ постепенно пресипваше. Като че ли не плачеше, но сълзите бяха близо.

— Държа да знаеш, че с радост щях да съм с теб и без красивите дрехи и приказни стаи. Щях да съм с теб и ако нямаше корона на главата, Максън. Просто искам да съм с теб.

Максън мълчеше, а аз си представях как я притиска в обятията си или бърше сълзите, които вероятно вече се стичаха по лицето и.

— Нямам думи да опиша колко се радвам да го чуя. Умирах от желание някой да ми каже, че аз самият съм важен — призна си тихо той.

— Наистина си важен, Максън.

Помежду им се спусна още един момент на мълчание.

— Максън?

— Да?

— Аз, не мисля, че мога да чакам повече.

Макар и да знаех, че ще съжалявам за решението си, при тези нейни думи тихомълком оставих листа и химикалката, свалих обувките си и изтичах на пръсти до другия край на коридора. Като надникнах иззад ъгъла, видях Максън в гръб и как ръката на Крис се плъзва малко под яката на сакото му. Косата ѝ се провесила на една страна и двамата

долепиха устни. Това беше първата ѝ целувка и като че ли се получаваше много добре. Със сигурност по-добре от тази на Максън.

Само след секунда, щом отново се скрих зад ъгъла, дочух кискането ѝ. Максън изпусна въздишка, в която се четеше известна доза триумф, но и облекчение. Върнах се на пейката и за всеки случай отново се намърдах в тайното си кътче.

— Кога можем да го повторим? — попита Крис тихичко.

— Хмм. Как ти звучи след минутката, която ще ни отнеме разстоянието до стаята ти?

Смехът на Крис отекна по коридора и двамата продължиха по пътя си. Аз останах неподвижна за момент, а после грабнах листа и химикалката, внезапно намерила вдъхновение.

Мамо и татко,

Имам толкова работа напоследък, че писмото ми ще трябва да е доста сбито. В желанието си да демонстрирам, че държа на Максън, а не на допълнителните облаги от мястото си в Елита, се отказах да получавам възнаграждение за участието си. Знам, че не ви уведомявам своевременно, но съм сигурна, че ще се справите със събраните до тук пари.

Дано не съм ви разочаровала с тази новина. Липсват ми и се надявам в най-скоро време да се срещнем отново.

Обичам ви.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Осведомителният бюлетин страдаше от недостиг на материал след изтичането на седмицата, която обществото вероятно би възприело като скучна. Кралят информира накратко публиката за посещението си във Франция, после отстъпи подиума на Гаврил, който сега разпитваше небрежно момичетата от Елита относно теми, напълно незначителни в този етап от съревнованието.

Кое то май беше за добро, като се имаше предвид, че последния път, когато ми беше задал значим въпрос, бях предложила елиминирането на кастовата система, почти лишавайки се от участието си в играта.

— Лейди Селест, посещавали ли сте покоите на принцесата? — попита ведро Гаврил.

Аз се подсмихнах тайничко, доволна, че не ми беше задал същия въпрос.

Съвършената усмивка на Селест успя да се разшири още повече и тя отметна закачливо косата си през рамо, преди да отговори.

— Все още не, Гаврил. Но определено се надявам да си спечеля тази привилегия. Естествено, крал Кларксън ни е подсигурил възможно най-прекрасните условия за живот, така че не мога да си представя нещо по-добро от вече видяното. Леглата, тъ, леглата са толкова... — запъна се леко Селест, щом зърна двамата стражи, които влетяха в студиото.

Столовете ни бяха така подредени, че и аз видях как двамата мъже се спускат към краля, макар че Крис и Елиз бяха с гръб към действието. Опитаха се да обърнат глави дискретно, но не им се получи.

— ... луксозни — продължи Селест, като явно не беше съвсем съсредоточена върху отговора си. — За мен ще е сбъдната мечта да...

Така и не и се наложи да си възвърне концентрацията. Кралят стана и й взе думата.

— Дами и господа, извинявам се за прекъсването, но въпросът не търпи отлагане. — В едната си ръка стискаше лист хартия, а с другата приглади вратовръзката си. Говореше със спокоен, сдържан глас. — Още от рождението на страната ни бунтовническите сили тровят обществото ни. С годините тактиките им за нападение над двореца, както и над свободата на обикновения човек стават все по-агресивни. А сега явно са решили да паднат по-ниско от всякога. Както сами знаете, четирите млади дами, задържали се до тук в Избора, са представителки на широк спектър от касти. Гостуват ни Двойка, Тройка, Четворка и Петица. За нас е чест да сме домакини на толкова разнородна група, но присъствието ѝ в двореца даде неочакван стимул на бунтовническите сили.

Кралят надникна през рамо към нас, преди да продължи с речта си.

— Подготвени сме за нападения над двореца, а когато бунтовниците атакуват народа, се притичваме на помощ с всички налични средства. Не бих ви причинявал тревога, ако аз, като ваш крал, можех да ви защита, но... Бунтовниците подбират жертвите си по каста.

Думите му увиснаха във въздуха. Двете със Селест си разменихме смутени, почти приятелски погледи.

— Размирниците се опитват да сложат край на монархията от доста време. Скорошните посегателства над семействата на тези млади момичета свидетелстват до какви крайни мерки са готови да прибегнат, затова и изпратихме част от дворцовите стражи по домовете на участничките. Но се оказва, че и това не е достатъчно. Ако вие, дами и господа, сте от Втора, Трета, Четвърта или Пета каста — тоест принадлежите към социалната група на някоя от тези дами, — е възможно да се превърнете в мишена на бунтовниците без всякакво друго основание.

Аз покрих устата си с длан и дочух как Селест вдишва рязко.

— От днес бунтовниците възнамеряват да насочат офанзивата си към Втора каста и да продължат надолу по йерархичната стълбица — обяви мрачно кралят.

Замисълът им беше зловещ. Щом не успяваха да ни принудят да напуснем Избора заради семействата си, щяха да направят така, че огромна част от населението на страната да ни подтикне към това.

Колкото повече отстоявахме позициите си, толкова повече хора щяха да мразят нас, задето излагахме техния живот на риск.

— Наистина горчива новина, Ваше Височество — каза Гаврил, нарушавайки тишината.

Кралят кимна.

— Разбира се, ще търсим изход от ситуацията. Но днес получихме сведения за осем нападения на територията на пет окръга; всичките са били насочени срещу семейства от Втора каста и всичките са довели до минимум един смъртен случай.

Ръката, която бях заковала върху устата си, се свлече до сърцето ми. Няколко души бяха загинали заради нас.

— Засега — продължи крал Кларксън — ви съветваме да не се отдалечавате от домовете си, както и да предприемете всички възможни предпазни мерки.

— Разумен съвет, кралю — отбеляза Гаврил. После се обърна към нас: — Дами, искате ли да добавите нещо?

Елиз просто поклати глава.

Крис си пое дълбоко въздух.

— Съзнавам, че под прицел са Двойките и Тройките, но поне вашите домове са по-сигурни от тези на по-ниските касти. Смятам, че би било разумно да приютите някое приятелско семейство от Четвърта или Пета каста.

Селест кимна.

— Пазете се. Послушайте съветите на краля.

Тя се обърна към мен и аз проумях, че е мой ред да кажа нещо. Обикновено, когато попаднеш в задънена улица пред камерите на осведомителния бюлетин, търсех с поглед Максън, сякаш можеше да ме упъти безмълвно. Навикът ме подтикна и този път да се огледам за него. Посрещна ме обаче само русата му коса — беше приковал очи в скута си и от лицето му се виждаше единствено свъсеното чело.

Естествено, че се тревожеше за народа си. Но отчаянието не идваше само от загриженост към гражданите на страната му. Знаеше, че е възможно да загуби и нас четирите.

И нима не беше крайно време да си тръгнем? Колко ли Петици можеха да се сбогуват с живота си само защото седях на стола под ярките прожектори на дворцовото студио?

Но защо трябваше аз или някое от другите момичета да поемаме такова бреме на плещите си? Не ние отнемахме човешки животи. Сетих се за думите на Огъст и Джорджия и проумях, че имаше едно-единствено решение.

— Борете се — изрекох в пространството пред себе си. После, спомняйки се къде се намирах, обърнах очи към обектива на камерата. — Борете се. Бунтовниците са хулигани. Целта им е да ви сплашат, за да правите каквото ви казват. А после? Какво бъдеще очаквате да ви предложат? Тези хора, тези тирани няма внезапно да загърбят насилническата си природа. Дадете ли им власт, положението ще се влоши хилядократно. Затова се борете. Борете се с всички сили.

Чувствах как кръвта и адреналинът бушуват във вените ми, сякаш всеки момент щях да се нахвърля на някой от злосторниците. Не можех да търпя вече. Бяха ни принудили да живеем в страх, бяха подложили на тормоз семействата ни. Ако сега насреща ми се изпречеше някой от Южняците, нямаше да побягна.

Гаврил отново взе думата, но аз така се бях разгневила, че чувах единствено туптенето на сърцето си. Изобщо не разбрах кога изключиха камерите и прожекторите.

Максън отиде при баща си и му прошепна нещо, а кралят поклати глава.

Момичетата станаха от местата си и започнаха да се разотиват.

— Отивайте директно по стаите — каза загрижено Максън. — Ще ви донесат вечеря на място, а аз ще мина да навестя всички ви при първа възможност.

Докато ги подминавах, кралят докосна с пръст ръката ми и малкият му жест ми подсказа, че иска от мен да спра.

— Това не беше много разумна постъпка — заяви той.

Аз свих рамене.

— Очевидно досегашните ни действия не са ефективни. Ако продължавате в този дух, няма да ви останат поданици.

Той дръпна рязко ръката си, освобождавайки ме, за пореден път бе вбесен от действията ми.

Максън почука тихо на вратата ми и влезе. Бях по нощница и четях книга в леглото си. Вече бях започнала да се чудя дали изобщо ще се появи.

— Доста е късно — прошепнах, не че имаше опасност да събудя някого.

— Знам. Трябваше да поговоря с всички останали момичета и задачата беше особено тежка. Елиз е в шок. Тя изпитва най-силна вина. Няма да се учудя, ако напусне двореца през следващите ден-два.

Макар че неведнъж ми беше признавал колко бледи са чувствата му към Елиз, си личеше, че тази мисъл го измъчваше. Присвих крака към гърдите си, за да му направя място да седне.

— Ами Крис и Селест?

— Крис проявява почти излишен оптимизъм. Уверена е, че народът ще е нащрек и ще успее да се защити. Аз лично не виждам как ще стане това, при положение че никога не се знае кога и къде ще се състои следващата атака на бунтовниците. Плъзнали са из цялата страна. Тя обаче храни надежда. Знаеш колко позитивно настроена е.

— Да.

Той въздъхна.

— Селест е добре. Притеснена е, разбира се, но както Крис спомена, Двойките са най-добре защитени. Селест е твърдо решена да продължи напред. — Той се подсмихна, взирайки се в пода. — Май се тревожеше главно да не ѝ се разсърдя, ако остане. Все едно мога да съм ѝ ядосан, че избира да се задържи тук, вместо да си отиде вкъщи.

Аз въздъхнах.

— Всъщност има логика. Би ли искал съпруга, която не се опасява за сигурността на поданиците си?

Максън вдигна поглед към мен.

— И ти се тревожиш. А си прекалено умна, за да се безпокоиш като останалите. — Той поклати глава и се усмихна. — Не мога да повярвам, че подкани народа да се бори.

Аз вдигнах рамене.

— Май достатъчно се крихме по миши дупки.

— Напълно права си. И не знам дали думите ти ще подплашат бунтовниците, или ще подхранят агресията им, но несъмнено ще променят хода на играта.

Аз килнах глава на една страна.

— Не бих нарекла опитите на група хора да изтребят цялото ни население „игра“.

— Не, не! — побърза да ме поправи той. — За този факт просто не мога да намеря достатъчно зловеща дума. Говоря за Избора. — Аз го загледах недоумяващо. — За добро или лошо, тази вечер народът видя що за човек си. Видя момичето, което спасява прислужничките си и което смело се опълчва на краля, за да защити позицията си. Сигурен съм, че вече всички ще възприемат действията ти спрямо Марли в различна светлина. Преди тази вечер беше просто участничката, развикала се на принца още при първата им среща. От днес се превръщаш в момичето, което не се бои от бунтовниците. Всички ще гледат на теб по друг начин.

Аз поклатих глава.

— Не това се опитвах да постигна.

— Знам. Колко само умувах как да направим така, че да разкриеш истинската си същност пред народа, а се оказва, че действаш най-добре импулсивно. Типично в твой стил. — В очите му се четеше изумление, сякаш се питаше как не се беше досетил по-рано. — При всички случаи съм съгласен с изказването ти. Крайно време е да изпълим от дупките.

Аз сведох поглед към покривката на леглото си, проследявайки с пръст декоративните ѝ шевове. Радвах се, че одобрява постъпката ми, но начинът, по който говореше — сякаш обсъждаше поредната ми дяволия, — ми звучеше твърде задушевно точно в онзи момент.

— Омръзна ми да се караме, Америка — пророни тихо Максън. Вдигнах поглед и съзрях искреността в очите му. — Допада ми фактът, че невинаги сме на едно мнение — всъщност това е една от любимите ми твои черти, — но не искам да спорим повече. Понякога проявявам по малко от характера на баща ми. Старая се да отблъсна това, но то ми е вродено. А ти! — Възкликна той с усмивка. — Ядосаш ли се, ставаш неудържима стихия!

Той поклати глава, навярно припомняйки си десетките случаи, които изникваха и в моята памет. Ритникът в слабините му, бунтарството ми по повод на кастовата система, цепнатата устна на Селест, след като си беше позволила да злослови по адрес на Марли. Никога не се бях възприемала като темпераментна личност, но очевидно бях. Той се усмихна и аз му отвърнах със същото. Имаше нещо комично в мисълта за всичките ми провинения, струпани накуп.

— Старая се да дам справедлив шанс на останалите момичета. Понякога собствените ми чувства ме смуцават. Но държа да знаеш, че и ти не си напуснала мислите ми. Сигурно вече си наясно, че е невъзможно. — Той сви рамене в жест на момчешка невинност.

Искаше ми се да кажа нещо от сърце, да го уверя, че не искам да напускам мислите му. Но правилните думи все не идваха, затова просто пъхнах ръката си в неговата. Постояхме така, мълчаливо загледани в ръцете си. Той опипа съсредоточено двете ми гривни, сетне започна да гали с палец горната страна на ръката ми. Беше ми приятно да споделя този момент на спокойствие с него.

— Какво ще кажеш да прекараме утрешния ден заедно? — предложи той.

Аз се усмихнах.

— С удоволствие.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Тоест, накратко казано — още стражи?

— Аха, точно така, тате. Още много — засмях се аз в телефонната слушалка, макар и ситуацията далеч да не беше смешна. Баща ми обаче беше способен да разведри и най-напрегнатата обстановка. — Всички участнички оставаме. Поне засега. И моля те, кажи на всички да са нащрек, независимо че имат намерение да се нанесат в домовете на Двойки. Предупреди семейство Търнър и Канвас да внимават.

— Ох, котенце, всички знаят, че трябва да са предпазливи. Едва ли подозираш колко смелост си вдъхнала на хората с думите си по осведомителния бюлетин.

— Надявам се да е така. — Забих поглед в краката си и ме споходи интересна картина от миналото. В момента те бяха украсени с инкрустирани със скъпоценни камъни обувки на високи токчета, а само преди пет месеца се подвизаваха в оръфани кецове.

— Гордея се с теб, Америка. Понякога ме удивляваш с изказванията си, не че разбирам защо. Открай време си силна.

Гласът му прозвуча така искрено, че ме остави без дъх. Мнението на баща ми беше най-важно за мен.

— Благодаря, тате.

— Съвсем сериозно говоря. Не всяка принцеса би си позволила да каже подобно нещо.

Аз врътнах очи.

— Ало, тате, не съм никаква принцеса.

— Само въпрос на време е — отвърна той закачливо. — Което ме подсеща да попитам: как е Максън?

— Добре е — отговорих аз, човъркайки с пръсти крайчеца на роклята си. Помежду ни се настани мълчание. — Наистина го харесвам, тате.

— Така ли?

— Точно така.

— И каква е причината?

Позамислих се за момент.

— Не съм съвсем сигурна. Но май отчасти е защото ми позволява да бъда себе си.

— Била ли си някога друга? — пошегува се татко.

— Не, но просто... Винаги съм живяла с мисълта за цифрата си в системата. Първоначално ме преследваше дори в двореца. Петица ли бях, или Тройка? Искях ли да стана Единица? Но вече не ме засяга. И като че ли това е благодарение на него. Да не си помислиш, че е съвършен, доста гафове прави. — Татко се изкиска от другата страна на линията. — Но когато съм с него, знам, че съм просто Америка. Не съм олицетворение нито на някоя си каста, нито на съревнованието за короната. Дори не го възприемам като по-висшестоящ. Той си е той, а аз съм си аз.

Татко се умълча за момент.

— Звучи прекрасно, котенцето ми.

Беше ми малко странно да обсъждам романтичните си трепети с татко, но той беше единственият член на семейството ми, който виждаше Максън като човек, а не като величие; никой друг нямаше да ме разбере като него.

— Да. И все пак отношенията ни не са идеални — добавих точно в момента, в който Силвия надникна през вратата. — Имам чувството, че все нещо върви накриво.

Тя ме погледна красноречиво и оформи думичката „закуска“ с уста. Аз кимнах.

— Е, и в това няма нищо лошо. Грешките са доказателство, че връзката ви е истинска.

— Ще опитам да го запомня. Тате, трябва да затварям. Закъснявам за закуска.

— Не бива да го допускаме. Грижи се за себе си, котенце, и при първа възможност пиши на Мей.

— Обезателно. Обичам те, тате.

— И аз те обичам!

Момичетата се разотидоха след закуска, но двамата с Максън се задържахме в трапезарията. Докато ни подминаваше, кралицата ми намигна, а аз почувствах как бузите ми пламват. Но не след дълго

покрай нас мина и кралят, а погледът в очите му бързо изцеди руменината от лицето ми.

След като останахме насаме, Максън дойде до мен и сплете пръсти с моите.

— Бих те попитал какво ти се прави днес, но, за жалост, възможностите ни са доста ограничени. Можем да забравим за стрелба с лъкове, лов, конна езда и всякакви други занимания на открито.

Аз въздъгнах.

— Дори да водим след себе си цяла тумба стражи?

— Съжалявам, Америка — той ми се поусмихна тъжно. — Как ти звучи да изгледаме един филм? Ще намерим някой с вълнуващ пейзаж.

— Няма да е същото. — Подръпнах ръката му. — Но хайде. Ще трябва да се задоволим и с толкова.

— Така те искам — каза той. Нещо в ситуацията ни ме караше да се чувствам по-добре, сякаш бяхме заедно в трудностите. От доста време не бях изпитвала подобна близост с него.

Излязохме в коридора и тъкмо се отправяхме към стълбището, водещо до киносалона, когато дочух мелодично трополене по прозореца.

Обърнах глава към звука и ахнах от удивление.

— Вали дъжд.

Пуснах ръката на Максън и прилепих длан върху стъклото. През месеците, откакто бях пристигнала в двореца, не беше валяло нито веднъж и вече започвах да се питам дали ще капне и капка дъжд. Но чак сега, когато най-сетне го виждах с очите си, осъзнах колко много ми беше липсвал всъщност. Липсваше ми прииждането и отшумяването на сезоните, плавната промяна в околната природа.

— Толкова е красиво — прошепнах.

Максън застана зад мен, обвиняйки кръста ми с ръка.

— Само ти можеш да откриеш красотата в нещо, което всички останали намират за дотегливо.

— Ще ми се да можех да го докосна.

Той въздъгна.

— Знам, но просто не е...

Обърнах се към Максън, за да разбера защо сам прекъсна изречението си. Той надникна в двете посоки на коридора, а аз

последвах погледа му. Имаше само няколко стражи, иначе бяхме сами.

— Ела — каза накрая, хващайки ръката ми. — Да се надяваме, че никой няма да ни види.

Усмихнах му се, готова за приключението, което ми беше подготвил. Обичах да го виждам такъв. Изкачихме се по витото стълбище към четвъртия етаж. За момент се притесних, че ще ми покаже нещо подобно на тайната библиотека. Онова ми изживяване бе довело до неприятни последствия.

Прекосихме половината коридор, подминавайки един-единствен страж, тръгнал на рутинния си обход. После Максън ме въведе в голяма гостна стая и ме завлече към отсрещната стена, където имаше широка незапалена камина. Плъзна ръка по вътрешния и ръб и напипа скрито лостче. Натисна го и един от панелите на стената се откряна, разкривайки поредното тайно стълбище.

— Хвани ме за ръката — каза той и я протегна към мен. Послушах го и тръгнах след него по смътно осветените стъпала, докато не се озовахме пред някаква врата. Максън вдигна резето и я отвори... а от другата и страна ни посрещна стена от дъжд.

— Покривът ли е това? — попитах аз, извисявайки глас над трополенето.

Той кимна. Изходът беше обграден със стени, оставящи свободно пространство помежду си с размерите на стаята ми. Не ми пречеше, че виждах единствено стени и небе. Поне се намирах навън.

Обезумяла от радост, пристъпих напред и протегнах ръце. Едрите, топли дъждовни капки се стекоха към рамото ми и намокриха роклята ми. Чух как Максън се изкиска, преди да ме избута под проливния дъжд.

Аз ахнах, подгизнала почти до кости само за секунди. После се обърнах, сграбчих ръката му и се усмихнах на престорената му съпротива. Моментално станахме вир-вода и покрай очите на Максън провиснаха кичури мокра коса. Той ме издърпа към ръба на ниската стена с широка усмивка на лице.

— Погледни — прошепна в ухото ми.

Обърнах се и за пръв път обърнах внимание на гледката край нас. Целият град се простираше пред смаяния ми поглед. Мрежата от улици, красивата геометрия на сградите, разнообразието от цветове,

макар и посмекчени от сивия нюанс на дъжда — картината беше зашеметяваща.

Усетих как се привързвам към всичко наоколо, като че ли по един или друг начин то ми принадлежеше.

— Не искам бунтовниците да го завземат, Америка — каза Максън, надвиквайки дъжда, сякаш бе прочел мислите ми. — Нямам представа колко човешки живота са отнели, но имам чувството, че баща ми пази реалния размер на щетите в тайна. Бои се, че ще прекратят Избора.

— Има ли начин да разберем истината?

Той се замисли.

— Нещо ме кара да смятам, че ако се свържа с Огъст, ще я науча. Бих могъл да му изпратя писмо, но не смея да разкривам много информация в писмен вид. А не знам дали ще е възможно да го вмъкна в двореца.

Прав беше.

— Ами ако аз говоря с него?

Максън се изсмя.

— И как възнамеряваш да подходим по въпроса?

Аз свих рамене дяволито.

— Все ще измисля нещо.

Той впери мълчалив поглед в мен.

— Хубаво е да изречеш мислите си на глас. Винаги трябва да внимавам какво говоря. А тук, горе, явно не се страхувам, че някой ще ме чуе. Освен теб.

— В такъв случай излей душата си.

Той се подсмихна.

— Само ако и ти го направиш.

— Добре — съгласих се с готовност аз.

— Е, какво искаш да узнаеш?

Отметнах мократа коса от челото си и започнах с нещо важно, но не и лично.

— Наистина ли не подозираше какво пише в дневниците?

— Наистина. Но вече съм осведомен. Татко ме накара да ги прочета от корица до корица. Ако Огъст ни беше навестил преди две седмици, щях да реша, че лъже за всичко, но вече не е така. Останах

потресен, Америка. Ти самата си се запознала само с малка част от истината. Искане ми се да ти я разкажа цялата, но все още не мога.

— Разбирам.

Той впери решителен поглед в мен.

— Как научиха останалите момичета, че си събличала ризата ми?

Аз забих очи в земята, умувайки как да отговоря.

— Гледахме как стражите тренират на двора. Аз заявих, че и ти изглеждаш не по-зле от тях гол до кръста. Просто се изпуснах.

Максън отметна глава назад и прихна в смях.

— Не мога да ти се разсърдя за подобно нещо.

Аз се усмихнах.

— Водил ли си друго момиче тук?

Лицето му помръкна.

— Оливия. Но само веднъж.

Като се замислих, дори знаех за случая. Тя самата ни беше разказала за първата им целувка тук.

— Целунах Крис — изстреля той, без да ме погледне в очите. — Неотдавна. За пръв път. Сметнах, че е редно да ти го призная.

Той ми отправи въпросителен поглед, а аз му кимнах лекичко. Ако не ги бях видяла с очите си да се целуват, ако научех по този начин, вероятно щях да избухна. Но въпреки че вече знаех, ме болеше да го чуя.

— Ужасно е връзката ни да протича по този начин — казах смутено, докато роклята ми натежаваше все повече и повече от вода.

— Знаем. Но, за съжаление, нямаме избор.

— Въпреки това не е справедливо.

Той се засмя.

— Кога в живота и на двама ни се е случвало нещо справедливо?

Истината си беше истина.

— Не бива да ти казвам това... и ако покажеш, че съм ти го издала, нещата несъмнено ще се влошат, но от известно време с баща ти водим един неприятен диалог. Освен това спря издръжката на семейството ми. Но така или иначе, вече никое от семействата на другите момичета не получава пари и май наистина не беше честно.

— Съжалявам да го чуя — каза Максън. После отправи поглед към града. Забелязах как мократа риза полепваше по гърдите му и за

момент се размечтах. — Но май нищо не мога да сторя по този въпрос, Америка.

— Не е и нужно. Просто исках да си наясно със случващото се. Мога да се справя и сама. Не е свикнал с толкова самоуверени жени. Не може да разбере какво се случва в главата ти. — Той се пресегна за ръката ми, а аз му я подадох с радост.

Замислих се какво друго бих могла да го попитам, но въпросите ми се въртяха главно около останалите момичета, а не исках да си губя времето с това. Вече имах основание да вярвам, че съм наясно с положението, а дори да грешах, нямах желание да съсипвам момента.

Максън сведе поглед към китката ми.

— Искаш ли... — той вдигна очи към лицето ми, явно преформулирайки въпроса си. — Би ли танцувала с мен?

Аз кимнах.

— Но да знаеш, че хич не ме бива.

— Ще започнем бавно.

Максън ме придърпа към себе си и опря длан върху кръста ми. Аз сложих едната си ръка в неговата, а с другата повдигнах нақвасената си рокля. Затанцувахме съвсем, съвсем бавно. Отпуснах едната си буза върху гърдите му, а той облегна брадичка върху главата ми и се понесохме, следвайки ритъма на дъжда.

След малко ме притисна още по-плътнo към себе си и имах усещането, че всичко лошо се изпаряваше, оставяйки двама ни с Максън оголени в чистата сърцевина на връзката ни. Бяхме близки приятели, осъзнали, че не искат да прекарат живота си далеч един от друг. Бяхме почти пълни противоположности, а така сродни духом. Не можех да нарека близостта ни дело на съдбата, но действително я чувствах по-значима от всичко, преживяно до момента.

Вдигнах лицето си към Максън, сложих ръка на бузата му и го доближих до себе си за целувка. Мокрите му устни докоснаха моите, излъчвайки горещина. Усетих как и двете му ръце се увиват около гърба ми и притискат тялото ми към неговото, сякаш се боеше, че всеки момент ще се разпадне. Дъждът брулеше покрива, а светът около нас беше притаен. Имах чувството, че се нуждая от още, и още от него, от кожата му, от пространство и време за двама ни.

След всичките месеци, в които се бях стремяла да избистря желанията и мечтите си, в онзи едничък момент, създаден от Максън

специално за двама ни, осъзнавах, че така нямаше да постигна нищо. Можех единствено да вървя напред и да се надявам, че откъснем ли се един от друг, все някак щяхме да се съберем отново.

Нямахме друг избор. Защото... защото...

Защото колкото и време да ми бе отнело това прозрение, сега ме сполетяваше със светкавична скорост.

Обичах Максън. За пръв път усещах чувството така непохватно. Не го отблъсках от себе си, вкопчена в Аспен и всички неизвестни, които той носеше със себе си. Не пристъпвах в сърцето на Максън, държейки единия си крак на вратата, така че да избягам, ако ме разочароваше. Просто дадох воля на собствените си осезания.

Обичах го.

Не можех да преценя кое точно ме караше да съм толкова сигурна, но го приемах с такава увереност, с каквато приемах, че името ми е Америка и че небето е синьо; с каквато приемах фактите, написани черно на бяло.

Дали и той изпитваше същото към мен?

Максън прекъсна целувката ни и ме погледна в очите.

— Толкова си красива, когато си в безпорядък.

Засмях се свенливо.

— Благодаря ти. За този комплимент и за дъжда, както и за това, че не се отказа от мен.

Той приплъзна пръсти по бузата ми и оттам към носа и брадичката ми.

— Струваше си. Май не го проумяваш. Всяко мое усилие си струваше.

Имах чувството, че сърцето ми е на път да се пръсне, и просто умирах от желание всичко да приключи още на същия ден. Светът ми се въртеше около нова ос и сякаш единственият начин да спра главозамайването беше да превърна любовта ни в реалност. Вече нямах никакво съмнение, че ще се случи. И то скоро. Беше ни писано.

Максън целуна връхчето на носа ми.

— Да отидем да се подсушим и да изгледаме някой филм.

— Чудесна идея.

Внимателно скътах любовта си към Максън в сърцето си, леко поуплашена от новото чувство. Рано или късно, щях да я разкрия пред него, но за момента щях да я пазя в тайна.

Опитах да изстискам роклята си под малкия навес над вратата, но без успех. Несъмнено щях да оставя цяла водна диря по пътя към стаята си.

— Гласувам за комедия — казах, докато Максън ме водеше надолу по стълбището.

— Аз пък гласувам за екшън.

— Е, току-що ми призна, че всяко усилие заради мен си е струвало, така че май ще спечеля.

Максън се засмя.

— Добър ход.

Изкиска се отново и побутна панела, водещ обратно към гостната, но само секунда по-късно замръзна на място.

Надникнах през рамото му и видях крал Кларксън, стоящ там с изражение по-ядно от всякога.

— Предполагам, че идеята е била твоя — обърна се той към Максън.

— Да.

— Имаш ли някаква представа на каква опасност се излагаш? — попита гневно.

— Татко, на покрива не ни дебнат бунтовници — противопостави му се Максън, придавайки си сериозен тон, макар че изглеждаше по-скоро нелепо в подгизналите си дрехи.

— Необходим е само един прецизен изстрел, Максън — умишлено провлече баща му. — Знаеш, че охраната е разхлабена, докато част от стражите ни бранят домовете на момичетата от Елита. Отгоре на всичко десетки от тях са дезертирали. В момента сме крайно уязвими. — Той откъсна поглед от сина си и го стрелна към мен. — Интересно е защо винаги когато се случва нещо напоследък, тя има пръст.

Останахме безмълвни, знаейки, че няма какво да се каже по въпроса.

— Отиди да се приведеш в нормален вид — нареди кралят. — Чака те работа.

— Но...

Един-единствен поглед от баща му даде на Максън да разбере, че всякакви планове, които си бе правил за деня, вече не съществуваха.

— Добре — предаде се той накрая.

Крал Кларксън хвана Максън за ръката и го издърпа от мен. Принцът надникна през рамо, колкото да ми каже едно безмълвно „извинявай“, а аз му отвърнах с тънка усмивка.

Не се боях от краля. Нито пък от бунтовниците. Вече знаех колко ми е скъп Максън и бях уверена, че нещата щяха да се подредят по един или друг начин.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

След като понесох хитрата усмивчица на Мери, докато ми възвръщаше човешкия вид, отидох в Дамския салон, щастлива, че дъждът не спираше да се лее. От тук нататък това щеше да има специално значение за мен.

Но макар и с Максън да бяхме успели да се измъкнем от реалността за момент, извън пределите на малкия ни свят, устроен за двама, напрежението заради ултиматума, който бунтовниците бяха поставили на момичетата от Елита, беше осезаемо. Всичките до една имаха умислен и загрижен вид.

Селест мълчаливо лакираше ноктите си на една от близките маси и виждах как ръцете и трепереха леко от време на време. Тя почистваше нацапаното и се опитваше да продължи. Елиз държеше книга в скута си, но погледът ѝ блуждаеше към пороя отвъд прозореца. Като че ли никоя от нас не смогваше да завърши дори най-елементарното начинание.

— Според теб как вървят нещата извън двореца? — попита ме Крис, държейки игла, замръзнала над бродерията, по която работеше.

— Нямам представа — отвърнах аз тихо. — Но не ми се вярва да отправят такава голяма заплаха и да не направят нищо по въпроса. — Мъчех се да запиша на нотен лист една мелодия, която се въртеше в главата ми от известно време. Не бях творила собствена музика от почти шест месеца. Нямах особен смисъл. Хората предпочитаха да слушат класиките по партита и банкети.

— Смяташ ли, че крият от нас броя на загиналите? — чудеше се Крис.

— Възможно е. Но тръгнем ли си, те печелят.

Крис направи един шев.

— Оставам в двореца, каквото и да се случва навън. — Нещо в тона ѝ ми подсказа, че думите ѝ бяха насочени специално към мен. Сякаш имах нужда да ми напомня, че няма намерение да се отказва от Максън.

— Аз също — отвърнах решително.

И следващият ден мина по същия начин, само дето никога преди не бях оставала разочарована да видя как слънцето си пробива път през облаците. Тревогата ни задушаваше и едва успяхме да се задържим на едно място. Изпитвах непреодолимо желание да побягна, да вложа част от натрупаната си енергия в нещо.

Следобед отново се отправихме към Дамския салон, макар и в непълен състав. Елиз седна с книга в ръце, а аз — с нотните си листове, но Крис и Селест отсъстваха. Десетина минути по-късно Крис влезе през вратата с хартия за рисуване и комплект цветни моливи.

— Какво ще рисуваш? — поинтересувах се аз.

Тя сви рамене.

— Няма значение. Просто трябва да се занимавам с нещо.

Дълго време не стана от мястото си, кръжейки с червения молив над повърхността на хартията.

— Не знам какво правя — обади се накрая. — Знам, че поставям много хора в опасност, но го обичам. Не искам да си тръгвам.

— Кралят няма да допусне други нещастни случаи — опита да я утеши Елиз.

— Вече има достатъчно нещастни случаи — отвърна Крис, но не свадливо, а угрижено. — Просто трябва да се съсредоточа върху нещо друго.

— Готова съм да се обзаложа, че Силвия ни е подготвила цял куп работа — обадох се аз.

Крис се изкиска сдържано.

— Не съм чак толкова отчаяна. — Допря върха на молива до листа и нарисува плавна крива. Поне беше някакво начало. — Всичко ще се нареди. Сигурна съм.

Разтърках очи, взирайки се в нотните си листове. Трябваше да се поразнообразя.

— Ще отскоча до една от библиотеките. Ей сега се връщам.

Елиз и Крис кимнаха бегло, всяка съсредоточена върху заниманието си, и аз станах на крака.

Тръгнах с бавна крачка по коридора, достигайки една от стаите в дъното на етаж. В библиотечката ѝ имаше няколко книги, които си

бях набелязала за четене. Отворих тихо вратата на гостната и в следващия момент осъзнах, че не съм сама. Някой плачеше вътре.

Последвах звука и намерих Селест, седнала на широкия перваз на един от прозорците с притиснати към гърдите си колене. Моментално ме споходи чувство за неловкост. Селест далеч не беше от съзливите жени. До онзи момент дори не бях сигурна, че е способна да плаче.

Тъкмо обмислях да си тръгна, когато тя избърса очи и ме видя.

— Ъх! — изхлипа тя. — Какво искаш?

— Нищо. Извинявай. Дойдох да си взема книга.

— Е, взимай я тогава и да те няма. И бездруго винаги получаваш каквото си поискаш.

За момент онемях, слисана от думите ѝ. Тя въздъхна тежко и стана от мястото си. Грабна едно от лъскавите си списания и го хвърли към мен, а аз го хванах несръчно.

— Виж сама. Малката ти реч по осведомителния бюлетин те е превърнала в звезда. Вече всички те обичат. — Гласът и звучеше гневно, укорително. Сякаш бях планирала такава развръзка.

Обърнах списанието в ръцете си и още щом разгърнах корицата, ме посрещна половин страница, изпълнена със снимки на четирите участнички, както и с диаграма отстрани. Над фотографиите елегантно заглавие отправяше въпроса: „Коя е ВАШАТА кралица?“ Колонката до моето лице демонстрираше, че трийсет и девет процента от хората са гласували за мен. Резултатът не беше толкова висок, колкото предполагах, че трябва да е този на победителката, но надхвърляше с доста този на останалите момичета!

Покрай диаграмата бяха поместени цитати от анкетираните, според които Селест определено имала царствено излъчване, макар и да се подреждаше на трето място. Елиз била най-уравновесена, но едва осем процента от населението гласуваха за нея. До моята снимка имаше коментари, от които очите ми почти се насълзиха.

„Лейди Америка е досущ като кралицата. Тя е борбена личност. Ние не само я искаме на престола — нуждаем се от нея!“

Не можех да откъсна поглед от думите.

— Това... това истина ли е?

Селест дръпна списанието от ръцете ми.

— Разбира се, че е истина. Така че давай, омъжи се за него. Стани принцеса. Всички ще си умрат от радост. Тъжната Петичка печели короната.

Тя се запъти към вратата, помрачавайки с киселото си настроение най-невероятната новина, която бях получавала в рамките на целия Избор.

— Честно да ти кажа, не разбирам защо те е грижа. Така или иначе, ще те грабне някой щастливец от Втора каста. А и славата ти ще продължи дори след края на състезанието — върнах я от пътя ѝ аз.

— Не искам да лежа на стари лаври, Америка.

— Та ти си фотомодел, за бога! — изкрещях аз. — Имаш си всичко.

— Но за колко дълго? — изстреля гневно тя. После смекчи тона си. — За колко дълго?

— Какво имаш предвид? — попитах с по-кротък глас. — Селест, ти си красива. А и цял живот ще бъдеш Двойка.

Тя заклати глава още преди да съм завършила изречението си.

— Да не мислиш, че си единствената затворничка на кастата си? Да, фотомодел съм. Не мога да пея. Нямам актьорски заложби. И когато лицето ми се състари, всички ще забравят за мен. Остават ми около пет години; десет в най-добрия случай.

Очите ѝ се взираха в мен.

— Ти си прекарала целия си живот на заден план. Личи си, че понякога анонимността ти липсва. Е, аз пък съм прекарала своя под светлината на прожекторите. Може би страховете ми ти се струват глупави, но за мен са съвсем реални: не искам да загубя всичко.

— Всъщност те разбирам.

— Така ли? — Тя попи сълзите под очите си и отправи поглед през прозореца.

Аз я доближих.

— Така. Но, Селест, кажи ми, изобщо харесвала ли си го някога?

Тя килна главата си на една страна и се замисли.

— Симпатичен е. И се целува страхотно — добави с усмивка.

Аз ѝ се ухилих широко.

— Знам.

— Знам, че знаеш. Плановете ми отидоха на кино, като научих колко далеч сте стигнали двамата. Въобразявах си, че ми е паднал в ръцете, че вече си мечтае за следващата стъпка с мен.

— Не това е начинът да се добереш до нечие сърце.

— Не към сърцето му се стремях — призна си тя. — Просто исках да омая главата му достатъчно, че да ме задържи тук. Добре де, не е любов. Славата ми е по-необходима от любовта.

За пръв път Селест не се държеше с мен като с враг. Чак сега разбирах нагласата ѝ. Да, беше крайно убедителна в рамките на съревнованието, но това беше плод на отчаянието ѝ. Просто вярваше, че трябва да всели страх в съперничките си, за да спечели нещото, което повечето от нас искаха, докато тя самата се нуждаеше от него.

— Първо, нека те уверя, че и любовта ти е необходима. С всички е така. И няма нищо лошо в това да се стремиш и към нея, освен към славата.

Тя направи физиономия, но не ме прекъсна.

— И второ, онази Селест Нюсъм, която аз познавам, не се нуждае от мъж, за да се докопа до слава.

Това я накара да се засмее на глас.

— Е, да, направих няколко мръсни номерца — призна си тя, по-скоро шеговито, отколкото смутено.

— Скъса роклята ми!

— Какво да ти кажа, ситуацията го налагаше!

И внезапно видяхме всичко в комична светлина. Всички разпри, зловни гримаси и дребни хитринки — всичките накуп изглеждаха като един безкрайно дълъг виц. Посмяхме се хубаво на случките от изминалите няколко месеца и най-ненадейно почувствах нуждата да закрилям Селест, както бях закриляла и Марли.

За моя изненада смехът ѝ стихна неочаквано бързо и тя извърна очи, преди да проговори.

— Сторих толкова неща, Америка. Ужасни, срамни неща. Една част от тях бих приписала на стреса, но постъпвах така главно защото бях готова на всичко, за да се добера до короната, до Максън.

Обзе ме леко недоумение, като усетих как вдигам ръка, за да я потупам по рамото.

— Наистина не смятам, че можеш да постигнеш успех в живота само чрез Максън — уверих я аз. — Мотивирана си... и талантлива, но най-вече способна. Половината страна би дала всичко да е на твое място.

— Знам — каза Селест. — Не мисли, че не съзнавам какъв късмет съм имала в живота. Просто ми е трудно да приема идеята, че е възможно да... знам ли... да избледнея.

— Тогава не я приемай.

Тя поклати глава.

— Още от самото начало нямах шанс, нали? Само ти си му в главата.

— Не само аз — признах си. — И Крис. Тя също е на върха.

— Искаш ли да ѝ счупя единия крак? Нищо работа — изкиска се тя. — Шегувам се.

— Ще се върнеш ли с мен в салона? В момента дните се точат адски бавно, а ти определено разведряваш обстановката.

— Не точно сега. Не искам другите да разбират, че съм плакала — тя ме погледна умолително.

— Няма да кажа и дума, обещавам.

— Благодаря.

Помежду ни се спусна напрегнато мълчание, сякаш някоя от нас трябваше да изрече още нещо. Усецах този момент като истински значим, тъй като най-сетне виждах Селест такава, каквата беше. Не знаех доколко ще смогна да забравя всички злини, които ми беше причинила, но поне вече я разбирах. Нямах какво да добавя, ето защо ѝ махнах с ръка и си тръгнах.

Чак като затворих вратата след себе си, осъзнах, че не си бях взела книга. После си спомних за лъскавото списание и диаграмата с огромната цифра срещу усмихнатото ми лице. Задължително щях да подръпна ухото си на вечеря. Максън трябваше да научи. Надявах се, че видеше ли мнението на хората за мен, щеше да даде малко по-голяма свобода на чувствата си.

Когато стигнах ъгъла на коридора към Дамския салон, познат образ ми напомни, че трябваше да се занимаю и с някои още по-важни планове. Бях обещала на Максън, че ще намеря начин да се срещна с Огъст, а единственият ми вариант да го сторя се задаваше пред мен.

Аспен крачеше по коридора, като че ли още по-мускулест и висок от предишната ни среща.

Озърнах се наоколо, за да се уверя, че сме сами. Надолу по коридора имаше няколко стражи, но нямаше как да ни чуят.

— Ехо — привиках го аз. Прехапах устна, надявайки се, че Аспен наистина беше толкова вещ в професията си, колкото мислех. — Трябва да ми помогнеш.

— Само кажи как — отвърна той, без дори да се замисли.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Оказах се права. Аспен познаваше всяко кътче на двореца и знаеше как да ни измъкне от него.

— Съвсем сигурна ли си за това? — попита Максън, докато се преобличахме в стаята ми на следващата вечер.

— Трябва да разберем какво се случва. Убедена съм, че сме в безопасност — уверих го аз.

Говорехме си през откренатата врата на банята, където Максън разсъбличаше костюма си, заменяйки го с обичайното облекло на Шестица — дънки и памучна риза. Макар и малко големички, дрехите на Аспен щяха да свършат работа. За мен беше подсигурил дрехи от един по-дребен страж, но въпреки това ми се наложи да подвия няколко пъти ръба на панталона, за да видя стъпалата си.

— Май имаш голямо доверие на този страж — изкоментира Максън с неразгадаем тон. Вероятно беше на тръни.

— Прислужничките ми го определиха като един от най-добрите в дворцовата стража. А и ме упъти към скривалището по време на атаката на Южняците, когато всички останали закъсняваха. Имам чувството, че е в постоянна готовност, дори когато положението е спокойно. Струва ми се надежден. Довери ми се.

Отвъд вратата се чуваше шумолене на дрехи.

— Откъде знаеше, че е способен да ни изведе от двореца?

— Не знаех със сигурност. Просто го попитах.

— И той се съгласи ей така? — учуди се Максън.

— Казах му, че ти ме изпращаш, разбира се.

Той издаде някакъв звук, навярно въздишка.

— Продължавам да твърдя, че не е разумно да идваш.

— Въпреки това ще дойда, Максън. Готов ли си?

— Да. Трябва само да се обуя.

Отворих вратата, а Максън ме огледа от глава до пети и прихна да се смее.

— Извинявай. Просто съм свикнал да те виждам в рокли.

— И ти си като друг човек без костюма си. — Вярно беше, само че не и в комичен смисъл. Макар и дрехите на Аспен да бяха възголеми, Максън изглеждаше добре в най-обикновени дънки. Ризата беше с къси ръкави и успях да оплакна очи в онези мускулести ръце, които бях зървала само веднъж в тайната стаичка.

— Тези панталони са прекалено тежки. Не мога да разбера какво им харесваш — коментира той, припомняйки си желанието ми от най-първия ми ден в двореца.

Аз свих рамене.

— Просто ми харесват.

Той се усмихна, поклащайки глава. После отиде до гардероба ми и го отвори, без да иска позволение.

— Трябва да стегнем с нещо панталоните ти, в противен случай ни очаква доста скандална вечер. И бездруго е достатъчно скандална дотук.

Максън извади виненочервено шалче и го прокара през гайките на панталона ми.

Не знам защо, но постъпката му ме трогна. Сърцето ми затуптя лудо и за момент се запитах дали не го чуваше как крещи колко много го обичам. Дори така да беше, умишлено пренебрегнах гласа му в името на общата ни кауза.

— Виж сега — подхвана той, връзвайки на възел шалчето, — тръгваме на особено опасна мисия. Ако нещо се случи, искам да бягаш с всички сили. Изобщо не опитвай да се върнеш в двореца. Скрий се в нечий дом за през нощта.

Максън отстъпи назад и се вгледа в тревожните ми очи. Аз килнах глава.

— Точно в момента да моля някое семейство да ме приюти, е също толкова опасно, колкото и да се дам на бунтовниците. Народът може да е ядосан, задето отказваме да напуснем Избора.

— Ако има нещо вярно в статията, която ти е показала Селест, то вероятно хората се гордеят с теб.

Тъкмо се канех да оспоря твърдението му, когато на вратата се почука. Той отиде да отвори и Аспен бързо се вмъкна в притъмнялата ми стая с още един страж.

— Ваше Височество — поздрави го Аспен с малък поклон. — Лейди Америка ме уведоми, че имате желание да напуснете пределите

на двореца.

Максън въздъхна.

— Да. И доколкото разбирам, вие сте човекът, способен да ми помогне, страж... — той погледна към значката с името на Аспен — ... Леджър.

Аспен кимна.

— Всъщност не е особено сложно. Струва ми се, че дискретността ще е по-голямото предизвикателство.

— Защо смятате така?

— Предполагам, неслучайно тръгвате през нощта, и то без знанието на краля. Ако Негово Височество ни отпрати директен въпрос обаче — подхвана Аспен, поглеждайки към другия страж, — ще трябва да му кажем истината.

— Напълно разбираемо. Надявам се сам да му я разкрия в най-скоро време, но за момента дискретността наистина е от значение.

— Едва ли ще срещнем затруднения — увери го Аспен и се поколеба, преди да продължи: — Не смятам, че е разумно госпожицата да ви придружава.

Сякаш спечелил спора помежду ни, Максън ме изгледа с изражение, гласящо: Видя ли?!

Аз изпънах гордо гръб.

— Нямам намерение просто да бездействам. Веднъж ме преследваха бунтовници и се измъкнах невредима.

— Само че не бяха Южняци — посочи Максън.

— Идвам — отсякох. — Стига сме губили време.

— За протокола: никой не е съгласен с теб.

— За протокола: не ме е грижа.

Максън въздъхна и нахлузи плетената шапка на главата си.

— Какво следва?

— Планът е елементарен — заяви решително Аспен. — Два пъти седмично от двореца потегля снабдителен камион. Понякога обаче на кухненския персонал му изникват други нужди и отново изпраща камиона до града. Обикновено в него се качват няколко души от кухнята, придружени от шепа стражи.

— И никой няма да ни заподозре? — попитах аз.

Аспен поклати глава.

— По принцип курсовете се изпълняват нощем. Ако на готвача му потрябват още яйца за закуска, то е най-добре поръчката да се изпълни преди изгрев-слънце.

Максън изтича до панталона от костюма си и прерови джобовете му.

— Успях да изпратя бележка до Огъст. Иска да се срещнем на този адрес — Максън подаде листчето на Аспен, който го прегледа заедно с другия страж.

— Знаеш ли къде е това? — попита Аспен колегата си.

Стражът — тъмнокож младеж, на чиято значка пишеше *Ейвъри* — кимна утвърдително.

— Не е в най-безопасната част на града, но поне е достатъчно близо до хранителния склад, че да не събудим подозрения.

— Добре — каза Аспен. После погледна към мен. — Скрийте косата си под шапката.

Аз навих косата си нагоре, надявайки се, че ще се събере под плетената шапка, подсигурена ми от Аспен. Когато натиках вътре и последните кичури, погледнах към Максън.

— Е?

Той едва сподави смеха си.

— Красота.

Сръгах го шеговито в ръката, преди да обърна вниманието си към Аспен за по-нататъшни инструкции.

Веднага забелязах колко го заболя да ме види в толкова близки отношения с Максън. А може би възмущението му се простираше и отвъд този невинен жест. Двамата с него се бяхме крили в детската къщичка две години наред, а ето че сега ми предстоеше да се втурна към улицата след вечерния час, и то с мъжа, когото Южняците искаха да разкъсат на парчета.

Настоящият миг беше като плесник в лицето на цялото ни минало.

И макар вече да не бях влюбена в Аспен, продължавах да държа на него и не исках да му причинявам болка.

Максън вероятно нямаше време да забележи гримасата му, тъй като Аспен побърза да си възвърне деловото изражение.

— Последвайте ни.

Аспен и страж Ейвъри ни поведоха по коридора и надолу по стълбището, водещо към солидното скривалище на кралското семейство. Но вместо да се отправим към масивните стоманени врати, притичахме по протежението на двореца, а накрая се изкачихме по още едно спираловидно стълбище. Предполагах, че ни водят към първия етаж, но се озовахме в кухнята.

Моментално ме обля приятна топлина и апетитният аромат на печаш се хляб. За част от секундата се почувствах у дома. Бях си представяла дворцовата кухня като приличаща на болница, като стерилно помещение, подобно на големите пекарни в хубавите квартали на Каролина. Но тук ме посрещнаха огромни дървени маси, отрупани със зеленчуци за готвене. На места се виждаха бележки, напомнящи на дежурните работници какво трябва да се свърши. Общо взето, в кухнята цареше уютна атмосфера, независимо от гигантските ѝ размери.

— Наведете глави — прошепна на двама ни с Максън страж Ейвъри.

Ние забихме очи в пода, а Аспен се провикна:

— Дилайла?

— Секунда, миличък! — отвърна му дълбок женски глас с лек южняшки акцент, какъвто бях чувала в Каролина. Откъм ъгъла приближиха тежки стъпки, но не посмях да вдигна поглед, за да видя лицето на жената. — Леджър, гълъбчето ми, как я караш?

— Не се оплаквам. Току-що разбрах, че трябвало да се вземе някаква поръчка от града, и се чудех дали не си ми подготвила списък с покупки.

— Поръчка ли? Не знам за такова нещо.

— Странно. Така ми казаха.

— Все пак е най-добре да отскочиш до града — каза тя без всякаква тревога или подозрителност в гласа. — Лошо ще е да изпуснем нещо.

— Именно. Няма да се бавя — отвърна Аспен. Чух го как хвана подхвърлената му връзка с ключове. — До скоро, Дилайла! Ако спиш, като се върна, ще оставя ключовете на кукичката.

— Добре, миличък. Ела ми на гости тези дни. От доста време не съм те виждала.

— Дадено.

Аспен продължи по пътя си и ние го последвахме безмълвно. По устните ми пропълзя усмивка. Дилайла имаше плътен глас на възрастна жена. Но дори и тя си падаше по Аспен.

Свърнахме зад един ъгъл и се изкачихме по широка рампа, водеща към две големи врати. Аспен отключи и ги отвори. В приятния анджелиски въздух ни очакваше огромен черен камион.

— В каросерията няма за какво да се държите, но е най-добре да ви качим там — отбеляза Ейвъри. Надникнах в голямото товарно пространство. Поне нямаше опасност да ни видят.

Заобиколих откъм задната страна на камиона, където Аспен вече отваряше вратите.

— Госпожице — каза той и ми предложи ръката си, а аз я поех. — Ваше Височество! — Добави после, но Максън отказа помощта му.

В каросерията имаше няколко щайги, както и стелаж покрай едната стена, но извън това можеше да се определи като празна метална кутия. Максън мина покрай мен, изучавайки помещението.

— Ела насам, Америка — привика ме накрая, сочейки единия ъгъл. — Ще се вмъкнем между стената и стелаж.

— А ние ще опитаме да караме плавно — увери го Аспен.

Максън кимна. Аспен ни изгледа мрачно, преди да затвори вратите.

Останахме насаме в непрогледната тъмнина и аз се притиснах към Максън.

— Страх ли те е? — попита той.

— Не.

— Нито пък мен.

Но бях повече от сигурна, че и двамата лъжехме.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Не можех да преценя от колко време пътувахме, но усещах с цялото си тяло всяко движение на гигантския камион. В опит да ни задържи на едно място, Максън седеше с опрян гръб в стелаж, изпълнал единия си крак към стената, приклепвайки ме в ъгъла. Въпреки това и двамата се пързяхме по металния под при всеки завой.

— Хич не ми харесва да не знам къде се намирам — каза Максън, докато отново се мъчеше да ни закрепим по местата ни.

— Ходил ли си в Анджелис преди?

— Само с кола — призна си той.

— Странно ли звучи, че съм по-спокойна, пътувайки към бърлогата на бунтовниците, отколкото преди приема в чест на дамите от италианското кралско семейство?

Максън се засмя.

— Само от теб мога да чуя подобно нещо.

Беше ни трудно да надвикаме ръмженето на двигателя и свистенето на гумите, затова помълчахме известно време. В тъмнината звуците ми се струваха чудовищни. Вдишах дълбоко, съсредоточавайки се, и усетих лек аромат на кафе във въздуха. Не можех да преценя дали е от някой предишен товар в камиона, или подминавахме кафене по пътя си. След цяла вечност Максън допря устни до ухото ми.

— Искан ми се да беше останала на сигурно в двореца, но наистина се радвам, че си с мен. — Аз се засмях тихичко. Едва ли чу смеха ми, но бяхме толкова близо един до друг, че вероятно го усети. — Държа да ми обещаеш, че ще избягаш, ако нещо ни сполети.

Осъзнах, че и бездруго нямаше да съм му от полза, ако ни се случеше нещо лошо. Затова намерих ухото му с устни.

— Обещавам.

Минахме през доста разтрисаща грапавина по пътя и Максън ме стисна с ръце. Усетих как носовите ни се докоснаха в мрака и импулсът

да го целуна ме връхлетя неочаквано бързо. Макар и целувката ни на покрива да се беше случила едва преди три дни, имах чувството, че е минала цяла вечност. Той ме придърпа към себе си и дъхът му погъделичка кожата ми. Щеше да се случи всеки момент, сигурна бях.

Максън долепи нос до бузата ми, приближавайки устните ни. По същия начин, по който подушвах кафето и чувах дори най-финото проскърцване в тъмнината, така успях и да съсредоточа вниманието си върху свежия аромат, който Максън излъчваше, съумях да почувствам допира на пръстите му нагоре по шията си и към кичурчетата коса, провиснали изпод шапката ми.

В секундата преди устните ни да се слоят, камионът спря рязко, като ни запрати напред. Главата ми се удари в стената и като че ли усетих зъбите на Максън върху ухото си.

— Ау! — извика той и се дръпна назад в тъмното. — Удари ли се?

— Не. Шапката и косата ми поеха удара. — Ако не бях горяла от желание да го целуна, несъмнено щях да се заливам от смях.

Още щом спря, камионът тръгна бавно на заден ход. След малко шофьорът отново натисна спирачките и този път изгаси двигателя. Максън се премести и ми се струваше, че е приклепнал с лице към вратите. И аз заех подобна поза, а той протегна ръка назад, за да ме предпази от евентуална опасност.

Някой отвори вратите и се качи в каросерията, а аз примижах срещу ослепителната светлина от уличните лампи.

— Пристигнахме — обяви страж Ейвъри. — Вървете плътно по петите ми.

Максън се изправи и ми подаде ръка. Пусна ме, колкото да скочи от каросерията, после ми помогна да сляза и моментално пхна ръката си в моята. Първото нещо, което ми направи впечатление, беше, че огромна тухлена стена ни приклепваше в малката уличка, а след това в ноздрите ми запари миризмата на нещо гнило. Аспен стоеше пред нас и се озърташе бдително с пистолет в отпуснатата си надолу ръка.

Двамата с Ейвъри тръгнаха към задния вход на сградата, а ние с Максън ги следвахме неотлъчно. Ограждащите ни стени бяха ужасно високи, напомняха ми на тези на жилищните блокове в Каролина със зигзагообразните им противопожарни стълби, макар че тук като че ли не живееха хора. Аспен почука на мърлявата врата и зачака. Тя се

открехна, доколкото ѝ позволи тънката защитна верига. И все пак успях да видя очите на Огъст, преди да затвори отново. След секунда вратата зейна широко и Огъст ни направи път да влезем.

— Побързайте — подкани ни тихо.

В смътно осветената стая ни чакаха друго, по-младо момче и Джорджа. Личеше си, че и тя е не по-малко притеснена от нас самите, и просто не можах да устоя на импулса да претичам през стаята, за да я прегърна. Тя отвърна на прегръдката ми, ощастливявайки ме с неочакваното си приятелство.

— Проследи ли ви някой? — попита ни Джорджа.

Аспен поклати глава.

— Не. Но трябва да действате бързо.

Джорджа ме издърпа към малка масичка. Максън седна до мен, а Огъст и по-младото момче се настаниха до него.

— Зле ли е положението? — попита Максън. — Имам усещането, че баща ми крие истината от мен.

Очевидно изненадан, Огъст сви рамене.

— Доколкото ни е известно, броят на загиналите е нисък. Южняците сеят обичайната си разруха, но що се отнася до нападенията над семейства от Втора каста, имаме основание да вярваме, че са пострадали по-малко от триста души.

Аз ахнах. Триста души? На това ли викаха нисък брой?

— Америка, предвид обстоятелствата, цифрата е поносима — опита да ме утеши Максън и отново пое ръката ми в своята.

— Прав е — потвърди Джорджа с топло изражение. — Можеше да е много по-лошо.

— Точно такава тактика очаквах да приложат: започват от върха и слизат надолу. Предполагаме, че не след дълго ще ускорят хода — обяви Огъст. — Като че ли до момента нападенията са ограничени до Втора каста, но ние следим положението и ще ви уведомим, ако или когато този факт се промени. Имамем свои хора във всеки от окръзите и те до един са нащрек. Но все пак не могат да сторят кой знае колко, без да компрометират прикритието си, а всички сме наясно какво ще им се случи тогава.

Максън кимна мрачно. Щяха да намерят смъртта си, разбира се.

— Да отстъпим ли? — поиска мнението им Максън.

Аз го погледнах изумено.

— Повярвайте ни — обади се Джорджия, — няма да омекнат, дори да се подчините на исканията им.

— Но все нещо трябва да се направи — настоя Максън.

— Вече направихте нещо изключително полезно. Тоест, тя го направи — каза Огъст, кимвайки с глава към мен. — Подочухме, че фермерите не напусkali имота си без брадви, шивачките вървели по улиците с ножици в ръка, а Двойките се разхождали със сълзотворен спрей в джоба. Като че ли всички, независимо от кастата, са намерили начин да се въоръжат. Народът ви не иска да живее в страх, затова не го допуска. Готов е да окаже съпротива.

Идеше ми да се разплача. Имах чувството, че това беше единствената ми значима постъпка, откакто бях влязла в Избора.

Максън стисна ръката ми с гордост.

— Звучи успокоително — каза той. — Но не ми се струва достатъчно.

Аз кимнах. Много се радвах, че народът не се поддава на потисническият натиск, но трябваше да намерим начин да сложим край на заплахата веднъж завинаги.

Огъст въздъхна.

— Обмисляме варианти за ответен удар. Южняците не прилагат военни тактики: просто нападат хората. Поддръжниците ни се страхуват да не бъдат разкрити, но са навсякъде. Именно те са най-добрият ни шанс за изненадваща атака. Дори може да се каже, че вече сме сформирали нещо като армия, но в общи линии ни липсва въоръжение. Няма как да надвием Южняците, при положение че по-голямата част от съпротивата ни се сражава с тухли и вили.

— Трябват ви оръжия?

— Не бихме отказали.

Максън обмисли въпроса.

— Способни сте на действия, които ние просто не можем да предприемем от двореца. Но не ми допада идеята да изпратя хората си на мисия за отстраняване на онези варвари. Обречени са на сигурна смърт.

— Възможно е — не оспори Огъст.

— Освен това не е за пренебрегване и още една малка подробност: каква гаранция имам, че в крайна сметка няма да използвате оръжията ми срещу мен?

Огъст изсумтя.

— Вече не знам как да ви убедя, че сме на ваша страна, но е така. Открай време се стремим единствено към елиминирането на кастовата система и сме готови да ви окажем подкрепа в тази насока. Нямам никакво намерение да ви навредя, Максън, и смятам, че го знаете. — Двамата с Максън впиха очи един в друг. — Ако не беше така, нямаше да сте тук.

— Ваше Височество — обади се Аспен, — простете намесата ми, но сред нас има хора, които биха искали да дадат урок на Южняците не по-малко от вас самия. Лично бих се нагърбил с отговорността да обуча желаещите в някои от техниките на ръкопашния бой.

Гордост изпълни гърдите ми. Такъв беше моят Аспен: вечно готов да се отзове.

Максън му кимна, преди отново да се обърне към Огъст.

— Ще ми е нужно време за размисъл. Вероятно ще успея да ви подсигурия обучение, но не и да ви въоръжа. Дори да имах пълна вяра в добрите ви намерения, разбере ли баща ми, че контактувам с вас, не мога даже да си представя какво ще направи.

Максън изопна мускулите по гърба си съвсем несъзнателно. Хрумна ми, че вероятно го беше правил доста пъти пред мен, но тогава не бях подозирала каква е причината. Дори в момент като този тайната му го изтезаваше.

— Вярно е. Всъщност няма да е зле да се ориентирате към тръгване. Ще ви уведомя веднага щом науча нещо ново, но за момента положението е стабилно. Е, поне дотолкова, доколкото може да се очаква. — Огъст подаде някаква бележка на Максън. — Разполагаме с една наземна телефонна линия. Можете да ни се обадите, ако изникне нещо спешно. Мика отговаря за тези въпроси.

Огъст махна с ръка към момчето, което дори не беше гъкнало през цялото време. То присви устни така, сякаш се канеше да ги отхапе, и кимна едва забележимо. Нещо в поведението му говореше, че е едновременно свенливо и нетърпеливо да помогне.

— Чудесно. Ще я използвам предпазливо — Максън пъхна листчето в джоба си. — Ще се свържа с вас при първа възможност. — Той стана, а аз последвах примера му, надничайки към Джорджа.

Тя заобиколи масата и дойде до мен.

— Успех с обратния път. И да знаеш, че номерът е и на твое разположение.

— Благодаря! — прегърнах я набързо и тръгнах подир Максън, Аспен и страж Ейвъри. Успях да хвърля един прощален поглед към тези наши необикновени приятели, преди да затворят и залостят вратата след нас.

— Махнете се от камиона — нареди Аспен. Обърнах се да видя какво имаше предвид, тъй като дори не го бяхме доближили.

Чак тогава разбрах, че Аспен не говореше на нас. Шепа мъже обкръжаваха автомобила ни. Единият държеше гаечен ключ и като че ли се канеше да открадне гумите. Зад каросерията се навъртаха още двама, които очевидно се опитваха да отворят вратите.

— Дайте ни храната и си тръгваме — каза единият. Изглеждаше по-млад от останалите, вероятно връстник на Аспен. Гласът му звучеше студено и отчаяно.

В двореца не бях забелязала, че камионът, в който се качвахме, беше белязан с илейския герб отстрани. Сега, гледайки тумбата измършавели мъже, струпани около него, този пропуск ми се струваше невероятно глупав. Фактът, че с Максън бяхме предрешени до неузнаваемост, нямаше да ни е от особена помощ, ако крадците ни обградяха. Щеше ми се да бях въоръжена, нищо че не знаех дори как се държи пистолет.

— Вътре няма никаква храна — заяви спокойно Аспен. — Но и да имаше, пак нямаше да я получите.

— Ама че добре дресират марионетките си — отбеляза един от другите мъже. Като ни се усмихна подигравателно, забелязах, че няколко от предните му зъби липсваха. — Какъв си бил, преди да те направят на чучело?

— Отдръпнете се от камиона — нареди Аспен.

— Едва ли си бил Двойка или Тройка, иначе щеше да си се измъкнал с пари. Кажи тогава, малки човече, от кои си бил? — подразни го беззъбият мъж, пристъпвайки по-близо към нас.

— Казах. Назад. — Аспен протегна една ръка напред, а с другата се пресегна към кобура на хълбока си.

Мъжът спря на място, клатейки глава.

— Нямах си представа с кого се занасяш, момченце.

— Я чакай! — викна някой от другите. — Това е тя. Една от участничките.

Извърнах глава по посока на гласа му, издавайки се неволно.

— Хванете я! — разпореди се най-младият.

Още преди да осъзная какво се случва, Максън ме дръпна назад. От порива на силните му ръце главата ми се отметна и видях съвсем размазано как Аспен и страж Ейвъри изваждат пистолетите си. Двамата хванаха престъпниците на мушка, а Максън ме повлече след себе си настрани, докато не опряхме гърбове в тухлената стена, попадайки в още по-опасен капан.

— Не искам да те убивам — каза Аспен. — Тръгни си. Веднага!

Беззъбият се изкикоти злобно с вдигнати пред себе си ръце, сякаш не ни мислеше лошото. В следващия момент, с движение, толкова светкавично, че едва не го пропуснах, той спусна ръката си надолу и извади пистолет. Аспен стреля и в отговор проехтя вражески огън.

— Америка, хайде! — подкани ме трескаво Максън.

Хайде, но накъде?, помислих си с препускащо от ужас сърце.

Обърнах поглед към него и видях, че е преплел пръстите на двете си ръце, оформяйки стъпало за крака ми. Внезапно проумяла плана, стъпих в ръцете му и той ме избута нагоре, докато аз опипвах стената в търсене на опора. Пръстите ми достигнаха върха ѝ, а докато се набирах да я изкача, изпитах странно усещане малко под рамото си.

Не му обърнах особено внимание, оставайки съсредоточена в напъна си да прехвърля тялото си от другата страна на ръба. Като се озовах отгоре му, се провесих колкото можях по-ниско от другата му страна, преди да скоча на бетонната площадка. Паднах настрани и несъмнено контузих тазобедрената става или коляното си, но Максън ми беше наредил да бягам в случай на опасност, затова така и направих.

Не знам защо си мислех, че идва след мен, но като стигнах края на улицата и не го видях, осъзнах, че нямаше кой да го повдигне, за да изкачи стената. В същия момент забелязах, че странното чувство в рамото ми преминава в пареща болка. Погледнах надолу и на смътната светлина от уличните лампи забелязах, че нещо шурти от дупката в ръкава ми.

Бях простреляна.

Бях простреляна?!

Присъствала бях на престрелка, но въпреки това идеята ми се струваше налудничава. И все пак не можех да отрека изгарящата болка, която нарастваше с всяка изминала секунда. Притиснах раната с длан, но това само влоши нещата.

Озърнах се наоколо. Градът спеше.

И нищо чудно. Намирахме се на улицата доста след вечерния час. Привиквайки към живота в двореца, бях забравила, че външният свят спираше да съществува след единайсет вечерта.

Ако ме видеше някой случайно минаващ полицай, щяха да ме хвърлят в затвора. Какво обяснение щях да дам на краля? Как ще се оправдаеш за прострелна рана, Америка?

Продължих напред, като се придържах към сенките. Не знаех накъде да вървя. Не знаех доколко добра идея е да се опитам да се върна в двореца. Дори да беше, не можех да се ориентирам в коя посока бе той.

А как болеше само! Направо не успях да съсредоточа мислите си. Шмугнах се в тясна уличка, скътана между две жилищни сгради. Самата обстановка ми подсказваше, че бях попаднала в не твърде престижен квартал. Обикновено единствено Шестиците и Седмиците се тъпчеха в апартаменти.

Но тъй като нямаше къде другаде да отида, продължих надолу по зле осветената уличка и се пъгнах зад редица плътно подредени боклукчийски кофи. Нощта беше прохладна, но денят беше преминал с типичния за Анджелис зной и от металните контейнери се надигаше ужасно зловоние. В комбинация с болката миризмата едва не ме накара да повърна.

Навих нагоре десния си ръкав, стараейки се да не дразня излишно раната. Ръцете ми трепереха, незнайно дали от страха, или от адреналина, и дори от лекото движение в лакътя в гърлото ми се зароди писък. Прехапах устни, за да го възпра, но приглушените ми вопли все пак се разнесоха из нощния въздух.

— Какво ти се е случило? — попита ме тъничко гласче.

Вдигнах рязко глава, издирвайки собственика му. От най-тъмните дълбини на уличката ме наблюдаваха две блещукащи очи.

— Кой е там? — попитах с разтреперан глас.

— Не се бой — каза момиченцето, използвайки от скривалището си. — Тази нощ и аз нямам голям късмет.

Излезе от сенките и дойде да види ръката ми. Беше около петнайсетгодишно.

— Изглежда доста болезнено — каза състрадателно.

— Простреляха ме. — Бях на ръба на сълзите, толкова жестоко ме прогаряше болката.

— Простреляли са те?

Аз кимнах.

Тя ме изгледа мнително, навярно обмисляйки дали да не си плюе на петите.

— Не знам какво си направила, нито пък коя си, но не е добра идея да се занимаваш с бунтовниците, ясно?

— Хм?

— Не съм по улиците от дълго време, но знам, че единствените хора, способни да си набавят пистолети, са бунтовниците. Каквото и да си им сторила, не го прави повече.

Колкото и пъти да бяха нападали двореца, нито веднъж не бях погледнала въпроса от този ъгъл. Само на служителите на реда беше позволено да носят огнестрелни оръжия. Никой друг, освен бунтовниците, не беше способен да заобиколи това правило. Дори Огъст беше казал, че им липсвало въоръжение. Чудно ми стана дали не се беше подсигурил с някой пистолет за срещата ни тази вечер.

— Как се казваш? — попита момиченцето. — Знам, че под тези дрехи се крие момиче.

— Мер — отвърнах аз.

— Аз съм Пейдж. Като гледам, и ти самата си Осмица отскоро. Дрехите ти са доста запазени. — Докато говореше, въртеше ръката ми насам-натам, оглеждайки кървящата рана, сякаш можеше да направи нещо по въпроса, макар и двете да знаехме, че няма какво.

— Може да се каже — измъкнах се аз.

— На улицата лесно можеш да умреш от глад, ако си самичка. Имаш ли къде да отидеш?

Аз потреперих от остър пристъп на болка.

— Не съвсем.

Тя кимна.

— Някога си живеехме само двамата с татко. Бяхме от Четвърта каста. Имахме ресторант, само че баба ми го беше принудила да го завещае на леля ми след смъртта си, не на мен. Явно се е тревожила, че леля ми ще остане без нищичко, или нещо подобно. Само дето леля ми ме ненавижда открай време. А заедно с ресторанта получи и мен. Кое то не ѝ се понрави. Две седмици след смъртта на тате започна да ме бие. Налагаше ми се да крада храна, понеже разправяше, че съм била дебела и не трябвало да ям. Обмислях да се нанеса в къщата на една приятелка, но така леля ми щеше да ме издири, затова просто избягах. Взех малко пари, но не достатъчно. И повече да бяха, все тая... още на втората нощ ме ограбиха.

Огледах Пейдж, докато ми разказваше историята си. Дори изпод напластената мръсотия си личеше, че някога бе живяла добре. А сега трябваше да се бори с трудностите. Нямахме друг избор.

— Последната седмица се запознах с една групичка момичета. Всички работим заедно и си споделяме печалбата. Ако смогнеш да не мислиш за постъпките си, не е толкова страшно. Чак след това си позволявам да плача. Затова и се криех ей там. Видят ли ме другите момичета разплакана, такъв урок ми дават, че леля направо бледнее пред тях. Джей Джей твърди, че просто искат да ме калят и че колкото по-бързо стане, толкова по-добре за мен, ама все пак ми е тъжно. Както и да е. Ти си голяма красавица. Със сигурност ще те приемат веднага.

Като се замислих какво ми предлагаше, стомахът ми се преобърна. Само в рамките на няколко седмици горкото момиче беше загубило семейството си, дома си и самата себе си.

И въпреки всичко беше мила с мен — непозната, навярно преследвана от цяла шайка бунтовници и кой знае какви опасности.

— Не можем да ти викнем доктор, но поне ще намерим с какво да облекчим болката. Имат и един познат, който може да те зашие. Само че ще трябва да си го изработиш.

Съсредоточих се върху дишането си. Колкото и разсейващо да ми действаше, разговорът ни не можеше да спре болката.

— Май не си от най-приказливите? — отбеляза Пейдж.

— Не и като ме прострелят.

Пейдж се разсмя и ведрият звук ме накара да се усмихна. После седна до мен, от което ми полекна още повече.

— Няма да ти се разсърдя, ако не искаш да дойдеш с мен. Опасничко е... и малко тъжно.

— Би ли... може ли просто да помълчим за малко? — помолих я аз.

— Да. Искаш ли да постоя с теб?

— Да, моля.

Без да ми зададе и въпрос повече, Пейдж остана до мен, тиха като мишле. Поседяхме така двайсетина минути, макар че имах чувството, че изтече цяла вечност. Болката ставаше все по-нетърпима и караше мислите ми да се лутат трескаво. Не беше изключено да намеря доктор. Налагаше се дори. Дворецът щеше да плати за лечението, само дето нямах представа как да открия Максън.

А дали той беше добре? Ами Аспен?

Бунтовниците ги превъзхождаха числено, но пък те имаха оръжия. А дали се бяха досетили кой е Максън, след като бяха разпознали мен така бързо? Ако да — какво щяха да му причинят?

Седях мирно, мъчейки се да прогоня тревогата от главата си. Трябваше да се съсредоточа върху собственото си положение. Но какво щях да правя, ако убиеха Аспен? Или Максън.

— Шшш! — наредих на Пейдж, макар че не беше проронила и дума. — Чуваш ли това?

И двете наострихме уши към улицата.

— ... Макс — провикна се някой. — Излез, Мер. Макс е...

Несъмнено на Аспен му беше хрумнало да използва тези имена.

Изправих се на крака и изтичах до края на уличката, а Пейдж ме следваше по петите. Видях камионът да пълзи като охлюв по главната улица. От прозорците му надничаха няколко глави.

Обърнах се назад.

— Пейдж, искаш ли да те вземем с нас?

— Къде?

— Обещавам ти, че ще имаш истинска работа и храна, както и че вече никой няма да те удря.

Уморените и очи плувнаха в сълзи.

— В такъв случай не ме интересува къде ще е. Идвам.

Хванах я със здравата си ръка — ръкавът на палтото ми висеше край ранената — и хукнахме към пътя, придържайки се към стените на сградите.

— Макс! — извиках, като ги наближихме. — Макс!

Гигантският камион спря рязко, а Максън, Аспен и страж Ейвъри изскочиха от него и се спуснаха към нас.

Виждайки отворените обятия на Максън, пуснах ръката на Пейдж и се хвърлих в тях. Той ме прегърна силно и аз изпищях от болка.

— Какво има? — попита Максън.

— Простреляха ме.

Аспен ни раздели, като хвана ръката ми, за да я огледа.

— Можеше да е доста по-зле. Трябва да те върнем в двореца и да намерим начин да те превържем. Предполагам, не е добра идея да намесваме доктора? — погледна той към Максън.

— Не искам да се мъчи — настоя той.

— Ваше Височество — обади се Пейдж, падайки на колене. Раменете ѝ се тресяха, сякаш плачеше.

— Това е Пейдж — представих я накратко аз. — Да се качваме в камиона.

Аспен и подаде ръка.

— Вече си в безопасност — увери я той.

Максън ме прегърна през кръста и ме придружи до каросерията.

— Мислех, че ще те търсим цяла нощ — изрече на глас опасението си той.

— Аз също. Само че болката не ми позволи да стигна много далеч. Пейдж ми помогна.

— В такъв случай и ние ще ѝ помогнем, имаш думата ми.

Тримата с Максън и Пейдж се качихме в каросерията и камионът потегли скоростно към двореца. Този път металният му под ми се стори неочаквано уютен.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Аспен ме вдигна от пода на камиона и с бързи крачки ме пренесе в малка стаичка. По размери тя беше колкото банята ми и съдържаше само две тесни легла и скрин. Стените ѝ бяха осеяни с малки бележчици и снимки, което ѝ придаваше известна атмосфера, но иначе беше гола, макар и пренаселена в момента — с Аспен, страж Ейвъри, Максън и Пейдж заемахме цялата и площ докрай.

Аспен ме сложи да легна на едното легло, но колкото и внимателни да бяха движенията му, ръката ми продължаваше да пулсира от болка.

— Трябва да извикаме доктора — обяви той. Личеше си обаче, че се съмнява в собствените си думи. Намесехме ли доктор Ашлър, щеше да се наложи или да му кажем цялата истина, или да му замажем очите с някоя безобразна лъжа, а не искахме да прибягваме до никой от тези варианти.

— Недейте — примолих им се немощно. — Няма да умра от куршум в ръката. Просто ще ми остане дълбок белег. Трябва да почистим раната. — Пришпорих ги с болезнена гримаса.

— Ще ти е нужно обезболяващо — каза Максън.

— Възможно е да се инфектира. Онази уличка беше ужасно мръсна, а аз пипах раната ѝ — призна си гузно Пейдж.

Жесток пристъп на болка ме прогори като с ръжен и аз изсъсках през зъби:

— Ан. Намерете Ан.

— Кой? — недоразбра Максън.

— Главната ѝ прислужничка — обясни Аспен. — Ейвъри, отиди да намериш Ан и донесете аптечка. Ще се наложи да действваме с подръчни средства. И ще трябва да измислим какво да правим с нея. — Добави, кимвайки с глава към Пейдж.

Видях как тревожните очи на Максън най-сетне смогнаха да се откъснат от окървавената ми ръка и да намерят изтормозеното лице на Пейдж.

— Да не си някоя престъпничка? От къщи ли си избягала? — заразително я той.

— Не и такава, за каквато ме мислите. Да, избягах от къщи, но никой не ме търси.

Максън обмисли думите ѝ.

— Добре дошла на борда. Слез с Ейвъри в кухнята и кажи на госпожа Удърд, че принцът те изпраща за нейна помощничка. Предай ѝ незабавно да се яви в стражевото крило.

— Удърд. Добре, Ваше Височество — Пейдж му се поклони ниско и излезе от стаята след страж Ейвъри, оставяйки ме насаме с Максън и Аспен. Бях прекарала цялата нощ в компанията и на двамата, но сега за пръв път се оказвахме без други хора наоколо. Усещах как тежестта на тайните ни изпълва и бездруго клаустрофобичната стаичка.

— Как успяхте да се измъкнете живи? — попитах.

— Огъст, Джорджа и Мика чули гърмежите. Притекоха ни се на помощ — обясни Максън. — Не е лъгал, като каза, че никога не би ни наранил. — Той замълча за момент и очите му мигновено станаха умислени и тъжни. — Мика не оцеля.

Аз извърнах глава. Изобщо не го познавах, но тази вечер беше загинал заради нас. Имах чувството, че собственоръчно бях отнела живота му.

Понечих да изтрия търкулналата се по бузата ми сълза, но забравих, че трябва да използвам лявата си ръка, и изпищях от болка.

— Успокой се, Америка — каза Аспен, пренебрегвайки формалностите.

— Всичко ще се нареди — обеща ми Максън.

Аз кимнах и стиснах устни, за да сподавя плача си. Колко жалко.

Притихнахме и ми се стори, че минаха часове, но явно агонията разтягаше минутите.

— Чудесно е да имаш толкова предан човек до себе си — каза внезапно Максън.

Първоначално реших, че отново споменава Мика. Но когато двамата с Аспен обърнахме очи към него, видяхме, че е вперил поглед в стената зад мен.

Аз обърнах глава, готова да концентрирам вниманието си върху каквото и да било друго, само не и върху крещящата болка в ръката си.

На стената, точно до картината, нарисувана от някой от по-малките му братя или сестри, близо до една снимка на баща му като млад, вероятно на възраст, близка до тази на Аспен, имаше бележка, която гласеше:

„Вечно ще те обичам. Ще те чакам цял живот. До теб съм, независимо от всичко.“

Почеркът ми беше малко по-разкривен преди година, когато бях оставила същата тази бележка на прозореца си, за да я открие Аспен. Освен това беше осеяна с хлапашки сърчица, каквито за нищо на света не бих нарисувала в любовно писмо сега, но все още усещах тежестта на думите. За пръв път се бях осмелила да ги изложа черно на бяло, а после, осъзнавайки колко по-голяма сила придобиваха чувствата ми след появата им на хартия, ме беше обзел страх. Спомних си и колко по-осезаема беше тревогата от възможността майка ми да открие писъмцето, в сравнение с безпокойството ми за това, че, без съмнение, обичах Аспен.

В момента обаче се плашех, че Максън ще разпознае почерка ми.

— Сигурно е хубаво да има на кого да пишеш. Аз не съм имал щастието да пиша любовни писма — призна си Максън с горчива усмивка. — Удържа ли момичето ти на думата си?

Аспен взимаше възглавници от другото легло, за да ги подложи под главата ми, избягвайки погледите и на двама ни с Максън.

— Трудно ни е да си разменяме писма — каза той. — Но знам, че е до мен, независимо от всичко. В това не се съмнявам.

Погледнах към късата тъмна коса на Аспен — единствената част от него, която виждах от мястото си — и изпитах друг вид болка. От една страна, беше прав. Никога нямаше да се разделим истински. И все пак... бяха ли все още в сила думите от онази бележка? Съществуваше ли още пълнокръвната любов, която някога ме беше изпълвала? Не, нямаше я вече.

Дали Аспен вярваше в нея и до днес?

Очите ми отскочиха към лицето на Максън и тъгата, която прочетох там, носеше в себе си и отсенки на ревност. Не се учудвах. Все пак, когато в началото му бях споделила, че съм се влюбвала, той

като че ли се беше почувствал оцетен, сякаш не вярваше, че някога ще изпита същото.

Несъмнено научеше ли, че любовта, за която му бях разказала някога, и любовта, за която Аспен говореше сега, бяха едно и също нещо, щеше да рухне.

— Пиши й час по-скоро — посъветва го Максън. — Не й позволявай да те забрави.

— Защо се бавят толкова? — каза Аспен под носа си и излезе от стаята, без да отвърне на Максън.

Максън го изпрати с поглед, после се обърна към мен.

— Безполезен съм. Нямам представа как да помогна на теб, затова реших поне да опитам да помогна на него. Тази вечер спаси и моя, и твоя живот. — Максън поклати глава. — Май успех единствено да го разстроя.

— Просто всички са под напрежение. Не си виновен ти — уверих го аз.

Той се позасмя нервно и дойде да коленичи до леглото ми.

— Лежиш с кървяща рана на ръката си и пак се опитваш да ме успокоиш. Невъзможна си.

— Ако някога ти хрумне да ми напишеш любовно писмо, съветвам те да започнеш с това — пошегувах се аз.

Той се усмихна.

— Мога ли да направя нещо за теб?

— Дръж ме за ръката. Без да стискаш обаче.

Максън пхна пръсти в отпуснатата ми длан и макар жестът му да не облекчаваше болката ми, поне ми беше хубаво да го чувствам до себе си.

— Едва ли някога ще ми хрумне. Да ти напиша любовно писмо, имам предвид. Старая се да избягвам срама, когато е възможно.

— Не си добър военен стратег, не можеш да готвиш и отгоре на всичко отказваш да ми пишеш любовни писма — подразних го аз.

— Точно така. Списъкът с недостатъците ми продължава да расте. — Той размърда пръстите си върху дланта ми, отвличайки вниманието ми от болката за момент.

— Добре тогава. Ще продължавам да гадая какво се случва в сърцето ти, щом отказваш да ми пишеш. С виолетова химикалка. И сърчица вместо буквата „о“.

— Точно така бих подходил към сантименталните си писания, в интерес на истината — заяви той с театрална тържественост. Аз се закисках, но болката отново избухна, така че набързо спрях. — С едно не съм съгласен обаче: едва ли ти се налага да гадаеш какво се случва в сърцето ми...

— Ами — подхванах аз с все по-затормозено дишане — не бих казала, че някога си го произнасял на глас.

Максън отвори уста да възрази, но бързо се спря. Вместо това заби поглед в тавана, мъчейки се да си спомни момента от историята ни, в който ми беше признавал, че ме обича.

В тайната стаичка ми го беше демонстрирал по какъв ли не начин. Давал беше проява на чувствата си чрез десетки романтични жестове и завоалирано ми беше загатвал за съществуването им, но никога не го бях чула в прав текст от устата му. Иначе щеше да се е запечатало в съзнанието ми и да се е превърнало в повод да не се съмнявам вече в чувствата му, както и в импулс да призная за собствените си пред него.

— Госпожице? — дочух гласа на Ан още преди угриженото и лице да се появи на вратата.

Максън отстъпи назад и пусна ръката ми, за да й направи място.

Сериозните очи на Ан огледаха раната, а пръстите и я докоснаха плахо, проучвайки състоянието и.

— Ще трябва да ви зашием. Не съм сигурна обаче дали има с какво да притъпим болката — предупреди ме тя.

— Няма нищо. Направи каквото можеш — казах аз. Чувствах се по-спокойна в присъствието ѝ.

Тя кимна.

— Някой да донесе преварена вода. В аптечката би трябвало да има антисептик, но ще ми трябва и вода.

— Аз ще донеса. — Марли стоеше до вратата с посърнало от тревога лице.

— Марли — простенах аз, губейки контрол над себе си. Чак сега успявах да се досетя коя беше всъщност госпожа Удърд. Естествено, че двамата с Картър не можеха да се подвизават под името Удуърк, докато се криеха под носа на краля.

— Ей сега се връщам, Америка. Дръж се. — Тя хукна нанякъде, но в душата ми се разля истинско облекчение при мисълта, че след

малко ще е с мен.

Ан прие шока от неочакваната поява на Марли съвсем мимоходом, вадейки игла и конец от медицинската аптечка. Фактът, че шиеше всичките ми рокли, донякъде ме успокояваше. Ръката ми нямаше да ѝ представлява трудност.

Марли се завърна със светкавична скорост, нарамила кана с вряла вода, няколко кърпи и шише с кехлибарена течност. Остави каната и кърпите върху скрина и крачейки към леглото ми, отвори капачката на шишето.

— За болката. — Повдигна главата ми, за да отпия.

Течността в шишето изгори гърлото ми и така се разкашлях, че едва преглътнах. Тя ме принуди да отпия още една глътка и аз се подчиних, макар и с неохота.

— Толкова се радвам да те видя — прошепнах.

— Винаги можеш да разчиташ на мен, Америка. Знаеш го. — Тя се усмихна и за пръв път, откакто се познавахме, ми се стори по-възрастна от мен, така спокойна и уверена. — В какво си се забъркала?

— Идеята ни се струваше разумна — отвърнах аз с гримаса.

Тя ме изгледа състрадателно.

— Америка, не знам някога да си имала разумна идея. Намеренията ти са похвални, но идеите — винаги злополучни.

Беше права, разбира се. Трябваше вече да съм си взела урок. Но самата мисъл, че беше до мен, макар и за да ми напомни колко глупава бях, ме разведряваше неимоверно.

— Чува ли се много през тези стени? — попита Ан.

— Не особено — отвърна Аспен. — Звукът не се разнася кой знае колко добре толкова надълбоко под земята.

— Чудесно — каза тя. — Така, всички да излязат в коридора. Госпожице Марли, ще ми е нужно място за работа, но вие можете да останете.

Марли кимна.

— Ще гледам да не ти се пречкам, Ан.

Ейвъри напусна стаята пръв, последван от Аспен. Максън излезе последен, а погледът му ми напомни за деня, в който му бях казала, че в предишния си живот често съм гладувала: натъжен от факта и съкрушен при мисълта, че не може да промени миналото.

Вратата се затвори след тях и Ан незабавно се захвана за работа. Тъй като вече беше приготвила необходимото, поиска бутилката от Марли.

— Пийте — нареди ми, докато повдигаше главата ми.

Свиках всичките си сили. Въпреки това на няколко пъти ми се наложи да откъсна устни от гърлото на шишето заради кашляне, но все пак успях да преглътна достатъчно количество. Или поне достатъчно според Ан.

— Вземете — каза тя, подавайки ми малка навита на руло кърпа. — Захапете я, когато ви заболи.

Аз кимнах.

— Шевовете ще болят по-малко от дезинфекцията. Още на пръв поглед се вижда доста мръсотия, така че ще трябва да почистя раната щателно. — Тя въздъхна и я огледа за пореден път. — Ще ви остане белег, но ще се постарая да е възможно най-малък. През следващите няколко седмици ще ви обличаме в рокли със свободни ръкави, за да прикриваме раната, докато зарасне. Никой няма да забележи. А тъй като сте били с принца, няма да задавам въпроси. Каквото и да сте правили, вярвам, че е било смислено.

— Така мисля — потвърдих аз, ала вече не дотам сигурна.

Ан намокри една от кърпите и я доближи на няколко сантиметра от раната ми.

— Готова ли сте?

Аз кимнах и захапах навитата кърпа с надеждата, че ще заглуши писъците ми. Не се и съмнявах, че хората в коридора ще ме чуят, но вероятно щяха да са единствените от двореца. Имах чувството, че Ан натиска всеки нерв в ръката ми. Марли скочи върху мен, за да ме задържи неподвижна.

— Още малко остана, Америка — опита да ме успокои тя. — Мисли си за нещо хубаво. За семейството си.

Помъчих се. Напрегнах сили да задържа в мислите си смеха на Мей и мъдрата усмивка на татко, но все не успях. Смогнах да ги уловя само колкото да усетя как ми се изплъзват при поредния пристъп на жестока болка.

Как изобщо бе оцеляла Марли след боя с пръчка?

След като почисти раната ми, Ан започна да ме шие. Права беше: шевовете не боляха колкото почистването. Не можех да преценя дали е

защото болката наистина беше по-лека, или защото алкохолът, който ме бяха насилили да изпия, най-сетне започваше да действа. Тъглите на стаята определено ми изглеждаха по-заоблени.

В следващия момент в стаята отново нахлуха хора и се разприказваха... говореха си за мен. Кой трябва да остане, кой да си тръгне, какво щяхме да разправяме на сутринта... толкова много планове, в които не можех да взема участие.

В крайна сметка Максън ме пое на ръце, за да ме отнесе в моята стая. Беше ми трудно да държа главата си изправена, но поне чувах успокоителния му глас.

— Как се чувстваш?

— Очите ти приличат на шоколад — измърморих аз.

Той се усмихна.

— А твоите — на сутрешно небе.

— Може ли малко вода?

— Да, може и много — обеща ми той. — Да я качим горе. — Обърна се Максън към някого. А сетне заспах, полюшвайки се в ритъма на стъпките му.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Събудих се с ужасно главоболие. Изпъшках и понечих да разтрия слепоочията си, но мигновено ме срязва остра болка в ръката.

— Ето, изпийте ги — каза Мери, като приседна на ръба на леглото ми и ми подаде две хапчета с чаша вода.

Понадигнах се бавно, за да ги поема, а главата ми пулсираше от болка.

— Колко е часът?

— Почти единайсет — отвърна Мери. — Известихме всички, че не се чувствате добре и няма да присъствате на закуска. Ако побързаме, вероятно ще успеем да ви приготвим за обяда с останалите момичета от Елита.

Мисълта да бързам, камо ли да ям, не ми се стори особено привлекателна, но знаех, че е най-разумно да се върна към обичайната си рутина. Все повече и повече ми се изясняваше колко голям риск бяхме поели предишната нощ, а не исках да събуждам ничие подозрение.

Затова просто кимнах на Мери и двете станахме на крака. Моите не ми се струаха особено надеждни, но въпреки това се отправих към банята. Ан чистеше пред вратата ѝ, а Луси седеше на широк стол и пришиваше ръкави на рокля, чиято кройка навярно беше предвидена за презрамки.

Като наближих, вдигна поглед от работата си.

— Добре ли сте, госпожице? Доста ни поуплашихте.

— Извинявам се. Иначе съм добре, доколкото е възможно.

Тя ми отвърна с усмивка.

— Готови сме да ви помогнем с каквото можем, госпожице. Само кажете.

Нямах представа какво точно имаше предвид, но определено бях склонна да се възползвам от услугите им в предстоящите няколко дни.

— О, страж Леджър намина, както и принцът. И двамата изказаха желание да ги извикате, почувствате ли се готова.

Аз кимнах.

— Ще им обърна внимание следобед.

Без всякакво предупреждение ръката ми се озова между нечи длапи. Ан оглеждаше отблизо раната, надничайки внимателно под превръзката, за да провери как зараства.

— Не ми изглежда инфектирана. Стига да я поддържаме чиста, ще заздравее съвсем нормално. Ще ми се да бях постигнала по-добър резултат. Несъмнено ще остане белег — заоплаква се тя.

— Не се безпокой. Всички добри хора имат белези. — Сетих се за ръцете на Марли и за гърба на Максън. И двамата носеха незаличимите следи от храбростта си. За мен беше чест да се присъединя към групичката им.

— Лейди Америка, ваната ви е готова — обяви Мери откъм вратата на банята.

Огледах лицето ѝ, после това на Луси, а накрая и онова на Ан. Още от началото бях станала близка с прислужничките си, винаги им се бях доверявала. Но предишната нощ връзката ни бе претърпяла промяна. За пръв път изпитвах предаността им, а на сутринта нея още я имаше — силна и непоклатима.

Не знаех дали има начин да им докажа, че и аз им бях предана, както те на мен. Но се надявах скоро да се появи повод за това.

Съсредоточах ли се, смогвах да вдигна вилицата до устата си, без да гърча лице от болка. Влагах толкова огромни усилия, че по средата на обяда вече се потях. Затова реших просто да гриза хляб. Поне за тази цел не ми беше нужна помощта на дясната ръка.

Крис се поинтересува как е главата ми — все пак ме бяха оправдали с главоболие пред всички — и аз излъгах, че ми е поолекнало, макар и да не можех да пренебрегна болката не само в нея, но и в рамото си. Дотам се простираха въпросите на околните и като че ли никой не беше заподозрял, че има нещо нередно.

Докато дъвчех хляба, размишлявах доколко ли успешно щеше да се представи всяко от другите момичета, ако някоя от тях беше отишла на мое място снощи. В крайна сметка стигнах до заключението, че единствено Селест щеше да се справи по-добре от мен. Несъмнено

щеше да намери начин да се защити... и дори малко ѝ завиждах заради това.

След като изнесоха таблите от обяда ни, Силвия влезе в Дамския салон и помоли за вниманието ни.

— Мили дами, отново настъпи моментът да блеснете. След седмица ни предстои скромно чаено парти и, разбира се, всички сте поканени! — Аз въздъхнах скришом, чудейки се кой ли трябваше да забавляваме този път. — Няма да участвате в подготовката, но от вас се очаква да спазвате примерно поведение, тъй като цялото събитие ще бъде заснето с камера.

Настроението ми се повиши леко. С това можех да се справя.

— За предстоящото чаено парти всяка от вас ще има възможността да покани по двама души като свои лични гости и това ще е единствената ви задача. Обмислете добре избора си и ви моля до петък да ми съобщите имената на гостите.

После излезе от стаята, оставяйки ни в пълен смут. Всички знаехме, че това е поредното изпитание. Целта му беше да провери коя от нас имаше най-впечатляващи и най-значими познайници.

Може и да ме обземаше параноя, но имах усещането, че тази задача беше скроена специално за мен. Кралят вероятно търсеше варианти да напомни на всички колко безполезна бях.

— Ти кого ще поканиш, Селест? — поинтересува се Крис.

Тя сви рамене.

— Още не съм решила. Но мога да обещаая, че гостите ми ще са звездни.

И аз да имах списъка с приятели на Селест, нямаше да се притеснявам. А аз кого щях да поканя? Майка ми ли?

Селест се обърна към мен и попита приветливо:

— Кой смяташ да доведеш, Америка?

Постарах се да прикрия шока си. Вярно, бяхме постоплили отношенията си онзи ден в библиотеката, но за пръв път се обръщаше към мен като към приятелка. Прокашлях се, преди да отговоря.

— Нямам представа. Като че ли не познавам подходящи за случая хора. Май ще е най-добре да не водя никого. — Вероятно не биваше да им разкривам в колко неизгодно положение се намирах, но все пак всички бяха наясно с този факт.

— Е, в случай че не се сетиш за никого, свирни ми — каза Селест. — Определено имам повече от двама приятели, които с радост биха посетили двореца, пък и нищо не пречи да ти кажа по няколко думи за тях. Стига да искаш, разбира се.

Пулех се насреща ѝ, изкушавайки се да я попитам къде беше уловката, но откровено казано, не вярвах, че има такава. А когато ми намигна скришом от Крис и Елиз, оставих настрана всякакво съмнение. Селест, момичето, което не признаваше загуба, беше на моя страна.

— Благодаря — отговорих смаяно.

Тя сви рамене.

— Няма нищо. Щом ще си правим парти, не виждам защо да не го организираме весело. — Облегна се назад в стола си с усмивка на лице, очевидно примирена с факта, че предстоящото събитие щеше да е последното ѝ в двореца. Вътрешно ми се искаше да я насърча, но просто не можех да го сторя. Само една от нас щеше да спечели Максън накрая.

До следобеда вече бях нахвърлила плана си за действие, но осъществяването му зависеше от един решаващ фактор: необходимо ми беше съдействието на Максън.

Бях сигурна, че ще се намерим до края на деня, затова не се спуснах да го търся. За момента ми трябваше почивка, ето защо се запътих към стаята си.

Ан ме чакаше с още хапчета и вода. Не беше за вярване колко спокойно приемаше цялата ситуация.

— Задължена съм ти — казах ѝ, гълтайки лекарството.

— Нищо подобно — възрази тя.

— Напротив! Нещата щяха да потръгнат в съвсем различна посока, ако не се беше намесила снощи.

Тя пое внимателно чашата от ръката ми.

— Просто се радвам, че сте добре.

Запъти се към банята, за да изсипе останалата в чашата вода, а аз я последвах.

— Има ли нещо, с което мога да съм ти от полза? Каквото и да е? Тя застана до мивката, очевидно обмисляйки предложението ми.

— Ан, сериозно говоря. Ще ми е приятно да ти помогна.

Тя въздъхна.

— Ами... всъщност има едно нещо.

— Моля те, кажи ми.

Ан вдигна очи от мивката.

— Но не бива да ме издавате пред никого. Мери и Луси ще ми го натякват цял живот.

Аз сбърчих чело.

— Какво имаш предвид?

— Просто е... много лично. — Тя зачупи нервно ръце и това съвсем нетипично за нея поведение ми подсказа, че ставаше дума за нещо важно.

— Добре, ела да ми разкажеш — насърчих я, премятайки здравата си ръка през раменете и, за да я отведе до масата.

Тя кръстоса глезени и отпусна ръце в скута си.

— Просто... виждам, че се разбирате много добре. И той като че ли храни огромно уважение към вас.

— За Максън ли говориш?

— Не — прошепна тя с пламнали бузи.

— Опасявам се, че не разбирам.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Страж Леджър.

— Ооооо — провлачих аз, стъписана до краен предел.

— Смятате, че е безнадеждно, нали?

— Не чак безнадеждно — уверих я аз. Просто не знаех как да кажа на човека, който се беше заклел, че ще се бори за мен докрай, да насочи вниманието си към нея.

— Винаги говори така мило по ваш адрес. Сигурна съм, че ако примерно ме споменете пред него, или пък разберете дали си няма приятелка вкъщи.

Аз въздъгнах.

— Мога да опитам, но не ти обещавам нищо.

— О, да, разбирам. Не се безпокойте. Все си повтарям, че е недостижим, но просто не мога да спра да мисля за него.

Аз килнах глава настрани.

— Знам какво е чувството.

Тя вдигна длан пред себе си.

— И не съм го харесала, защото е Двойка. Дори да беше Осмица, пак щях да искам някого като него в живота си.

— Много хора са на твоето мнение — отбелязах аз. И беше вярно. Селест го беше забелязала, Крис го описа като забавен, че дори и онази жена, Дилайла, звучеше така, сякаш е хлътнала по него. Да не говорим за всички момичета от Каролина, които го преследваха. Подобни неща вече не ме тревожеха, дори да идваха от близък човек като Ан.

Това беше поредното доказателство, че чувствата ми към Аспен бяха изстиннали. Ако бях готова и да му предложа момиче, което да заеме мястото ми, значи, вече не бяхме един за друг.

Въпреки това не знаех как да подхвана темата.

— Ще опитам, Ан. Обещавам — казах, като се пресегнах през полирания плот и сложих ръка върху нейната.

Тя се усмихна, но после прехапа нервно долната си устна.

— Но умолявам ви, не споделяйте пред другите.

Стиснах ръката и.

— Ти винаги си пазила тайните ми. И аз винаги ще пазя твоите.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Само след няколко часа Аспен почука на вратата ми. Прислужничките ми просто му се поклониха и излязоха от стаята, знаейки, че разговорът ни ще е поверителен. Новата ни негласна уговорка ми се струваше леко странна, не че проумявах защо.

— Как се чувстваш?

— Горещо-долу — отвърнах аз. — Ръката ми пулсира леко и имам главоболие, но иначе съм си добре.

Той поклати глава.

— Не биваше да те пускам.

Потупах с длан леглото.

— Ела да седнеш.

Той се поколеба. Аз обаче смятах, че няма от какво да се притесняваме. Максън и прислужничките ми знаеха, че поддържаме връзка, пък и нали той ни беше извел от двореца миналата нощ. Вече нямаше риск. Вероятно и той разсъждаваше по същия начин, защото в крайна сметка седна до мен, макар и на порядъчно разстояние за всеки случай.

— Аз съм част от случващото се, Аспен. Нямах да те оставя да ме разубедиш. Пък и съм добре. Благодарение на теб. Снощи спаси живота ми.

— Ако не бях действал достатъчно бързо и ако Максън не ти беше помогнал да прескочиш стената, в момента щеше да си нечия пленница. За малко да те убият заради мен. За малко да убият Максън заради мен. — Той поклати глава, забил поглед в пода. — Съзнаваш ли какво щеше да се случи на двама ни с Ейвъри, ако не ви бяхме върнали? Как щях... — Той замълча, очевидно сподавяйки сълзите си. — Как щях да го преживея, ако не те бяхме намерили?

Аспен погледна към мен, право в мен. Болката в очите му беше повече от ясна.

— Но ме намерихте. Ти ме намери, ти ме защити, ти ми доведе помощ. Справи се невероятно. — Погалих гърба му, мъчейки се да го

утеша.

— Просто осъзнавам, Мер, че каквото и да се случва... винаги ще съм свързан с теб. Никога няма да спра да се тревожа за теб. Никога няма да ми е все едно какво правиш. Винаги ще си значима за мен.

Хванах го под ръка, отпусайки глава на рамото му.

— Разбирам те напълно.

Останахме така известно време. Вероятно и Аспен правеше същото като мен: преживяваше всичко наново в съзнанието си. Как бяхме странили един от друг като деца, как не можехме да откъснем очи един от друг като по-големи, хилядите откраднати моменти в къщичката на дървото — всички онези неща, които ни бяха изградили като хора.

— Америка, трябва да ти кажа нещо. — Аз вдигнах глава, а Аспен се обърна с лице към мен, хващайки нежно ръцете ми. — Когато ти казах, че ще те обичам винаги, говорех от сърце. И... и...

Не успяваше да намери подходящите думи и, честно казано, бях благодарна. Да, бяхме свързани завинаги, но вече не бяхме онази двойка от къщичката на дървото.

Той се засмя вяло.

— Май ми трябва един хубав сън. Не мога да разсъждавам нормално.

— И при мен е същото. А имам толкова неща на главата си.

Той кимна.

— Виж, Мер, не бива да повтаряме грешката си. Вече не обещавай на Максън, че ще му помогна с нещо толкова рисковано, и не очаквай пак да те измъквам от двореца.

— И бездруго май не постигнахме особен резултат. Едва ли Максън ще поиска да повторим приключението си.

— Хубаво. — Той намери шапката си, нахлупи я на главата си и стана на крака. После взе ръката ми и я целуна. — Милейди! — Каза със закачлив тон.

Аз му се усмихнах и стиснах ръката му лекичко. Той ми отвърна със същото. Докато го държах, вкопчвайки се все повече с всяка изминала секунда, проумях, че скоро щеше да ми се наложи да го пусна. Да го пусна веднъж завинаги.

Взрях се в очите му и усетих паренето от сълзите. *Как да се сбогувам с теб?*

Той погали с палец горната страна на ръката ми и я върна в скута ми. После се наведе и ме целуна по главата.

— Почини си сега. Ще дойда да те видя утре.

Бях подръпнала дискретно ухото си по време на вечеря и Максън знаеше, че ще го чакам в стаята си по-късно. Докато седях пред огледалото, ми се искаше минутите да позабързат хода си. Мери разресваше косата ми, тананикайки си тихичко. Мелодията ми беше позната — бях я свирила на нечия сватба. След постъпването ми в Избора така силно бях мечтала да се завърна към онзи си живот. Копнеех по свят, изпълнен с музиката, която открай време обичах.

Вътрешно знаех обаче, че не ми беше писано да остана в него. По който и път да тръгнах от тук нататък, щях да се обръщам към музиката само като към забавление за гостите ми или като средство за разпускане през почивните дни.

Вглеждайки се в отражението си, проумях, че не ме болеше от този факт, поне не и толкова, колкото бях очаквала. Музиката щеше да ми липсва, но вече съставляваше просто една част от мен, не цялото ми същество. Пред мен стояха други възможности, независимо от развързката на Избора.

В действителност бях нещо повече от олицетворение на кастата си.

Плахото почукване на Максън ме изтръгна от размисъла, а Мери побърза да отвори вратата.

— Добър вечер — поздрави я Максън на влизане, а тя му отвърна с реверанс.

Очите му срещнаха моите мимолетно и отново се почудих дали знаеше какво изпитвах към него, дали и той живееше в моята реалност.

— Ваше Височество — пророни тихо Мери. Тъкмо се канеше да напусне стаята, когато Максън вдигна ръка да я спре.

— Извинявай, но би ли ми казала името си?

Недоумяващият и поглед отскочи от Максън към мен, а после обратно към него.

— Аз съм Мери, Ваше Височество.

— Мери. А снощи се запознахме и с Ан — той и се поклони леко. — Ами ти?

— Луси — отвърна другата ми прислужничка със свенливо гласче, макар и осезаемо щастлива, че принцът ѝ обръщаше внимание.

— Чудесно. Ан, Мери и Луси. Приятно ми е да се запознаем истински. Убеден съм, че Ан ви е информирала за снощните събития, за да можете да подситеgurите на лейди Америка най-добри грижи. Държа да ви благодаря за всеотдайността и дискретността.

Очите му срещнаха погледа на всяка от тях по отделно.

— Съзнавам, че ви поставям в затруднение, така че, ако някой повдигне въпроси за случилото се снощи, не се колебайте да го изпратите при мен. Решението беше лично мое и не бива вие да понасяте последствията.

— Благодарим ви, Ваше Височество — каза Луси.

Още от самото начало знаех, че прислужничките ми хранят дълбока преданост към Максън, но тази вечер проумявах, че тук не ставаше дума само за служебен дълг. Някога бях живяла с впечатлението, че с най-голяма лоялност в двореца се ползва кралят, но вече започвах да се съмнявам в това си заключение. Все по-често се уверявах, че хората предпочитаха сина му.

Може би не бях единствената, която възприемаше тактиката на крал Кларксън като варварска, а него самия — като жесток владетел. Може би не само бунтовниците очакваха с нетърпение коронясването на Максън. Може би съществуваха още мнозина, търсещи промяна.

Прислужничките ми се поклониха и ме оставиха насаме с Максън.

— Това пък какво беше? От кога те интересува как се казват?

Той въздъхна.

— Снощи, когато страж Леджър спомена името на Ан, а аз не знаех за кого ми говори... почувствах се така неловко. Не е ли редно, по-добре от някой случаен страж да познавам хората, които се грижат за теб?

Не е толкова случаен.

— В интерес на истината, всички прислужнички клюкарстват по адрес на стражите. Нищо чудно и стражите да клюкарстват по техен адрес.

— Няма значение. С теб са по цял ден. Трябваше да науча имената им още преди месеци.

Усмихнах му се и понечих да стана, но той ме възпря видимо угрижен.

— Нищо ми няма, Максън — настоях аз, хващайки протегнатата му ръка.

— Снощи те простреляха, ако не ме лъже паметта. Съвсем нормално е да се тревожа за теб.

— Не беше истинска огнестрелна рана. Куршумът само ме е закачил.

— Въпреки това не можеш да очакваш, че току-така ще забравя приглушените ти писъци, докато Ан те шиеше. Ела, трябва да си почиваш повече.

Максън ме отведе до леглото и ме загърна под завивките, след което легна отгоре им с лице към мен. Зачаках да подхване темата за случилото се или да ме предупреди, че приближава моментът още една от нас да си отиде. Само че той не пророни и дума. Просто полежа до мен, милвайки косата ми с пръсти, плъзвайки връхчетата им по бузата ми от време на време.

Точно в онзи момент имах чувството, че светът започва и свършва с двама ни.

— Ако беше пострадала...

— Но не стана така.

Максън въртна очи, а гласът му придоби по-сериозен тон.

— Пострада, и още как! Върна се в двореца окървавена. Едва не те загубихме по улиците на града.

— Виж, Максън, не съжалявам за решението си — отвърнах в опит да го успокоя. — Исках да дойда с вас, да чуя всичко със собствените си уши. Пък и просто нямаше начин да те пусна сам.

— Не е за вярване колко неподготвени се оказахме; как ни хрумна да тръгнем в камион с герба на двореца, и то с толкова малко стражи? А бунтовниците вилнеят по улиците. От кога спряха да се крият? От къде си набавят оръжия? Чувствам се в пълно неведение, изцяло безпомощен. С всеки изминал ден губя по малка частица от страната, която обичам. Едва не загубих и теб, а...

Максън се възпря и тревогата му се преобрази в нещо ново. Ръката му отново намери бузата ми.

— Снощи каза нещо... за любов.

Аз сведох поглед.

— Спомням си. — Опитвах да укротя пламъка, който плъзваше по лицето ми.

— Странно е да си мислиш, че си казал нещо на глас, при положение че така и не си го изрекъл.

Аз се изкисках, чувствайки, че думите ще се излеят от устата му със следващия му дъх.

— Също така е странно да си мислиш, че си чул нещо, при положение че не си — каза той вместо това.

Цялата комичност на момента изведнъж изчезна.

— Знам какво имаш предвид. — Аз преглътнах и загледах как ръката му напуска бузата ми и преплита пръсти с моите, съзнавайки, че и неговият поглед беше прикован на същото място. — Вероятно за някои хора би било трудно да си признаят подобно нещо. Например, ако се опасяват, че няма да достигнат финала.

Той въздъхна.

— Или ако се тревожат, че въпросният човек не желае да достигне финала... че все още мисли за друг... може би.

Аз поклатих глава.

— Не е това.

— Добре.

Колкото и истини да си бяхме казали в малкото скривалище, колкото и тайни да си бяхме разкрили, колкото и дълбоко да се бяха вкоренили в сърцето ми някои неща, последните думи като че ли ми натежаха най-много. Защото... веднъж изречени, не можехме да ги върнем назад.

Не разбирах напълно причината за неговото колебание, но пък разбирах тази за моето. Оженеше ли се за Крис, след като му бях разкрила сърцето си, на него самия щях да се ядосам, но себе си щях да намразя. А се страхувах да поема такъв риск.

Мълчанието помежду ни напрягаше нервите ми и когато стана непоносимо, реших да проговоря.

— Дали не е по-добре да продължим разговора си, когато се позакрепя?

Той въздъхна.

— Разбира се. Колко несъобразително от моя страна.

— Не, не. Просто исках да обсъдим една друга тема. — Точно в онзи момент имаше по-належащи неща от връзката ни.

— Давай.

— Измислих кои гости бих могла да поканя за предстоящото чаено парти, но ще ми е нужно одобрението ти.

Той ме изгледа недоумяващо.

— И държа да знаеш какъв диалог възнамерявам да подхвана с тях. Възможно е да нарушим някое и друго правило, ето защо всичко зависи от твоето разрешение.

Заинтригуван, Максън се надигна на лакът, за да ме изслуша.

— Каж ми всичко.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Фонът за снимките ни беше бледосин. Прислужничките ми ушиха разкошна рокля с малки паднали ръкавчета, които прикриваха белега ми. Поне за момента можех да забравя за роклите без презрамки.

Макар и да изглеждах доста добре, Николета и дори Джорджа ме засенчваха напълно.

— Лейди Америка — извика ме жената до един от фотоапаратите. — Спомняме си принцеса Николета от посещението на дамите от италианското кралско семейство в двореца, но коя е другата ви гостенка?

— Това е Джорджа, моя много скъпа приятелка — отвърнах приветливо аз. — Едно от нещата, на които ме научи участието ми в Избора, е, че за да имам сили да продължа напред, трябва да слея предишния си живот с бъдещето, което ми предстои. Надявам се днес да направя решаваща стъпка в сливането на тези два свята.

Няколко от хората покрай нас възкликнаха одобрително, а фотоапаратите продължаваха да снимат трите ни една до друга.

— Отлично, дами — похвали ни фотографът. — Свободни сте да се наслаждавате на партито. По-натам ще направим и няколко импровизирани кадъра.

— Звучи забавно — отвърнах аз и махнах на гостенките ми да ме последват.

Максън ми беше дал да разбере, че от всички останали дни точно в днешния трябваше да блесна. Надявах се да се представя като образцова участничка от Елита, но не беше лесна задача да си съвършен.

— Понижи ентузиазма, Америка, или всеки момент от очите ти ще изскочат малки цветни дъгички. — Допадаше ми фактът, че колкото и скорошно да беше познанството ни, Джорджа познаваше кога съм искрена и кога — не.

Аз се засмях и Николета се присъедини.

— Права е. Наистина си леко поривиста.

Аз въздъгнах усмихнато.

— Извинявайте. Просто днес залозите са високи.

Джорджа праметна ръка през раменете ми и ме поведе към вътрешността на салона.

— След всичко, което преживяхте с Максън, не ми се вярва да те изпрати у дома, заради някакво си чаено парти.

— Не това имах предвид. Ще ви просветля малко по-късно — обърнах се с лице към тях. — За момента ще съм ви ужасно благодарна, ако ми правите компания в почетната обиколка. Поуталожат ли се нещата, ще се наложи да обсъдим един доста сериозен въпрос.

Николета погледна към Джорджа, сетне извърна очи към мен.

— И каква по-точно е приятелката ти?

— Ценна. Кълна ти се. Ще ти обясня по-късно.

С присъствието си Джорджа и Николета определено ме отличаваха от останалите момичета. Тъй като беше принцеса, Николета можеше да се определи като най-изтъкнатата гостенка в салона, а по погледа на Крис си личеше, че съжаляваше, задето не се беше сетила да я покани. Тя обаче, за разлика от мен, не разполагаше с директна връзка с италианското кралско семейство. Николета лично ми беше дала телефонния си номер, за да я потърся в случай на нужда.

Никой не знаеше коя е Джорджа, но май всички одобриха идеята да я поканя, като чува репликата, която всъщност беше творение на Максън — за единението на миналото и бъдещето ми.

Решението на Елиз беше доста предвидимо. Сполучливо, но предвидимо. Две нейни далечни братовчедки от Нова Азия, олицетворяващи връзките ѝ с управниците на родината ѝ, крачеха от двете ѝ страни, пременени в традиционни носии. Крис се беше спряла на майка си и професор от колежа, където преподаваше баща и. Опасявах се каква ще е реакцията на собственото ми семейство. Несъмнено щях да получа укорително писмо от мама и Мей, научеха ли, че не им бях предоставила шанса да гостуват в двореца.

Вярна на думата си, Селест беше довела същински знаменитости. В изключително къса рокля тук блестеше Теса Тамбъл, която според разказите на Селест беше направила концерт на празненството по случай рождения ѝ ден. Втората гостенка на Селест

беше Кърсти Самър, друга музикантка, прочула се с чудноватите си концерти; нейното облекло представляваше по-скоро маскараден костюм. Предполагах, че това са или обичайните ѝ сценични одежди, или е нечий ексцентричен поглед върху дрехите от рисувана кожа. И в двата случая недоумявах как я бяха пуснали на входа: и то не само заради шантавите ѝ дрехи, но и заради факта, че алкохолните изпарения, които излъчваше, се надушваха дори от половин метър.

— Николета — приближи ни кралица Амбърли. — Колко се радвам да те видя отново.

Двете си размениха целувки по бузите, преди Николета да отговори:

— Удоволствието е изцяло мое. Бях на седмото небе, когато получих поканата на Америка. Така се забавлявахме при последното ми гостуване.

— Радвам се да го чуя — отвърна кралицата. — Опасявам се, че днес ще е малко по-кратко.

— Знаем ли — каза Николета, кимвайки с глава към Кърсти и Теса, които стояха в единия ъгъл на салона и си бърбореха гръмогласно. — Готова съм да се обзаложа, че благодарение на онези двечките ще имам да разказвам поне една щура история вкъщи.

Всички се разсмяхме, макар че в очите на кралицата се четеше леко напрежение.

— Май е редно да ги приветствам лично.

— Винаги сте били същинско въплъщение на храбростта — пошегувах се аз.

Тя ми отвърна с усмивка.

— Моля, отпуснете се и се забавлявайте. Америка, дано се запознаеш и с нови хора, но най-важното е да се порадваш на приятелките си.

Аз кимнах и кралица Амбърли тръгна към гостенките на Селест. Теса спазваше поведение, но Кърсти като че ли взимаше и душеше всеки миниатюрен сандвич от най-близкия поднос. Реших, че е най-добре да не хапвам нищо от околните маси.

Огледах салона. Май всички похапваха и разговаряха оживено, затова прецених, че моментът е подходящ.

— Елате с мен — казах на приятелките си, повеждайки ги към малка масичка в дъното на залата. Трите седнахме и една

прислужничка ни донесе чай. Още щом останахме насаме, подхванах разговора с надеждата, че всичко ще мине гладко.

— Джорджа, първо исках да ти се извиня за случилото се с Мика.

Тя заклати глава още преди да довърши изречението си.

— Открай време искаше да бъде герой. Всички сме се примирили с факта, че действията ни могат да доведат до... такъв край. Но според мен Мика загина с гордост.

— Въпреки това съжалявам. Можем ли да помогнем с нещо?

— Не. Погрижихме се. Вярвай ми, не би предпочел друга смърт — увери ме тя.

Замислих се за момчето с мише лице, стоящо в ъгъла на тъмната стаичка. По своя воля се беше хвърлило в мелето, за да ме спаси, за да спаси всички ни. Смелостта се крие на най-неочакваните места, помислих си.

Реших, че е време да насоча разговора ни към основния въпрос.

— Е, Джорджа, както вече разбра, Николета е принцесата на Италия. Гостува ни преди няколко седмици. — Погледнах и двете в очите. — Тогава ме увери, че Италия би изградила съюзничество с Илеа, ако в страната ни настъпят определени промени.

— Америка! — изсъска през зъби Николета.

Спрях я с ръка.

— Имай ми доверие, Николета. Джорджа ми е приятелка, но не я познавам от Каролина. Тя е сред водачите на северняшките бунтовници.

Николета изпъна гръб. Джорджа ѝ кимна плахо, потвърждавайки думите ми.

— Неотдавна ни се притече на помощ. Което ѝ коства скъп човек — обясних аз.

Николета сложи ръка върху тази на Джорджа.

— Съжалявам да го чуя. — После отново се обърна към мен, любопитна да научи останалото.

— Разговорът ни трябва да остане в тайна, но сметнах, че моментът е удачен да обсъдим някои неща, които ще са от полза за всички ни — продължих аз.

— Да не би да се опитвате да свалите краля от престола? — предположи Николета.

— Не — увери я Джорджа. — Стремехът ни е да се съюзим с Максън след коронясването му и да работим заедно за елиминирането на кастовата система. Надеждите ни са, че това може да се случи по време на неговото царуване. Принцът проявява много по-голямо състрадание към поданиците си.

— Така е — добавих аз.

— В такъв случай защо атакувате двореца? И беззащитни хора? — нападна я свирепо Николета.

Аз поклатих глава.

— Те не са като Южняците. Не убиват хора. Просто раздават справедливост, когато сметнат за нужно.

— Измъкваме безбрачни майки от затвора, такива неща... — намеси се Джорджа.

— В действителност са прониквали в двореца, но не и с намерението да избиват невинни хора — поясних аз.

Николета въздъхна.

— Ясно, но все още не разбирам защо държиш да ме запознаеш с тях.

— Нито пък аз — призна си Джорджа.

Аз си поех дъх.

— Южняшките бунтовници стават все по-агресивни. През изминалите няколко месеца нападенията им се умножиха осезаемо, и то не само тези върху двореца, но и из цялата страна. Не знаят какво е пощада. Двамата с Максън се опасяваме, че съвсем скоро ще ни нанесат удар, от който никога няма да се съвземем. Намерението им да избиват хора от кастите на момичетата от Елита, започвайки от най-горната, е изключително брутално, а се боим, че агресията им само ще нараства.

— И това вече е факт — заяви Джорджа по-скоро на мен, отколкото на Николета. — Съгласих се да дойда главно за да те осведомя за лошата новина. Южняците са преминали към покушения срещу Тройки.

Аз покрих устата си с длан, стъписана от скоростта, с която напредвах.

— Сигурна ли си?

— Убедена — потвърди Джорджа. — Сменили са цифрата вчера. След миг на мълчалива тревога и Николета се обади:

— Защо го правят?

Джорджа се обърна към нея.

— За да подплашат момичетата от Елита, а и изобщо цялото кралско семейство. Явно смятат, че ако успеят да предотвратят финала на Избора и оставят Максън сам, ще им е по-лесно да завземат властта.

— А именно в това се крие най-голямата опасност. Узурпират ли властта, Максън ще е безсилен като крал. Южните бунтовници ще угнетят народа още повече.

— И какво предлагате да сторим? — попита Николета.

Постарах се да подходя деликатно към въпроса с незаконните мерки.

— Джорджа и другите Северняци имат много по-добра възможност да възпрат южняшките бунтовници, отколкото ние можем да сторим това в двореца. Предвиждат действията им по-лесно и вече са се сблъскали с тях... но, за жалост, са необучени и невъоръжени.

Двете продължаваха да ме гледат неразбиращо.

Аз понижих глас още повече.

— Максън не може да изпомпва пари от двореца, за да спонсорира въоръжаването им.

— Разбирам — прозря най-сетне Николета.

— Можем да ти дадем абсолютна гаранция, че оръжията ще бъдат използвани единствено срещу Южняците и в никакъв случай срещу правителствени лица — казах аз, обръщайки поглед към Джорджа.

— Напълно съм съгласна — потвърди тя. В очите ѝ се четеше искреност, която вече познавах със сърцето си. Ако ме искаше мъртва, можеше просто да ме убие онзи ден в гората или да не ни се притече на помощ в онази затънтена уличка. Но целта ѝ не беше такава.

Николета барабанеше с пръсти по устните си, обмисляйки въпроса. Съзнавах, че искането ни беше огромно, но просто нямахме друг избор.

— Ако някой научи... — подхвана тя.

— Знам. И аз си представям какво би станало. — Разбереше ли кралят, нямаше да се задоволи с публичен бой с пръчка.

— Не бива да има и най-малката веществена следа. — Николета продължаваше да движи пръсти пред устата си.

— Затова парите ни трябва в брой. Така опасността е по-малка — посочи Джорджа.

Николета кимна и отпусна ръката си върху масата.

— Дадох ти дума, че ако мога да помогна с нещо, ще го направя. Имаме нужда от силен съюзник, а ако страната ви попадне в техни ръце, за съжаление, ще се сдобием с поредния враг.

Отвърнах ѝ с горчива усмивка, а тя се обърна към Джорджа.

— Мога да набавя парите още днес, но ще трябва да ги обмените.

— Имаме си начин — усмихна ѝ се Джорджа.

Зад рамото ѝ видях, че към масата ни се е запътил фотограф. Вдигнах чашата чай и прошепнах:

— Фотоапарат.

— Пък и открай време смятам Америка за истинска дама. Бих казала, че понякога пропускаме тези черти у една жена, тъй като сме свикнали да възприемаме Петиците като хора на изкуството, а Шестиците — като прислуга. Но вземете за пример кралица Амбърли. Тя не е най-обикновена Четворка — каза лъчезарно Джорджа. Двете с Николета кимнахме в знак на съгласие.

— Невероятна жена е. За мен е чест да гостувам в дома ѝ — споделих аз.

— Може и да заживееш в него! — подхвърли Николета, намигвайки ми.

— Усмивка, дами! — прикани ни фотографът и трите му предложихме най-слънчевите си усмивки, като се надявахме да укрием опасната тайна помежду ни.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

В деня след заминаването на Николета и Джорджа усетих, че непрестанно се озъртам през рамо. Бях сигурна, че все някой знае какво бях казала, какво бях издала на бунтовниците в рамките на един кратък следобед. Постоянно си напомнях, че ако някой ни беше подслушал, несъмнено вече щях да съм зад решетките. Но фактът, че все още се наслаждавах на разкошна закуска с останалите момичета от Елита и кралското семейство, донякъде ме успокояваше. Пък и Максън щеше да ме защити, станеше ли нужда.

След закуска се върнах в стаята си, за да освежа грима си. Докато подновявах червилото си пред огледалото в банята, на вратата се почука. Бяхме сами с Луси и тя отиде да отвори, оставяйки ме да довърша започнатото. След минутка подаде глава през вратата на банята.

— Принц Максън е — прошепна.

Аз се обърнах рязко към нея.

— Максън е тук?

Тя кимна засмяно.

— Запомнил е името ми.

— Разбира се, че ще го запомни — отвърнах аз с усмивка. Отместих гримовеите и прокарах пръсти през косата си. — Придружи ме до стаята, после си тръгни възможно най-дискретно.

— Слушам, госпожице.

Максън стоеше плахо до вратата и очакваше покана да влезе, което беше доста нетипично за него. В ръцете си държеше малка, тънка кутийка и барабанеше нервно с пръсти по капака ѝ.

— Извинявай, че те прекъсвам. Чудех се дали би ми отделила минутка.

— Разбира се — отвърнах аз, влизайки в стаята. — Заповядай. — Двамата седнахме в края на леглото.

— Искях пръв да говоря с теб — обяви той, намествайки се върху матрака. — Държа да ти обясня всичко, преди останалите

момичета да са започнали да се хвалят.

Какво имаше да ми обяснява? Незнайно защо, но думите му ме обезпокоиха. Щом се очакваше останалите момичета да се хвалят, значи, аз самата щях да бъда лишена от нещо.

— Какво имаш предвид? — Осъзнах, че хапя току-що начервената си долна устна.

Максън ми подаде кутийката.

— Ще ти изясня всичко, обещавам. Но преди това бих искал да приемеш този подарък.

Аз поех кутийката, откопчах малкото копченце в предната и част и я отворих. Мисля, че вдишах всеки кубичен милиметър въздух в стаята.

В кутията беше разположен прелестно красив комплект от обици и гривна. Изглеждаха пленяващо заедно. Бяха изработени от сини и зелени скъпоценни камъни, подредени във формата на нежни цветенца.

— Максън, прекрасни са, но не бих могла да ги приема. Твърде... твърде...

— Напротив, трябва да ги приемеш. Подарък са, а и традицията повелява да ги носиш по време на Осъждането.

— На кое?

Той поклати глава.

— Силвия ще ви запознае със събитието, важното в случая е, че традицията изисква принцът да подари на момичетата от Елита бижута, с които да се явят на церемонията. Ще присъстват доста официални лица и трябва да изглеждате възможно най-добре. И за разлика от всичко, което си получила до момента, тези камъни наистина са скъпоценни и вече ти принадлежат.

Аз му се усмихнах. Естествено, че не ни бяха дали истински скъпоценности. Питях се колко ли момичета бяха отнесли фалшивите бижута у дома си с мисълта, че след като не бяха спечелили Максън, можеха поне да се облагодетелстват с накити на стойност няколко хиляди.

— Невероятни са, Максън. Точно по моя вкус. Благодаря ти.

Максън вдигна пръст.

— Пак заповядай, но това е един от въпросите, които исках да обсъдим. Подбрах подаръците индивидуално за всяка една от вас и

намерението ми беше да са равностойни. Но тъй като знам, че предпочиташ да носиш колието от баща си, а и то несъмнено би ти вдъхнало сили по време на важно събитие като Осъждането, реших да ти подаря гривна, а не колие, както на останалите момичета.

Той се пресегна и вдигна ръката ми.

— Освен това знам, че си привързана към малкото си копче и се радвам, че все още носиш гривната, която ти донесох от Нова Азия, но такива аксесоари наистина не са подходящи за предстоящото събитие. Пробвай тази, за да видим как ти стои.

Свалих гривничката от Максън и я оставих в крайчеца на нощното шкафче. Копчето от Аспен обаче пъхнах в буркана със самотното пени. Имах усещането, че там му е мястото поне за момента.

Щом се обърнах към Максън, го хванах да се взира с тъжни очи право в буркана. Той побърза да се прикрие и посегна да извади гривната от кутията. Пръстите му погъделичкаха кожата ми, а като се отдръпнаха, едва не останах без дъх от възхищение.

— Наистина е съвършена, Максън.

— Надявах се да ти хареса. Но тук е моментът да ти спомена още нещо. Поставах си за цел да похарча равна сума пари за всички ви. Исках да съм възможно най-справедлив.

Аз кимнах. Имаше логика.

— Затрудни ме обаче фактът, че твоите предпочитания са значително по-скромни от тези на останалите момичета. А и получи гривна вместо колие. В крайна сметка се оказа, че за твоя подарък дадох двойно по-малко пари, отколкото за тези на другите, и исках да си наясно с това, преди да видиш техните. И ми се щеше да знаеш, че е така, защото държах да ти подаря нещото, което смятах, че ще харесаш най-много; не съм го купил с оглед на кастата. — По лицето му се четеше трогателна искреност.

— Благодаря ти, Максън. Това е най-хубавият подарък, който би могъл да ми поднесеш — казах аз и сложих ръка върху неговата.

Както винаги, допирът ми го зарадва неимоверно.

— Така и предполагам. И все пак ти благодаря, че го казваш. Опасявах се да не те засегна.

— Няма такава опасност.

Усмивката му стана по-голяма.

— Въпреки това исках да съм справедлив спрямо теб, ето защо ми хрумна нещо. — Той бръкна в джоба си и извади тънък хартиен плик. — Ще се радвам, ако изпратиш разликата на семейството си.

Аз вперих очи в плика.

— Наистина ли?

— Разбира се. Важно беше да съм безпристрастен и прецених, че това ще е най-добрият подход към несъответствието. Надявам се да го одобриш. — Той сложи плика в ръцете ми и аз го поех все още стъписана.

— Не беше нужно.

— Знам. Но понякога е важно какво искаш, а не какво е нужно.

Очите ни се срещнаха и в този момент осъзнах колко нещо бе направил за мен от желание, а не по принуда. Дал ми беше панталони, когато нямах право да се обличам така, донесъл ми беше гривна от далечния край на света...

Безспорно ме обичаше. Нали? Защо тогава се въздържаше да го изрече на глас?

Съвсем сами сме, Максън. Ако ми го признаеш, ще ти отвърна със същото.

Той обаче мълчеше.

— Не знам как да ти се отблагодаря за това, Максън.

На лицето му отново изплува усмивка.

— Приятно ми е да чувам, че си щастлива. — Той се прокашля.
— За мен е важно да знам какво чувстваш.

О, не! Никакъв шанс. Нямах да изплюя камъчето първа.

— Е, много съм ти благодарна. Както винаги.

Максън въздъхна.

— Радвам се, че ти харесва. — Неудовлетворен, той заби поглед в килима. — Налага се да вървя. Трябва да раздам подаръците на останалите момичета.

Станахме заедно и го изпратих до вратата. Преди да си тръгне, Максън се обърна и целуна ръката ми. После кимна сърдечно и свърна зад ъгъла, поемайки към другите стаи.

Аз се върнах до леглото и отново заоглеждах подаръците си. Не можех да повярвам, че нещо толкова красиво ми принадлежеше, и то завинаги. Заклех се пред себе си, че дори да се върнех вкъщи и всичките ни пари да свършеха, дори семейството ми да заживееше в

пълна мизерия, нямаше да продам скъпоценните си бижута. Същото важеше и за гривничката от Нова Азия. Щях да ги задържа... независимо от всичко.

— Осъждането е съвсем елементарна церемония — обясняваше Силвия на другия следобед, докато се нижехме подир нея на път към Банкетния салон. — Звучи страшно, но ролята му е преди всичко символична. Очаква ни грандиозно събитие. Ще присъстват няколко висши длъжностни лица, както и немалко родственици на кралското семейство. Естествено, ще има толкова камери, че свят ще ви се завие — викаше през рамо Силвия.

Дотук церемонията ми се струваше всичко друго, но не и елементарна. Свихме зад ъгъла и Силвия отвори със замах вратите на Банкетния салон. В центъра на огромното помещение стоеше самата кралица Амбърли и даваше инструкции на група мъже, монтиращи няколко реда скамейки. В единия ъгъл се обсъждаше кой килим е най-подходящ за събитието, а в срещния — кои цветя. Очевидно цветарите не бяха на мнение, че коледната украса трябва да остане. Случваха се толкова много неща, че почти бях забравила колко близо бе Коледа.

В дъното на салона се издигаше сцена със стълбище в предната и част, а отгоре и бяха подредени три масивни трона. От дясната ни страна имаше четири по-малки платформи, всяка с по един стол, колкото внушителни, толкова и плашещи с изолираността си. Тези приспособления всяваха достатъчна тържественост в залата и дори не можех да си представя как щеше да изглежда след края на приготовленията.

— Ваше Височество — каза Силвия с реверанс и ние последвахме примера и. Кралицата дойде при нас с озарено от усмивка лице.

— Здравейте, дами — поздрави тя. — Силвия, докъде стигна?

— Още съм в самото начало, Ваше Височество.

— Отлично. Дами, позволете да ви осветля относно следващата ви задача в Избора. — Тя ни направи знак да я последваме в Банкетния салон. — Осъждането е церемония, символ на смирението ви пред закона. Една от вас ще е следващата принцеса и бъдеща кралица. Ние

живеем според закона в страната ни и е ваше задължение не само да живеете според него, но и да го прилагате. За целта — каза тя, спирайки на място, за да се обърне с лице към нас — ще започнете с Осъждането. Пред вас ще се изправи човек, извършил престъпление, по всяка вероятност кражба. Подобни закононарушения се наказват с публично бичуване, но тези мъже ще бъдат изпратени в затвора. От вас самите.

Кралицата отвърна с усмивка на озадачените ни изражения.

— Знам, че ви звучи жестоко, но не е така. Тези граждани са извършили злодеяние, но вместо да претърпят физическо наказание, ще платят за това с времето си. Сами видяхте колко болезнен е болят с пръчка. Бичуването е не по-малко мъчително. С присъдата си ще им направите услуга — насърчи ни тя.

Въпреки това нямаше да ми е приятно.

Крадците бяха мизерстващи хора. Двойките и Тройките, нарушили закона, се измъкнаха от полагащото им се наказание с пари. Бедните си плащаха с кръв или време. Спомних си как Джеми, по-малкия брат на Аспен, стоеше проснат върху каменния блок на площада, докато мъже с камшици го наказваха за откраднатата храна. Колкото и да ме бе ужасила тази сцена, затворът беше по-лошият вариант. Момчето, макар и толкова младо, трябваше да работи, за да изкарва пари за семейството си — факт, който по-горните касти като че ли не отчитаха.

Силвия и кралица Амбърли ни накараха да репетираме церемонията, докато не запомнихме репликите си без грешка. Постарах се да говоря с изразителността на Елиз и Крис, но винаги звучах монотонно.

Просто няхах желание да хвърлям, когато и да било зад решетките.

Щом приключихме, останалите момичета се отправиха вкупом към вратата, но аз отидох при кралицата, която тъкмо привършваше разговора си със Силвия. Трябваше да се възползвам от малкото налично време, за да измисля нещо по-красноречиво. Вместо това, когато Силвия си тръгна и кралицата ми обърна внимание, просто изстрелях:

— Умолявам ви, не ме карайте да го правя.

— Какво имаш предвид, скъпа?

— Ще се придържам към закона, кълна се. Не се опитвам да ви създавам трудности, но просто не мога да осъдя някой човечец на затвор. На мен самата няма да ми е причинил нищо лошо.

Тя ме погледна съчувствено и протегна ръка да докосне лицето ми.

— Напротив, мило момиче. Ако станеш принцеса, ще си олицетворение на закона. Наруши ли някой дори и най-дребното правило, сякаш те промушва с меч. Единственият начин да не пролееш всичката си кръв е да подходиш с железен юмрук спрямо провинилите се, за да сразиш дързостта на останалите.

— Но аз не съм принцеса! — продължих с умолителен тон. — Никой не ме е наранил.

Тя се усмихна и сведе глава към мен, прошепвайки:

— Днес не си принцеса, но няма да се учудя, ако това обстоятелство се окаже временно.

Кралица Амбърли отстъпи назад и ми намигна.

Аз въздъхнах и подхванах с още по-отчаян тон:

— Поверете ми някой друг. Не някой дребен крадец, който вероятно е посегнал към чуждото, за да не умре от глад. — Лицето ѝ се изопна. — Не искам да кажа, че е допустимо да се краде. Знам, че не е. Но нека осъдя човек, сторил някоя истинска злина. Нека осъдя човека, убил онзи страж, който отведе двама ни с Максън в скривалището при последната атака на бунтовниците. Той трябва да лежи зад решетките до живот. И ще му осъдя такава съдба на драго сърце. Но не мога да го причиня на някой гладуващ човечец от Седма каста. Просто не мога.

Личеше си, че иска да е внимателна с мен, но и че няма да отстъпи.

— Позволи ми да бъда пряма с теб, лейди Америка. От всички участнички ти имаш най-голяма нужда да изпълниш задачата. Народът те е видял да се бунтуваш срещу наложено от краля наказание, да призоваваш към елиминиране на кастите по националната телевизия, както и да насърчаваш хората да се опълчат на бунтовниците, при положение че животът им беше в смъртна опасност. — Върху доброто ѝ лице се разстilahе сериозно изражение. — Не казвам, че това бяха лоши постъпки, но оставиха част от публиката с впечатлението, че си прекалено импулсивна.

Заиграх се нервно с ръцете си, съзнавайки, че не можех да се измъкна от Осъждането с думи.

— Ако искаш да останеш, ако изпитваш чувства към Максън... — тя направи пауза, предоставяйки ми възможност за кратък размисъл, — трябва да го направиш. Трябва да демонстрираш пред всички, че си способна на подчинение.

— Способна съм. Просто не искам да осъждам когото и да било на затвор. Това не е работа на една принцеса, а на съдиите.

Кралица Амбърли ме потупа по рамото.

— Можеш да се справиш. И ще успееш. Ако искаш Максън, трябва да си безпогрешна. Несъмнено знаеш, че има опозиция срещу избора ти.

Аз кимнах.

— Тогава изпълни дълга си.

Тя си тръгна, оставяйки ме сама в Банкетния салон. Аз се качих на предвидения за мен стол, който си беше същински трон, и за пореден път изрекох думите. Опитах да си втълпя, че не е кой знае какво. Хората нарушаваха законите и влизаха в затвора непрекъснато. Щях да отговарям за един-единствен човек от хиляди други. И трябваше да съм безпогрешна.

Съвършенството беше единственият ми вариант за победа.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

В деня на Осъждането бях кълбо от нерви. Боях се, че ще се препъна или пък че ще забравя репликите си. И още по-лошо — боях се, че ще се проваля. Единственото нещо, за което не ми се налагаше да се тревожа, беше тоалетът ми. Прислужничките ми се бяха консултирали с главната шивачка на кралското семейство за изработката на облекло, подходящо за случая, макар че не бих го описала с така проста дума като „подходящо“.

Пак съобразно традицията всички рокли бяха в бяло и златисто. Моята беше с висока талия и нямаше презрамка от лявата страна, но от дясната имаше малко паднало ръкавче, което едновременно скриваше белега ми и придаваше много очарователен вид на роклята. Горната ѝ част беше прилепнала по тялото ми, но ефирната материя на полата се спускаше на пищни вълни, целувайки пода с фестон от златиста дантела. От гърба и започваше плисиран шлейф, малка част от който се влачеше по земята след мен. Когато се погледнах в огледалото, за пръв път успях да се видя като принцеса.

За финал Ан ми подаде маслиновата клонка, която трябваше да нося със себе си. Традицията повеляваше да оставим клонките в краката на краля в знак на смирение пред господаря ни и като израз на готовност да съблюдаваме закона.

— Изглеждате прекрасно, госпожице — каза Луси. Напоследък ми се струваше значително по-спокойна и самоуверена. Усмихнах ѝ се.

— Благодаря. Ще ми се и вие да можете да присъствате — отбелязах аз.

— И на мен — въздъхна Мери.

Ан, с вечната си порядъчност, върна разговора към мен.

— Не се тревожете, госпожице, ще се справите отлично. Ще ви гледаме по телевизията заедно с другите прислужнички.

— Наистина ли? — Това беше окуражаващо, въпреки че нямаше да са в Банкетния салон.

— Не бихме го пропуснали — увери ме Луси.

Някой почука отривисто на вратата, секвайки разговора ни. Мери отвори и за мое щастие на прага стоеше Аспен.

— Идвам да ви съпроводя до Банкетния салон, лейди Америка — каза той.

— Какво ще кажеш за творението ни, страж Леджър? — обади се Луси.

Той се усмихна закачливо.

— Надминали сте себе си.

Луси се изкиска, а Ан й шътна тихо, докато нанасяше финалните щрихи по прическата ми. Сега, когато знаех за чувствата на Ан към Аспен, беше съвсем очевидно как се стремеше да е безупречна в негово присъствие.

Поех си дълбоко въздух, съзнавайки колко многолюдна публика ме очакваше на долния етаж.

— Готова ли сте? — попита той.

Аз кимнах, наместих клонката в едната си ръка и се отправих към вратата, хвърляйки поглед през рамо към усмихнатите лица на прислужничките си. После хванах Аспен под ръка и двамата тръгнахме надолу по коридора.

— Как вървят нещата при теб? — попитах го небрежно.

— Не мога да повярвам, че се съгласяваш на подобно нещо — озъби ми се той.

Преглътнах и нервите ми отново се обтегнаха.

— Нямам избор.

— Винаги имаш избор, Мер.

— Аспен, знаеш, че не ми е приятно. Но в крайна сметка става въпрос за един-единствен човек. И то виновен.

— Също като симпатизантите на бунтовниците, които кралят понижи с една каста за наказание. Също като Марли и Картър. — Нямахше нужда да вдигам поглед към лицето му, за да проумея колко отвратен беше.

— Това беше различно — пророних някак неубедително.

Аспен спря на място и ме принуди да го погледна в очите.

— За него всички са еднакви.

Говореше с изключително сериозен тон. Аспен беше поосведомен от повечето хора, тъй като стоеше на пост по време на

съвещания или собственоръчно изпълняваше заповеди. А точно в този момент на плещите му тежеше тайна.

— Крадци ли са изобщо? — попитах тихо, докато напредвахме по коридора.

— Да, но не заслужават годините затвор, на които предстои да ги осъдите днес. Целта е да послужат за назидание пред съмишлениците си.

— Какво имаш предвид?

— Всичките са хора, изпречили се на пътя му, Мер. Поддръжници на бунтовническата кауза, мъже, дръзнали да го нарекат тиранин. Церемонията ще се излъчва по националния ефир. Хората, чиито очи са опитали да отворят, ще гледат предаването, а после ще предупредят и други какво се случва с опълчилите се на краля. Прави го с умисъл.

Изтръгнах ръката си от неговата и изсъсках насреща му:

— Прекарал си в двореца почти толкова време, колкото и аз самата. Случило ли се е поне веднъж да не изпълниш заповед, спусната от него?

— Не, но...

— В такъв случай — не смей да ме укоряваш. Щом най-безскрупулно вкарва враговете си в затвора без всякаква основателна причина, то как смяташ, че ще постъпи с мен? Та той ме ненавижда!

Аспен ме гледаше умолително.

— Мер, знам, че е плашещо, но трябва...

Аз вдигнах ръка насреща му.

— Свърши си работата. Придружи ме до салона.

Той преглътна веднъж, обърна се напред и ми предложи лакътя си. Аз го хванах под ръка и продължихме по коридора в мълчание.

Бяхме стигнали до средата на стълбището, откъдето вече се чуваше жуженето на многолюдната тълпа, когато Аспен проговори отново:

— Още от самото начало се питах дали ще успеят да те променят.

Аз не му отвърнах. И бездруго не знаех как.

Останалите момичета вече се бяха наредили във вестибюла и репетираха репликите си, движейки беззвучно устни с вперени в

далечината очи. Аз се откъснах от Аспен и се присъединих към групичката.

Елиз ни беше описала роклята си в такива подробности, че виждайки я, изпитах нещо като дежа вю. Златисто и кремаво се преплитаха в модел с права кройка и презрамки, а изцяло златистите ѝ ръкавици придаваха на тоалета ѝ драматичен вид. Колието с тъмни скъпоценни камъни от Максън караше лъскавата ѝ коса и тъмни очи да изпъкват.

Крис за пореден път бе съумяла да се появи като същинско олицетворение на короната, а като че ли дори не влагаше усилия. Роклята ѝ следваше извивките на талията ѝ, разцъфвайки като роза в долната си част. Колието и обиците ѝ, подарък от Максън, бяха от дъгоцветни, деликатно заоблени и съвършени в красотата си скъпоценни камъни. И наистина, поне за момент, съжалих, задето моите бяха така семпли.

Роклята на Селест... е, да кажем, че никой нямаше да я забрави. Деколтетото ѝ беше доста дълбоко и като че ли донякъде неуместно за повода. Като забеляза, че я гледам така втренчено, изпъчи устни като за целувка и разклати предизвикателно рамене.

Аз се засмях, но после ми прилоша и опрях ръка в челото си. Вдишах дълбоко в опит да се успокоя.

Селест тръгна към мен, поклащайки маслиновата си клонка в такт с крачките си.

— Какво има?

— Нищо. Просто ми е малко зле.

— Недей. Да. Повръщаш — нареди ми тя. — Най-вече върху мен.

— Няма да повърна — уверих я аз.

— Кой е повърнал? — поинтересува се Крис, присъединявайки се към разговора ни, към който се включи и Елиз.

— Никой — отвърнах аз. — Май просто съм изморена.

— Няма да отнеме дълго време — опита да ме утеши Крис.

Ще отнеме цяла вечност, помислих си аз. Огледах всяко от обкръжаващите ме лица. Момичетата се бяха стекли при мен. И аз ли бих постъпила така? Вероятно...

— Някоя от вас да идва с желание днес? — попитах аз.

Трите обърнаха погледи една към друга или към пода, но никоя не ми даде отговор.

— Тогава да не го правим — призовах ги.

— Да не го правим ли? — учуди се Крис. — Америка, това е традиция. Длъжни сме.

— Напротив. Не и ако всички и се противопоставим.

— И какво предлагаш да направим? Да откажем участие? — попита Селест.

— Това е единият вариант — отвърнах аз.

— Искаш да скръстим ръце и да не правим нищо? — обади се ужасено Елиз.

— Не съм мислила по въпроса. Просто знам, че идеята не ми харесва.

Личеше си, че Крис сериозно обмисля предложението ми.

— Това е номер! — обвини ме Елиз.

— Моля? — Как въобще ѝ беше хрумнало подобно нещо?

— Америка ще говори последна. Ако ние откажем да участваме, а тя изпълни ролята си, ще е единствената демонстрирала покорство, докато ние трите се червим от срам. — Говорейки, Елиз ме сочеше с маслиновата си клонка.

— Америка? — Крис ме погледна в очите, изпълнена с разочарование.

— Не е така, кълна се, не съм имала такова намерение!

— Дами! — Всички се обърнахме към укорителния глас на Силвия. — Разбирам, че сте притеснени, но това не е причина да се надвиквате.

Погледът ѝ се стовари върху всяка една от нас по отделно, след което момичетата извърнаха очи към мен, обмисляйки дали да ми се доверят, или не.

— Така — подхвана Силвия. — Елиз, ти излизаш първа, както репетирахме. Селест и Крис, вие сте следващи, Америка, ти си накрая. Тръгвате една по една по червения килим и поднасяте маслиновите си клонки в краката на краля. После се връщате по същия път и заемате местата си. Кралят ще каже няколко думи и церемонията започва.

Тя отскочи до нещо, приличащо на малка кутия върху стойка, а като го завъртя към нас, видяхме, че е телевизионен монитор, показващ всичко, което се случваше в Банкетния салон. Гледката беше

впечатляваща. Червеният килим разделяше помещението на две части: от едната страна бяха седалките за пресата и гостите, а от другата — четирите стола, отредени за момичетата от Елита. В дъното се виждаха тронове, очакващи кралското семейство.

Гледайки малкото мониторче, видяхме как страничната врата на салона се отваря и влизат кралят, кралицата и Максън, приветствани от бурни аплодисменти и празнични фанфари. След като заеха местата си, зазвуча по-бавна и по-тържествена мелодия.

— Ваш ред е. Така, брадичка горе! — нареди Силвия. Елиз ме изгледа остро и свърна зад ъгъла.

Музиката се преплете със странно ритмичния шум от щракането на стотици фотоапарати. Елиз се представи блестящо, както всички видяхме на монитора пред Силвия. Селест излезе след нея, заглаждайки косата си, преди да стъпи на червения килим. Крис се усмихваше напълно искрено и естествено, докато крачеше грациозно към краля.

— Америка — прошепна Силвия, — твой ред е.

Опитах да изтрия тревогата от лицето си със силата на позитивното мислене, само дето не виждах нищо позитивно в ситуацията. Предстоеше ми да убия част от себе си, налагайки някому наказание, далеч по-жестоко от заслуженото, и така с един замах щях да подсигурия на краля онова, към което се стремеше.

Фотоапаратите щракаха, светкавиците им проблясваха, а из публиката се носеше одобрителен шепот, докато се движех тихо към кралското семейство. Очите ми срещнаха тези на Максън, който беше същинско олицетворение на спокойствието. Дали това беше проявление на дългогодишната му стриктна дисциплина, или на искреното му щастие? Опитваше се да ми вдъхне увереност, навярно доловил безпокойството в погледа ми. Видях празното местенце, предвидено за маслиновата ми клонка, направих реверанс и положих дара си в краката на краля, макар че не събрах куража да вдигна поглед към него.

Веднага щом заех мястото си, музиката спря с безупречно отработена прецизност. Крал Кларксън направи няколко крачки напред и застана на ръба на кралската платформа сред полукръг от маслинови клонки.

— Дами и господа, граждани на Илеа, днес четирите ни прекрасни финалистки на Избора официално ще демонстрират смирението си пред закона. Именно непреходният ни закон обединява нацията ни и служи за основа на мира, на който от дълги години се радваме.

Мир ли? — помислих си аз. — Сигурно се шегуваш?

— Съвсем скоро една от тези млади дами ще застане пред вас, преобразена от обикновена гражданка в принцеса. А като член на кралското семейство ще усвои задължението да се бори за правдата, ала не от лични подбуди, а от грижа за народа.

... и по какъв начин го доказва днешната ми задача?

— Моля, присъединете се към овациите ми за тяхното преклонение пред закона, както и за храбростта им, с която един ден ще го бранят.

Кралят заръкопляска и всички гости последваха примера му. Той отстъпи към трона си, съпроводен от нестихващи аплодисменти, а аз обърнах поглед към останалите момичета. Виждах единствено лицето на Крис. Тя сви рамене и ми се усмихна половинчато, преди отново да впери поглед напред, изпъвайки гордо гръб.

Един от стражите, намиращ се до вратата, разтръби с пълно гърло към салона:

— Въвеждаме пред Негово Величество крал Кларксън, Нейно Величество кралица Амбърли и Негово Височество принц Максън, престъпника Джейкъб Дигър.

С плахи стъпки, несъмнено притеснен от хорското внимание, Джейкъб влезе в Банкетния салон. Китките му бяха закопчани с белезници и той трепваше видимо при всяка светкавица откъм сектора на пресата. Пристъпи с боязливи стъпки пред стола на Елиз и ѝ се поклони. От мястото си нямах удобна видимост към нея, затова само се пообърнах леко в нейна посока и заслушах думите, които всички поред щяхме да изрецитираме.

— Джейкъб, в какво престъпление сте обвинен? — попита го тя. Гласът ѝ звучеше изключително тържествено, много по-добре от обикновено.

— Кражба, госпожице — отвърна покорно той.

— Колко дълга е присъдата ви?

— Дванайсет години, госпожице.

Съвсем бавно, за да не привлече ничие внимание, Крис се извърна към мен, отправяйки ми въпросителен поглед без всякаква видима промяна в изражението си. Аз кимнах.

Бяха ни казали, че ще ни поверят дребни кражби. Ако в това имаше нещо вярно, то мъжът пред нас трябваше да е получил телесно наказание на градския площад или, ако беше попаднал в затвора, най-много две или тригодишна присъда. С две думи, случаят на Джейкъб потвърждаваше всичките ми страхове.

Обърнах дискретно очи към краля. Безспорно извличаше удоволствие от случващото се. Който и да беше подсъдимият, определено не беше случаен крадец. Кралят се любуваше на злощастието му.

Елиз стана, доближи Джейкъб и сложи ръка на рамото му. Чак в този момент подсъдимият дръзна да я погледне в очите.

— Върви, предан поданико, и изплати дълговете си към краля. — Гласът ѝ прокълбна из тихата зала.

Джейкъб кимна. Погледна към краля и долових желанието му да стори нещо. Да му се опълчи, да му отправи обвинение... но не посмя. Несъмнено някой друг щеше да понесе последиците от действията му. Джейкъб стана и напусна салона под аплодисментите на публиката.

Следващият мъж беше трудноподвижен. Щом свърна по червения килим на път към Селест, се преви на две и се строполи на земята. Из залата се разнесоха изумени възгласи, но преди да е успял да спечели опасна доза от състраданието на хората, двама стражи се спуснаха да го отведат до Селест. За моя приятна изненада гласът ѝ не прозвуча по обичайния уверен начин, докато му заповядваше да изплати дълга си към краля.

Крис като че ли успяваше да запази самообладание, поне докато не се появи отреденият ѝ подсъдим. Беше по-млад от останалите, навярно наш връстник, и походката му беше уверена, почти целеустремена. Когато сви по пътеката към Крис, зърнах някаква татуировка на врата му. Приличаше на кръст, но останах с впечатлението, че майсторът ѝ се беше пообъркал.

Крис произнесе репликите си добре. Страничен човек не би доловил съжалението в гласа ѝ. Залата избухна в аплодисменти и тя се върна на мястото си с едва забележимо помрачена усмивка.

Стражът обяви гръмко името Адам Карвър, напомняйки ми, че е дошъл и моят ред. Адам, Адам, Адам. На всяка цена трябваше да запомня името му. Защото вече няха друг избор, освен да изпълня мисията си, нали така? Останалите момичета го бяха сторили. Максън можеше и да ми прости, отметнех ли се, а кралят и бездруго не ме харесваше, но в никакъв случай не исках да загубя доверието на кралицата, и тази мисъл ме приклепи в ъгъла. Ако се стремях към победа, трябваше да довърша започнатото.

Адам беше по-възрастен, може би на годините на татко, и единият му крак не беше наред. Не падна по пътя към мен, но му отне толкова дълго време да го измине, че щях да се взривя от напрежение. Вече няха търпение всичко да приключи.

Той коленичи пред мен, а аз се съсредоточих върху малкото реплики, които трябваше да произнеса.

— Адам, в какво престъпление сте обвинен? — попитах аз.

— Кражба, госпожице.

— А колко дълга е присъдата ви?

Адам се прокашля.

— Доживотна — процеди с тънък гласец.

Из салона се разнесе объркан шепот, очевидно гостите се питаха един друг дали бяха чули правилно.

Колкото и да ми беше неприятно да се отклоня от заучения сценарий, и аз самата трябваше да се уверя в чутото.

— Колко казахте?

— Доживотна, госпожице. — По гласа му ясно личеше, че е на ръба на сълзите.

Надникнах към Максън. Той изглеждаше смутен. Отправих му безмълвна молба за помощ. Очите му говореха колко съжалява, че не може да се отзове.

Тъкмо се канех да върна вниманието си към Адам, когато погледът ми случайно попадна върху краля: заинтригуван, той се беше наместил в трона си и криеше усмивката си с ръка.

Бях попаднала в капана му.

Вероятно подозираше, че тази част от Избора ще ми е най-омразна, затова си бе поставил за цел да изтъкне пред всички непокорството ми. А дори да изпълнех задължението си, обричах човек на доживотен затвор. Щях да бъда оплюта и в двата случая.

— Адам — подхванах тихо. Той вдигна поглед към мен, готов да избухне в сълзи всеки момент. За част от секундата целият салон стихна. — Какво си откраднал?

Гостите наостриха слуха си, но беше невъзможно да чуят разговора ни.

Той преглътна и стрелна поглед към краля.

— Малко дрехи за моите момичета.

— Но това не е причината да си тук, нали? — побързах със следващия си въпрос.

С жест, толкова дискретен, че едва не го пропуснах, Адам поклати глава.

В такъв случай не можех да го направя. Просто не можех. Но все някак трябваше да се подходи към въпроса.

Идеята ме сполетя изневиделица, но моментално проумях, че е единственият изход от ситуацията. Не бях сигурна дали ще върне свободата на Адам, а за моята лична тъга опитах да не мисля. Просто така беше редно и нямах друг избор.

Станах и доближих Адам, докосвайки рамото му. Той потрепери в очакване да чуе жестоката си присъда.

— Изправете се — наредих му.

Адам ме погледна в очите с недоумение.

— Моля — добавих и хванах едната му окована с белезници ръка, повличайки го след себе си.

Адам извървя с мен пътеката, водеща до издигнатата платформа на кралското семейство. Като достигнахме стълбището, се обърнах към него с въздишка.

Свалих едната от красивите обици, подарък от Максън, сетне и другата. Сложих ги в ръцете на Адам, а след това магнах и разкошната си гривна под смаяния му поглед. Накрая — тъй като давах ли, исках наистина да дам всичко — протегнах ръце назад и откопчах колието с птичка, което татко ми беше подарил. Надявах се, че ме гледа и не ми е сърдит, задето се разделях с подаръка му. След като пузнах и колието в ръката на Адам, свих пръстите му около малките съкровища, после отстъпих настрани, отваряйки му път към крал Кларксън.

Посочих към тронове.

— Върви, покорен поданико, и изплати дълговете си към краля.

Из салона се разнесоха изумени възгласи и шепот, но аз не им обърнах внимание. Очите ми виждаха единствено гнева по лицето на краля. Щом държеше да си играе игрички с тазвечерната ми персона, щях да му отвърна със същото.

Адам изкачи бавно стълбите, а от очите му надничаше както радост, така и страх. Като доближи краля, коленичи и протегна напред ръце, пълни с бижута.

Крал Кларксън ме стрелна с поглед, давайки ми да разбера, че нямаше да ми прости току-така, но все пак се пресегна и взе скъпоценностите от ръцете на Адам.

Тълпата заликува, но като обърнах поглед към другите момичета, по лицата им се четяха смесени емоции. Адам побърза да се отдалечи от краля, навярно притеснен, че може да размисли. Надявах се, че от толкова много телевизионни екипи и репортери с бележници в ръце все някой щеше да тръгне след него, уверявайки се, че е стигнал невредим до дома. Когато слезе от платформата, Адам опита да ме прегърне, макар и възпрепятстван от бележниците. Заплака, благослови ме и напусна залата така, сякаш бе най-щастливият човек на земята.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Кралското семейство се изнесе през страничната врата, а ние с другите момичета от Елита се върнахме по същия път, по който бяхме влезли, обградени от телевизионни камери и шумни аплодисменти.

Силвия ни посрещна със смъртоносен поглед. Имах чувството, че едва се сдържа да не ме хване за врата. Последвахме я зад ъгъла и се озовахме пред малка гостна стая.

— Влизайте — нареди ни тя, сякаш някоя от нас би посмяла да я изкара извън нерви с неподчинението си. После затвори вратите, без да благоволи да се присъедини към нас.

— Винаги ли трябва да си център на вниманието? — озъби ми се Елиз.

— Не направих нищо друго, освен онова, което ви предложих да сторим заедно. Точно ти не ми повярва!

— Май се имаш за голяма светица. Това бяха престъпници. Възложена ни беше ролята на съдии, макар и пременени в хубави рокли.

— Елиз, не видя ли горките мъже? Някои от тях бяха болни. А присъдите им бяха прекомерно дълги — настоях аз.

— Права е — обади се Крис. — Доживотна присъда за кражба? Ако изключим варианта да е отъмкнал целия замък, с какво би могъл да заслужи такова наказание?

— С нищо — уверих ги аз. — Откраднал е дрехи за семейството си. Разберете, вие трите сте щастливки. Родени сте в по-заможни касти. Но загуби ли едно бедно семейство човека, носещ храна вкъщи... нещата тръгват на зло. Не можех да го изпратя в затвора до края на дните му, обричайки всички, зависещи от него, на живот като Осмици. Просто не можех.

— Къде е гордостта ти, Америка? — продължи в същия дух Елиз. — Къде е чувството ти за дълг и чест? Ти си най-обикновено момиче, не си никаква принцеса. И дори да беше, никой нямаше да ти позволи да взимаш подобни решения. Тук си да следваш повелите на

краля, а нито веднъж не го направи! Още от първата нощ му се противопоставяш!

— Може би повелите му са несправедливи! — изкрещях аз във възможно най-лошия момент.

Вратите се отвориха рязко и крал Кларксън влетя в стаята, оставяйки кралица Амбърли и Максън в коридора отвън. Сграбчи ръката ми с все сила — за щастие, здравата — и ме извлече през отворените врати.

— Къде ме водите? — попитах с пресекващ от страх глас.

Той не ми даде отговор.

Надзърнах през рамо към момичетата, докато кралят ме теглеше надолу по коридора. Селест обгърна тялото си с ръце, а Елиз се пресегна за ръката на Крис; колкото и ядосана да ми беше, не се радваше на гледката.

— Кларксън, не действай прибързано — умоляваше го тихо кралицата.

Свърнахме зад един ъгъл и бях издърпана в някаква стая. Кралицата и Максън влязоха след нас, а кралят ме тласна към малко диванче.

— Сядай — заповяда ми, макар и да не беше нужно.

После закръстосва из стаята досущ като лъв в клетка. Когато най-накрая спря, обърна поглед към Максън.

— Закле ми се! — изрева той. — Увери ме, че я държиш под контрол. Първо беше излиянието ѝ пред камерите на бюлетина, после ти се изложи на смъртна опасност, излизайки на покрива, а сега и това? Всичко свършва днес, Максън.

— Татко, не чу ли радостните възгласи? Народът одобрява състрадателната ѝ постъпка. В момента тя е най-печелившата ти карта.

— Моля? — гласът му беше същински айсберг, тежък и гибелен.

Леденият тон на баща му го възпря за момент, но Максън не се отказа.

— Когато посъветва хората да се отбраняват, народът откликна позитивно. Дори смея да твърдя, че тя е причината смъртността да не е по-голяма. А това? Татко, аз самият не бих могъл да осъдя човек на доживотен затвор за дребна кражба. Как очакваш подобно нещо от момиче, което навярно е станало свидетел не предостатъчно жестоки

наказания за още по-невинни престъпления? Тя е различна. Бедните касти съставляват мнозинството от народа ни, а именно те я подкрепят.

Кралят поклати глава и отново закрачи напред-назад.

— Позволих ѝ да остане, защото спаси живота ти. Ти си най-печелившата ми карта, а не тя. Загубим ли теб, губим всичко. И не говоря само за опасността да те убият. Ако не си отдаден на предначертания ти живот, ако отклониш вниманието си от него, всичко това ще рухне. — Той махна с ръце, сочейки просторната стая, и направи дълга пауза. — Промиват ти мозъка. — Заяви кралят. — Променяш се по малко с всеки изминал ден. Тези момичета, и най-вече тя, са напълно безполезни.

— Кларксън, дали не... — с един-единствен поглед кралят застави кралицата да замълчи и мнението ѝ остана неизказано.

После пак се обърна към сина си.

— Имам предложение за теб.

— Не ме интересува — отвърна рязко Максън.

Крал Кларксън вдигна ръце пред себе си, демонстрирайки, че не му мисли лошото.

— Изслушай ме.

Максън въздъхна.

— Тази момичета ни носят само главоболия. Дори връзките на азиатката не ми бяха от никаква полза. Девойката гони само слава, а другата... е, не е напълно безнадеждна, но не те заслужава, ако питаш мен. Тази тук — продължи той, сочейки към мен, — колкото и ценни качества да е притежавала, провали шансовете си, благодарение на пълната си невъздържаност. Ситуацията излезе извън релси. А те познавам и знам, че се боиш да не изпуснеш нещо важно, затова ти предлагам следното.

Негово Височество закрачи около Максън.

— Да прекратим Избора. Да изгоним всичките момичета.

Максън отвори уста да възрази, но кралят вдигна ръка.

— Не предлагам да останеш без съпруга. Просто казвам, че все още разполагаме със списъка на всички уместни кандидатки в страната. Няма ли да е чудесно, ако ти се удаде шанс лично да избереш няколко момичета, които да ти гостуват в двореца? Може пък да си намериш някоя като дъщерята на френския крал; помниш ли колко я харесваше?

Аз сведох очи. Максън не беше споменавал нищо за никаква францужойка.

Почувствах се така, сякаш някой беше пробил сърцето ми с длето.

— Татко, не бих могъл.

— Би могъл, и още как. Та ти си принцът. А смятам, че ни се струпаха достатъчно провали, за да можем определим тези момичета като недостойни. Този път ще имаш истинско право на глас в подбора.

Отново вдигнах поглед. Максън беше забил очи в пода. Видимо се раздираше от вътрешна борба.

— Имам подозрения, че този ход би умиротворил бунтовниците... поне временно. Замисли се! — призова го кралят. — Изпращаме тези момичета по домовете им, изчакваме няколко месеца, сякаш сме се отказали от Избора, а след това свикваме нова група прекрасни, образовани, дружелюбни дами... това би променило много неща.

Максън понечи да се обади, но бързо затвори уста.

— При всички случаи трябва да се запиташ дали тя — подхвана отново кралят, сочейки към мен — е жената, с която би могъл да прекараш живота си. Темпераментна, егоцентрична, алчна и, откровено казано, доста неугледна. Погледни я, синко.

Максън стрелна очи към мен, задържайки погледа ми за секунда, преди да го извърна встрани унижена.

— Ще ти дам няколко дни за размисъл. Сега трябва да се занимаеш с пресата. Амбърли!

Кралицата дотърча и хвана краля под ръка, после двамата излязоха от стаята, оставяйки ни сами и безмълвни.

След кратко мълчание Максън дойде да ми подаде ръка.

— Благодаря.

Той само кимна.

— Май е най-добре да ги последвам. Несъмнено пресата ще има въпроси и към мен.

— Предложението му е доста съблазнително — коментирах аз.

— Най-великодушното до този момент, бих казал.

Не исках да знам дали го обмисля. Нямаше какво друго да си кажем, затова минах покрай него и тръгнах по вътрешните коридори към стаята си, надявайки се да избягам от собствените си чувства.

Прислужничките ме уведомиха, че ще сервират вечеря по стаите, а като видяха, че не съм в настроение за разговори, любезно излязоха от стаята. Аз легнах в леглото си, унесена в мисли.

Бях постъпила правилно, нали така? Вярвах в справедливостта, но Осъждането нямаше нищо общо с нея. Въпреки това не спирах да се питам дали изобщо бях постигнала нещо. Ако кралят смяташе онзи мъж за свой враг — какъвто беше случаят според мен, нямаше ли да намери друг начин да го накаже? Дали всичките ми усилия не бяха отишли напразно?

А и колкото лекомислено да беше от моя страна, предвид всичко случващо се наоколо, не можех да прогоня онази францужойка от съзнанието си. Защо Максън не ми беше споменал за нея? Често ли му бе гостувала? Защо беше решил да я запази в тайна?

На вратата се почука, а аз предположих, че ми носят вечерята, макар и да ми се струваше прекалено рано.

— Влез — провикнах се, тъй като не ми се ставаше от леглото.

Вратата се отвори и Селест провеси черната си коса през процепа.

— Приемаш ли компания? — попита тя. Крис надникна зад гърба ѝ, а най-отзад се показа и рамото на Елиз.

Аз седнах в леглото.

— Разбира се.

Момичетата влязоха с бавна крачка, оставяйки вратата отворена. Селест, която продължаваше да ме смайва с искрената си усмивка, се намърда в леглото ми, без да иска разрешение. Не че имах нещо против. Крис седна до краката ми, а Елиз кацна в крайчеца на леглото, благопристойна както винаги.

Крис ми отправи тихо въпроса, който несъмнено измъчваше и трите.

— Направи ли ти нещо?

— Не. — После осъзнах, че не казвах самата истина. — Не ме е удрял или нещо такова. Просто ме издърпа малко по-грубичко.

— Какво ти каза? — поинтересува се Елиз, човъркайки смутено подгъва на роклята си.

— Импровизацията ми не му допадна. Ако изборът беше негов, отдавна щях да съм изчезнала.

Селест докосна ръката ми.

— Да, но не е. Максън те харесва, народът — също.

— Не знам дали това ще е достатъчно. — За която и да е от нас, добавих наум.

— Извинявай, че ти се разкрещях — обади се тихо Елиз. — Много съм изнервена. Толкова се старая да запазя самообладание, а имам чувството, че с нищо не изпъквам. Всичките ме засенчват.

— Не е вярно — възрази Крис. — Щом сме стигнали до тук, всички сме важни за Максън.

— Просто се страхува да остане с финалната тройка — настоя Елиз. — Което ще се случи до около четири дни. Държи ме тук, за да отложи момента.

— И кой е казал, че не държи именно мен, за да отложи момента? — обади се Селест.

— Чуйте — добавих аз, — след днешното ми изпълнение вероятно аз ще съм следващата отпаднала. Беше само въпрос на време. Просто не съм скроена за това.

Крис се изкиска.

— Май никоя от нас не е Амбърли Втори номер, а?

— Аз съм прекалено фрапантна — призна си Селест с усмивка.

— А аз предпочитам да се скрия някъде, вместо да изпълнявам дори половината от задълженията на принцеса — сведе глава Елиз.

— Аз пък съм твърде необуздана — свих рамене аз, примирявайки се с недостатъците си.

— Никога няма да развия нейната увереност — оплака се Крис.

— Ето. Всичките си имаме трески за дялане. Но Максън ще трябва да избере една от нас, така че няма смисъл да се тюхкаме. — Селест се заигра разсеяно с одеялото ми. — И все пак смятам, че всички сме наясно, че аз съм най-неуместният вариант.

Крис наруши спусналото се тежко мълчание.

— Какво имаш предвид?

Селест извърна поглед към нея.

— Знаеш. Всички знаят. — Тя си пое дълбоко въздух и продължи: — Вече проведох този разговор с Америка, а и онзи ден рухнах пред прислужничките си, но на вас двете не съм се извинила.

Крис и Елиз се спогледаха за момент, после насочиха вниманието си към Селест.

— Крис, съсипах партито по случай рождения ти ден — изстреля тя. — Ти беше единствената, на която се удаде възможност да отпразнува някакъв повод в двореца, а аз ти отнех хубавия момент. Извинявай.

Крис сви рамене.

— В крайна сметка се получи добре. Двамата с Максън добре си поприказвахме благодарение на теб. Простила съм ти отдавна.

Селест изглеждаше на път да се разплаче, но вместо това стисна устни в тънка усмивка.

— Много милосърдно от твоя страна, като се има предвид, че аз самата не успявам да си го простя. — Селест заглади с пръст миглите си. — Просто не знаех как да привлека вниманието му, затова го откраднах от теб.

Крис вдиша дълбоко.

— Тогава ми беше доста неприятно, но вече не съм ти сърдита. Наистина. Ана си изпати повече от мен.

Селест врътна очи засрамено.

— Направо не ми се говори. Понякога се чудя докъде ли щеше да стигне, ако аз не бях... — Тя поклати глава и отмести погледа си към Елиз. — Не знам как би ми опростила всички удари под кръста. И най-вече онези, които не си подозирала, че са мое дело.

Благодарение на неизменното си хладнокръвие, Елиз не избухна, както аз самата навярно щях да сторя.

— Може би визираш натрошеното стъкло в обувките ми, съдраните рокли в гардероба ми, белината в шампоана ми?

— Белина! — ахнах аз, съзирайки потвърждението в умореното лице на Селест.

Елиз кимна.

— Пропуснах цяла сутрин в Дамския салон, за да могат прислужничките ми да боядисат косата ми. — Тя върна погледа си към Селест. — Знаех, че си била ти — призна незлобливо.

Селест сведе глава, беше видимо гузна.

— Не каза нищо, не реагира по никакъв начин. Смятах те за най-лесната мишена, а ти дори не трепна.

— За нищо на света не бих посрамила семейството си, напускайки съревнованието — обясни Елиз.

Възхищавах се на позицията ѝ, макар и да не я разбирах напълно.

— Трябва да се гордеят с постижението ти. Ако моите родители знаеха колко ниско съм паднала... не знам как биха постъпили. Ако тези на Максън знаеха, несъмнено щяха да са ме изхвърлили от двореца досега. Не съм за тук. — Селест въздъхна, изтормозена от признанието си.

Аз се приведох напред и сложих ръце върху нейните.

— Мисля, че промяната в поведението ти сочи тъкмо обратното, Селест.

Тя килна глава и ми се поусмихна тъжно.

— Няма значение, принцът не ме иска. Пък и да ме искаше — добави тя, измъквайки ръцете си изпод моите, за да избърше размазалия се под очите ѝ грим, — наскоро един човек ми напомни, че не ми е нужен мъж, за да постигна желаното в живота си.

Двете си разменихме по усмивка, преди тя отново да се обърне към Елиз.

— Колкото и да се постарая, никога няма да успея да ти се извиня за всичко, което ти причиних, но държа да знаеш, че съжалявам най-искрено. Извинявай, Елиз.

Елиз впи свиреп поглед в нея. Най-сетне Селест ѝ падаше в ръцете, затова очаквах да изсипе отгоре и целия си насъбран гняв.

— Нищо не ми пречи да му кажа. Америка и Крис ще са ми свидетелки и Максън ще трябва да те изгони от двореца.

Селест преглътна сухо. Колко уничително щеше да е, ако така приключеше играта ѝ!

— Но няма да го направя — заяви накрая Елиз. — Никога не бих изнудила Максън и независимо от изхода на съревнованието, държа да играя честно. Така че... нека оставим това зад гърбовете си.

Не ѝ даваше прошка, но при всички случаи ѝ даваше повече, отколкото Селест беше очаквала. Селест кимна и ѝ благодари шепнешком, като едва сдържаше сълзите си.

— Леле! — обади се Крис в опит да смени темата. — Така де, и аз не исках да те издавам, Селест, но... не го възприемах като въпрос на чест. — Крис се обърна към Елиз, премисляйки думите ѝ.

— За мен всичко е въпрос на чест — призна си Елиз. — Трябва да се придържам към това с всички сили, особено, при положение че

ще посрамя семейството си, ако не спечеля короната.

— И така да е, вината няма да е твоя; изборът е в ръцете на Максън — отбеляза Крис, намествайки се на леглото. — Защо биха сметнали, че ги посрамваш?

Елиз оклюма още повече, прехвърлила мислите си от една тревога на друга.

— Заради традицията с уредените бракове. Най-отбраните момичета се венчават за най-отбраните мъже, и обратното. Максън е на върха на пирамидата. Загубя ли, значи, не съм била достойна за него. Семейството ми няма да вземе под внимание чувствата, довели до избора му, а той несъмнено ще се уповава именно на тях. Родителите ми приемат нещата логично. Произходът ми, талантите ми... отгледана съм, за да стана съпруга на най-високопоставения мъж, а окажа ли се недостойна, кои ще ме иска?

Милион пъти бях размишлявала върху това как би се променил животът ми, в случай че спечелех, както и ако загубех, но никога не се бях замисляла как ще е при другите. Нима разговорът ми със Селест не беше достатъчен, за да ме подтикне към това?

Крис хвана ръката на Елиз.

— Почти всички отпаднали момичета вече са сгодени за прекрасни мъже. Самият факт, че си участвала в Избора, те прави желана. А ти си стигнала до челната четворка на Елита, и то до тук. Повярвай ми, Елиз, господата ще се редят на километрични опашки да те грабнат.

Елиз се усмихна.

— Не ми трябва опашки. Трябва ми един-единствен.

— Е, на мен пък ми трябва опашки — заяви Селест, размивайки всички ни, дори и Елиз.

— Аз ще съм доволна и на шепа — каза Крис. — Цяла опашка би ме стреснала.

Всички обърнаха поглед към мен.

— Един.

— Ти си ку-ку — обяви Селест.

Поприказвахме си за Максън, за дома, за надеждите ни. Никога до онзи момент не си бяхме говорили така, без всякакви прегради помежду ни. Двете с Крис работехме по въпроса, старяхме се да сме прями и директни една към друга, що се отнасяше до съревнованието;

но сега, когато най-сетне заговоряхме за нещата от живота, виждах, че приятелството ни ще надживее Избора. Елиз беше странна птица, но обстоятелството, че мирогледите ни имаха толкова различен произход, ме караше да разсъждавам на едно по-задълбочено ниво, отваряше ме към околния свят.

Селест обаче беше черешката на тортата. Ако някой ми беше казал, че брюнетката на високи токове, която така хищнически ме беше доближила на летището в онзи далечен първи ден, ще е момичето, на чиято близост щях да се радвам най-много, несъмнено щях да се изсмея в лицето му. Мисълта беше почти толкова невероятна, колкото и фактът, че все още бях в двореца, една от финалистките, и то съкрушена от вероятността да загубя Максън.

Докато си приказвахме, ми правеше впечатление, че и другите момичета започват да я приемат, както аз самата вече я бях приела. Дори изглеждаше различно, снела от себе си бремето на срамните си тайни. Селест беше възпитана да поддържа един по-особен тип красота. Красота, постигната чрез маскиране на истината, манипулации и съвършенство на всяка цена. Но съществува и една друга красота, с която скромността и прямотата даряват човек — а сега тя струеше от Селест.

Максън вероятно беше дошъл до вратата по-тихо и от котка, защото нямах представа от колко време ни наблюдаваше. Първа Елиз го видя да стои на входа на стаята ми и се стегна моментално.

— Ваше Височество — поздрави го тя и сведе глава в поклон.

Всички проследихме погледа ѝ, убедени, че не сме я чули правилно.

— Дами — кимна той за поздрав. — Не исках да ви се натрапвам. Май току-що развалих нещо интересно.

Ние се спогледахме и имах чувството, че не бях единствената, която си помисли: *Не, току-що създаде нещо удивително.*

— Нищо подобно — казах аз.

— Все пак държа да се извиня за неочакваната си поява, но трябва да говоря с Америка. Насаме.

Селест въздъхна и се размърда, обръщайки се да ми намигне, преди да стане от леглото. Елиз я последва с бързи движения, а Крис се изправи последна, стисвайки крака ми. На излизане от стаята Елиз направи реверанс на Максън, а Крис поспря да изпълне ревера му.

Селест отиде до него с уверена крачка — по-уверена от всякога — и зашепна нещо в ухото му.

Като приключи, Максън се усмихна.

— Мисля, че няма да е необходимо.

— Хубаво... — тя излезе, затваряйки вратата след себе си, а аз се изправих, за да посрещна предстоящото.

— Какво пък беше това? — кимнах към вратата аз.

— О, нищо, просто Селест ми даде да разбере, че ако те нараня, ще ме накара да си платя — обясни той ведро.

Аз се засмях.

— Патила съм си от ноктите й, така че — внимавай.

— Слушам, мадам.

Поех си въздух, докато усмивката се изпаряваше от лицето ми.

— Е?

— Е?

— Ще се възползваш ли?

Максън се усмихна широко и поклати глава.

— Не. Идеята ме заинтригува за момент, но нямам желание да започвам наново. Харесвам си несъвършените момичета. — Той сви рамене с доволно изражение. — Пък и татко не подозира нищо за Огъст и намеренията на северняшките бунтовници и други подобни неща. Решенията му са късогледни. Не искам и моите да са такива.

Аз си отдъхнах облекчено. Първоначално се бях надявала да съм му достатъчно скъпа, че да не се откаже от мен, но след задушевния ни разговор с момичетата... всъщност не исках да се разделям и с тях.

— Освен това — добави той радостно, — трябваше да видиш пресата.

— Защо? Какво е станало? — попитах напрегнато, пристъпвайки към него.

— За пореден път успяваш да ги впечатлиш. Май и аз самият не разбирам страстите на народа ни в момента. Като че ли... като че ли хората са уверени, че може да настъпи промяна. Баща ми управлява страната по същия начин, по който го прави и с мен. Живее с убеждението, че никой, освен него не е способен да взема разумни решения, ето защо и натрапва своите на поданиците си. А след като прочетох дневниците на Грегъри, започвам да си мисля, че от доста време е така. Но вече никой не иска да живее така. Хората искат право

на избор. — Максън поклати глава. — Ти го плашиш, но не може да те изгони. Народът те боготвори, Америка.

— Боготвори ме? — преглътнах аз.

Той кимна.

— И... аз споделям чувствата на хората. Така че не губи вяра, независимо от думите и постъпките му. Не си вън от играта.

Аз притиснах пръсти в устните си, слисана от новините. Изборът продължаваше, всяко от момичетата все още имаше шанс и поне по думите на Максън, народът започваше да ми симпатизира все повече и повече.

Но колкото и добри новини да се бяха струпали, един въпрос продължаваше да ме гложди.

Сведох поглед към завивката, едва свиквайки смелост, за да го задам.

— Знам, че ще ти прозвучи глупаво... но коя е дъщерята на френския крал?

Максън се умълча за момент, после седна на леглото ми.

— Казва се Дафни. Тя беше единственото момиче, което познавах преди Избора.

— И?

Той изпуфтя с усмивка.

— И с малко закъснение открих, че чувствата й към мен са по-дълбоки от най-обикновено приятелство. Само че не изпитвах същото. Не можех.

— Нещо не и беше наред... или...

— Не, Америка. — Максън се пресегна за ръката ми, принуждавайки ме да вдигна поглед към него. — Дафни ми е приятелка. Невъзможно е да бъдем по-близки. През целия си живот чакам вас. Това е шансът ми да намеря съпруга и живея с тази мисъл, откакто се помня. Помежду ни с Дафни така и не се зародиха романтични отношения. Никога не би ми хрумнало да ти спомена за нея и съм убеден, че единствената причина баща ми да го направи е, за да ти даде поредното основание да се усъмниш в себе си.

Аз прехапах устни. Кралят познаваше слабостите ми твърде добре.

— Виждам те, Америка. Съпоставяш се с майка ми, с другите момичета от Елита, с онази Америка, която смяташ, че трябва да си, а

сега си на път да сториш същото и с жена, за чието съществуване дори не подозираше преди няколко часа.

Вярно беше. Вече се питах дали е по-красива от мен, по-умна от мен, както и дали е произнасяла името на Максън с абсурдно кокетен френски акцент.

— Америка — каза той, обгръщайки лицето ми с длани, — ако тя беше оставила следа в живота ми, щях да ти разкажа за нея. Сигурен съм, че и ти би направила същото за мен.

Стомахът ми се преобърна. Не бях напълно откровена с Максън. Но докато очите му се вираха толкова надълбоко в моите, лесно можех да забравя за всичко останало. Погледнеше ли ме така, бързо потъвах в съвсем друг свят.

Отпуснах се в обятията му и го прегърнах силно. На земята нямаше по-хубаво място от това.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Селест се беше превърнала в радетел на новоосновеното ни сестринство. Нейна идея беше да довлечем всичките си прислужнички и цял куп големи огледала в Дамския салон, за да прекараме деня във взаимно преобразяване. Не че имаше особен смисъл, предвид факта, че беше изключено да се справим по-добре от дворцовия персонал, но пък добре се позабавлявахме.

Крис спусна краищата на косата ми върху челото ми.

— Мислила ли си някога да се подстрижеш на бретон?

— Идвало ми е наум — признах си аз, разрошвайки косата, надвиснала малко над очите ми. — Но като гледам колко бързо ѝ омръзва на сестра ми, все се отказвам.

— Много ще ти отива — заяви ентусиазирано Крис. — Веднъж подстригах братовчедка си на бретон. Мога и на теб да ти направя, ако искаш.

— Аха — обади се Селест, — пусни я до лицето си с ножици, Америка. Чудна идея, няма що!

Всички прихнахме да се смеем. Дори от отсрещния край на стаята се чу тихичко кискане. Надникнах и видях как кралицата стиска устни, мъчейки се да прочете документа пред себе си. Първоначално се притеснявах дали занятието ни няма да ѝ се стори неуместно, но, откровено казано, като че ли не я бях виждала толкова щастлива преди.

— Трябва да се снимаме! — предложи Елиз.

— Някой да има фотоапарат? — попита Селест. — Много ме бива по тази част.

— Максън има! — сети се Крис. — Ела за малко. — Тя повика една от прислужничките, махвайки и насърчително.

— Задръж така — казах аз и взех лист хартия. — Добре, добре. „Ваше Високо Височество, дамите от Елита имат спешна нужда от най-елементарния ви фотоапарат за...“

Крис прихна, а Селест поклати глава.

— А! За проучване на женската дипломация — допълни изречението ми Елиз.

— Съществува ли изобщо такава нещo? — попита Крис.

Селест отметна косата си през рамо.

— Кого го е грижа?

Двайсетина минути по-късно Максън почука на вратата и я откряна плахо.

— Може ли да вляза?

Крис притича до него.

— Не. Трябва ни само фотоапаратът. — Грабна го от ръката му и затвори вратата пред лицето му.

Селест се строполи на пода от смях.

— Какви ги вършите вътре? — провикна се той от коридора. Но всички бяхме твърде заети да се кикотим, за да му отговорим.

Правихме какви ли не пози зад саксийните цветя и изпратихме хиляди въздушни целувки, а Селест ни показа как да „улавяме светлината“.

Когато Крис и Елиз легнаха на дивана, а Селест се качи отгоре им, за да щракне още няколко снимки, си позволих да надникна към другия край на стаята, където кралицата се усмихваше доволно. Искаше ми се и тя да вземе участие в забавлението ни. Затова грабнах една от четките за коса и тръгнах към нея.

— Здравейте, лейди Америка — поздрави ме тя.

— Позволявате ли да среща косата ви?

По лицето ѝ пробягаха няколко различни емоции, но накрая просто кимна и отвърна тихо:

— Разбира се.

Минах зад гърба и ѝ събрах в шепа част от приказната ѝ коса. Запрокарвах четката по дължината ѝ, наблюдавайки другите момичета.

— Стопля ми се сърцето, като виждам, че се разбирате така добре — отбеляза кралицата.

— И моето. Радвам се на компанията им. — Умълчах се за момент. — Съжалявам за поведението си на Осъждането. Не биваше да го правя. Просто...

— Знам, скъпа. Обясни ми всичко предварително. Задачата е трудна. Пък и ви се падна окаяна група мъже.

В този момент осъзнах колко неосведомена беше. Или пък умишлено се насилваше да вярва в добротата на съпруга си.

Сякаш прочела мислите ми, кралицата каза:

— Знам, че смяташ Кларксън за жесток, но той е добър човек. Нямаш представа колко голям товар тегне на плещите му. Всеки от нас преодолява трудностите по свой собствен начин. Той избухва понякога; аз имам нужда от много почивка; а Максън подхожда към всичко с чувство за хумор.

— Май сте права — потвърдих аз с усмивка.

— Въпросът е ти как би се справяла? — Тя извърна глава към мен. — Мисля, че темпераментността ти е една от най-добрите ти черти. Научиш ли се да я контролираш, би била чудесна принцеса.

Аз кимнах.

— Съжалявам, че ви разочаровах.

— Не, не си, мила — увери ме тя, обръщайки се напред. — Виждам голям потенциал в теб. Работех във фабрика, когато бях на твоя възраст. Бях мръсна и гладна, а понякога се изпълвах с гняв. Но пък имах несекващо увлечение по принца на Илеа, затова, когато ми се удаде шанс да го спечеля, се научих да владея емоциите си. Можеш да постигнеш много на престола, но невинаги по твоя начин. Трябва да се примириш с този факт, разбираш ли?

— Да, мамо — пошегувах се аз.

Тя отново извърна поглед към мен, а лицето ѝ беше като камък.

— Исках да кажа... мадам. Да, мадам.

Очите ѝ заблестяха и тя примигна няколко пъти, преди пак да се обърне напред.

— Ако финалът е такъв, какъвто очаквам, „мамо“ ще е допустимо обръщение.

Сега беше мой ред да примигна, за да сдържа сълзите си. Не че някога щях да заменя родната си майка, но беше трогателно да знам, че майката на човека, за когото можеше да се омъжа, бе готова да ме приеме като свое дете, независимо от всичките ми недостатъци.

Селест се обърна, видя ни и притича до нас.

— Много сте сладки! Усмивки!

Аз се приведох напред, прегръщайки кралица Амбърли, а тя се пресегна да хване ръцете ми. След това всички се струпяхме край нея и дори я убедихме да направи смешна физиономия пред обектива.

После поверихме фотоапарата на прислужничките, за да можем всички да присъстваме на снимките, а когато се наситихме, вече с ръка на сърцето можех да заявя, че това беше най-хубавият ми ден в двореца. Не знаех докога обаче. Все пак приближаваше Коледа.

Прислужничките оправяха косата ми след последния неуспешен опит на Елиз да я вдигне на кок, когато на вратата се почука.

Мери се спусна да отвори и покани в стаята страж, чието име не знаех. Доста често го бях засичала из двореца, но почти винаги в компанията на краля.

Щом ни доближи и спря пред мен, прислужничките ми го поздравиха с реверанс, а моите нерви се обтегнаха.

— Лейди Америка, кралят настоява да ви види незабавно — заяви делово той.

— Случило ли се е нещо? — попитах аз, отлагайки неизбежното.

— Кралят ще отговори на въпросите ви.

Преглътнах тревожно. Какви ли не ужасии ми минаха през главата. Че семейството ми е в опасност. Че кралят е намерил начин да ме накаже тайно за всичките ми провинения. Че е научил за измъкването ни от двореца. Или пък — в най-лошия случай, че някой е разкрил връзката ни с Аспен и предстои да си платим за измамата.

Опитах да разсея страховете си. Не исках крал Кларксън да ги надуши.

— В такъв случай, идвам с вас. — Изправих се и тръгнах след стража, надничайки към момичетата на излизане. Като видях тревогата по лицата им, ми се прищя да не ги бях поглеждала.

Извървахме коридора и тръгнахме нагоре по стълбището към третия етаж. Не знаех какво да правя с ръцете си и постоянно пипах или косата, или роклята си, или пък преплитах нервно пръсти.

Щом стигнахме до средата на коридора, забелязах Максън и ми пооекна. Той спря да ме изчака пред една от стаите. В очите му не се четеше тревога, но пък знаех, че е много по-сръчен в прикриването на страховете си от мен самата.

— Какво става? — попитах го шепнешком.

— Знам толкова, колкото и ти.

Стражът застава на пост пред вратата, а Максън ме покани да вляза. По стените на просторната стая имаше рафтове с книги. На няколко статива бяха разположени големи карти. Видях поне три на

Илеа, осеяни с различни цветове знаменца за отбелязване. Кралят седеше на широко бюро и държеше лист хартия в ръце.

Когато ни видя да влизаме, изпъна гръб.

— Ще ми обясниш ли какво си правила с италианската принцеса? — обърна се към мен крал Кларксън.

Аз се втрещих. Парите. Бях забравила за тях. Заговорът за въоръжаване на хора, които той смяташе за свои врагове, беше много по-опасен сценарий от всички останали, за които се бях подготвила.

— Не съм сигурна, че ви разбирам — излъгах аз, обръщайки поглед към Максън, който, макар и напълно осведомен, запази самообладание.

— От десетилетия се опитваме да склучим съюз с италианците, а не щеш ли, кралското семейство решава да ни покани на официална визита. Интересното обаче... — кралят се зачете в писмото — ... аха, ето го: „Макар че за нас ще е достатъчно голяма чест Ваше Величество и семейството Ви да ни удостоите с присъствието си, искрено се надяваме да доведете и лейди Америка. След срещата ни с всички момичета от Елита не можем да си представим, че има друга, подостойна да наследи кралицата Ви“.

Кралят вдигна очи към мен.

— Какво си направила?

Осъзнавайки, че току-що ми се беше разминала огромна катастрофа, се отпуснах значително.

— Просто опитах да се държа учтиво с принцесата и майка ѝ по време на посещението им в двореца. Не подозирах, че ме е харесала чак толкова.

Крал Кларксън врътна очи.

— Играеш подмолни игрички. Наблюдавам те, ти определено имаш причина да се задържиш в двореца, която, разбира се, няма нищо общо с него.

При тези му думи Максън се обърна към мен. Ще ми се да не бях видяла искрицата съмнение в очите му. Поклатих глава.

— Не е вярно!

— Тогава как момиче без средства, връзки и влияние успява да доближи страната ни до нещо, към което се стремим от години? Как?

Вътрешно знаех, че е в неведение относно някои от факторите. Но в крайна сметка Николета ми беше предложила съдействие, тя ме

беше попитала дали може да помогне за кауза, която подкрепяше. Ако кралят ме обвиняваше за някое от моите деяния, повишеният му тон вероятно щеше да ме уплаши. В този случай обаче ми звучеше по-скоро като разглезено хлапе.

Отвърнах му със сдържан глас.

— Кралското семейство ни възложи задачата да посрещнем чуждестранните гости. Иначе никога нямаше да се запозная с която и да било от тези жени. А и Николета по свое собствено желание ми е изпратила покана. Не съм я молила за гостуване в Италия. Може би, ако се държахте по-любезно с посетителите на двореца, щяхме да сме сключили съюз с Италия още преди години.

Той скочи разярен на крака.

— Внимавай. Какво. Говориш.

Максън преметна ръка през раменете ми.

— Май е най-добре да се прибереш в стаята си, Америка.

Радушно се отправих към вратата, нетърпелива да избягам от компанията на краля. Само че крал Кларксън имаше други планове.

— Спри. Трябва да ти кажа и друго — настоя той. — Това обстоятелство променя нещата. Не можем да стартираме нов кръг на Избора, тъй като има опасност да отблъснем италианците. А нацията им е изключително влиятелна. Сближим ли се с тях, ще ни отворят много врати.

Максън кимна, изглеждаше напълно спокоен. Вече беше взел решение да не разпуска Елита, но трябваше да поиграем малко театър, за да си мисли кралят, че контролът е в негови ръце.

— Ще се наложи да проточим Избора — заяви Кларксън. Сърцето ми запрепуска. — Трябва да предоставим на италианците време да видят положителните качества и на другите кандидатки, без да ги засегнем в процеса. Бихме могли да уредим и тяхното гостуване, да им дадем шанс да се докажат.

Изглеждаше безкрайно доволен от хрумването си, горд дори. Чудех се до какви ли крайности би стигнал. Да обучи специално Селест може би? Или пък да уреди среща на четири очи между Николета и Крис? Не бих се изненадала, ако умишлено ме представеше в лоша светлина, както се беше опитал да направи по време на Осъждането. Но впрегнаше ли всички сили, за да го

постигне, и то, без да компрометира сам себе си, аз едва ли имах голям шанс.

Пък и дори да изключехме политическата страна на нещата, удължаването на срока водеше до повече възможности да се изложи публично.

— Татко, не съм сигурен, че тази мярка ще помогне — възрази Максън. — Италианските дами вече се запознаха с всички кандидатки. Щом симпатиите им клонят към Америка, значи, са видели в нея нещо, което останалите не притежават. Няма как да им го насадим.

Кралят изгледа Максън с отровен поглед.

— Да разбирам ли, че си направил окончателен избор? Приключило ли е съревнованието?

Пулсът ми спря.

— Не — отвърна Максън, сякаш предположението на баща му звучеше нелепо. — Просто не съм уверен, че планът ти на действие е правилният.

Крал Кларксън отпусна брадичка в едната си длан и очите му запрескачаха от Максън към мен, сякаш се опитваше да реши сложно уравнение.

— Още не е заслужила доверието ми. Докато не се случи, нямаш право да избереш нея — заяви безкомпромисно кралят.

— И по какъв начин би могла да го заслужи? — поинтересува се Максън. — Как точно предлагаш да ти се докаже?

Кралят вдигна вежди, наглед развеселен от въпросите на сина си. След кратък размисъл извади тънка папка от чекмеджето на бюрото си.

— Дори ако не зачитаме малкото ти изпълнение по време на осведомителния бюлетин, напоследък като че ли съществува известно разногласие между кастите. Обмислям какви ли не варианти за... потушаване на злободневното напрежение. Е, хрумна ми, че такъв енергичен, млад и, признавам, популярен сред народа човек като теб може да се окаже по-добър в това.

Той плъзна папката по повърхността на бюрото и продължи:

— Хората като че ли играят по свирката ти. Чудя се дали не би могла да им изсвириш една моя песен.

Отворих папката и зачетох съдържанието и.

— Какво е това?

— Просто няколко обявления, които смятаме да разпространим в най-скоро време.

Познаваме, разбира се, състава на кастите във всеки от окръзите и този на общностите в техните граници, затова някои определени райони ще получат по-специфични обявления. По-стимулиращи.

— Какво има, Америка? — попита Максън, объркан от думите на баща си.

— Това са нещо като... реклами — отвърнах аз. — С призив да се радваш на живота в собствената си каста, без да поддържаш близки отношения с хората извън нея.

— Татко, какво си намислил?

Кралят се отпусна спокойно в стола си.

— Нищо сериозно. Просто се опитвам да потуша неспокойствието. Ако не направя нещо по въпроса, ще трябва да се бориш с граждански размирици, когато наследиш короната ми.

— Защо реши така?

— По-ниските касты се бунтуват от време на време; вродено им е. Трябва по най-ефективния начин да укротим гнева им и да задушим метежните им помисли, преди да се обединят и да разрушат великата ни нация.

Максън се взираше в баща си, явно все още непроумял думите му. Ако Аспен не ме беше просветлил за положението със симпатизантите на бунтовническата кауза, вероятно и аз щях да го гледам в пълно неведение. Кралят щеше да приложи тактиката „Разделяй и владей“: щеше да внуши у членовете на кастите нереално чувство за благоденствие — макар и да се отнасяха към тях като към овце — и да ги посъветва да не общуват с външни хора, тъй като всяка каста се бореше с трудностите сама за себе си.

— Това е чиста пропаганда — обвиних го аз, използвайки думата от вехтия учебник по история на татко.

Кралят опита да ме успокои.

— Не, не. Просто напътствие. Духовна подкрепа. Предложение за мироглед, който би поддържал народа ни щастлив.

— Щастлив? Значи, искате от мен да кажа на някоя Седмица, че... — потърсих думите, които бях прочела от листа, — ... „вие помагате на нацията ни по най-благороден начин. Трудите се с телата си и градите пътищата и зданията, съставляващи страната ни.“ —

Разтърсих се за друг показателен пример. — „Никоя Двойка или Тройка не може да постигне вашия талант, затова дори не ги поглеждайте на улицата. Няма смисъл да говорите с хора, които може и да ви превъзхождат по обществено положение, но не и по принос към страната ни.“

Максън извърна поглед към баща си.

— Но това несъмнено би отчуждило народа от нас.

— Напротив. Ще подтикне всеки да заеме с готовност мястото си в обществото и да се почувства сигурен в добрите намерения на кралското семейство.

— А такива ли са? — избухнах аз.

— Разбира се, че са! — изкрещя кралят.

Яростта му ме накара да отстъпя няколко крачки назад.

— Народът трябва да се държи на къса юзда, с капаци на очите. Не направляваме ли всяка негова стъпка, започва да се лута и сам попада в калта. Тези малки пътеводители може и да не ти се нравят, но ще постигнат повече, ще спасят повече, отколкото можеш да си представиш.

Сърцето ми още бушуваше и не посмях да кажа нито дума.

Знаех, че е на нокти. Винаги щом получеше новина за събитие, което бе извън неговия контрол, бързаше да я смете под килима. Всички промени струпваше в един кюп и му лепваше етикет „държавна измяна“. Този път решението му беше да ме използва като заместничка на Грегъри в разцеплението сред народа.

— Не мога да го кажа — прошепнах аз.

— В такъв случаи... не можеш да се омъжиш за сина ми — отвърна невъзмутимо той.

— Татко!

Крал Кларксън вдигна ръка.

— Такъв етап достигнахме, Максън. Дадох ти право на избор, а сега е време да преговаряме. Ако искаш това момиче да остане в двореца, трябва да прояви покорство. Щом не може да изпълни дори най-елементарната задача, значи, не те обича. А при това положение изобщо не разбирам защо ти е.

Вперих очи в краля, мразейки го, задето насаждаше подобни мисли в главата на Максън.

— Е? Обичаш ли го въобще?

Нямах намерение точно по този начин да разкрия чувствата си. Не и заради нечий ултиматум, не и заради политически игри.

Кралят килна глава настрани.

— Не е ли тъжно, Максън? Трябва й време за размисъл.

Не плачи. Не плачи.

— Ще ти дам възможност да обмислиш позицията си. Ако не приемеш предложението ми, напук на всички правила ще те изритам от двореца си до Коледа. Представи си само колко ще се зарадват родителите ти на такъв подарък.

Три дни.

Той се усмихна. Оставих папката на бюрото му и си тръгнах, полагайки големи усилия да не побягна. Не исках да му давам поредната причина да изтъкне колко недостойна бях.

— Америка! — провикна се Максън. — Почакай!

Продължих да крача, докато той не сграбчи китката ми, принуждавайки ме да спра.

— Какво беше това, по дяволите? — попита той.

— Баща ти е побъркан! — Бях на ръба на сълзите, но успях да ги сдържа. Ако кралят излезеше в коридора и ме видеше в такова състояние, никога нямаше да ми позволи да го забравя.

Максън поклати глава.

— Не той. Ти си побъркана. Защо не се съгласи?

Аз го изгледах втрещено.

— Това е номер, Максън. Постоянно лъже и мами.

— Ако се беше съгласила, веднага щях да сложа край на всичко това.

— Пред две секунди имаше възможността да го сториш, но не посмя — изстрелях недоверчиво аз. — От къде на къде обвиняваш мен?

— Защото — подхвана той с настоятелен тон — не склоняваш да ми дадеш любовта си. Това е единственото нещо, към което се стремя още от началото на съревнованието, а ти продължаваш да ми го отказваш. Все се надявам, че ще изречеш думичките, но ти не искаш... и не искаш. Разбирам, ако ти е било неудобно да си признаеш пред него. Но ако поне беше дала съгласието си, щях да съм доволен.

— И защо да го правя, при положение че може да ме изгони, когато си реши? Да ме унижава отново и отново, докато ти слушаш

безучастно? Това не е любов, Максън. Ти дори не знаеш какво е любовта.

— Жестоко грешиш! Нямах никаква представа какво съм преживял...

— Максън, ти искаше да спрем със скандалите. Престани да ме ядосваш тогава!

Обърнах му гръб и закрачих гневно. Какво ме задържаше тук? Постоянно се измъчвах заради човек, който не знаеше какво е да се отдадеш докрай на един-единствен човек. И никога нямаше да узнае, защото цялата му представа за любовта се въртеше около Избора. Никога нямаше да го проумее.

Тъкмо наближавах стълбището, когато някой ме дръпна назад. Максън стисна здраво раменете ми. Несъмнено виждаше, че гневът ми не се беше разсеял, но за тези няколко секунди неговото изражение се беше променило коренно.

— Не съм като него — увери ме.

— Моля? — попитах аз, опитвайки да се измъкна от хватката му.

— Америка, спри. — Аз изпуптях и престанах да се дърпам. Тъй като няхах друг избор, го погледнах в очите. — Не съм като него, ясно?

— Не знам какво имаш предвид.

Той въздъхна.

— Знам, че години наред си изливала цялата си любов върху човек, който е трябвало да те обича завинаги; но когато светът му е показал грозното си лице, той те е изоставил. — Аз замръзнах, попивайки всяка негова дума. — Аз не съм като него, Америка. Нямам никакво намерение да се отказвам от теб.

Поклатих глава.

— Не разбираш нищо, Максън. Може и да ме е разочаровал, но поне го познавах истински. До теб обаче все още не мога да достигна, дори след всичкото това време. Изборът те е принудил да раздаваш чувствата си на парчета. Никога няма да те притежавам целия. Нито аз, нито която и да е друга.

Този път, когато изтръгнах раменете си от хватката му, той не се противопостави.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Не запомних много от осведомителния бюлетин. Просто седях на подиума си, размишлявайки върху това колко много се доближавах до края на участието си с всяка изминала секунда. После се замислих, че и да останех, нямаше да ми е по-добре. Ако се поддадох на натиска на краля и прочетях ужасните му послания, победата щеше да е негова. Максън може и да ме обичаше, но щом нямаше дори смелостта да го каже на глас, как щеше да ме защити от най-страшното нещо в живота ми: баща му?

Подчинях ли се веднъж на волята на крал Кларксън, вечно щях да го правя, а Максън, колкото и да го подкрепяха северняшките бунтовници, винаги щеше да е сам зад високите стени на двореца си.

Бях ядосана на Максън, на баща му, както и на цялата идея зад Избора. Всичкото това напрежение така бе сграбчило сърцето ми, че вече не виждах смисъл в нищо. Исках единствено да излея душата си пред момичетата.

Но трябваше да се въздържа. Това нямаше да подобри положението ми, а само да влоши тяхното. Рано или късно, щях да застана на четири очи с проблемите си.

Надникнах крадешком наляво към редицата момичета до мен. Все по-ясно осъзнавах, че която и от нас да останеше в двореца, щеше да се бори с трудностите съвсем сама — както с натрапчивото внимание на народа, така и със заповедите на краля, който неизменно използваше всеки подръчен му човек като брънка в кроежите си.

Пресегнах се плахо за ръката на Селест и едва я докоснах с пръсти. Още щом усети допира, тя хвана ръката ми и обърна угрижен поглед към мен.

Какво има? — попита ме беззвучно.

Аз свих рамене.

И тя просто задържа ръката ми в своята.

След малко и тя като че ли се натъжи. Докато костюмираните мъже дърдореха пред нас, Селест се пресегна за ръката на Крис. Крис

прие жеста ѝ без всякаква съпротива и ѝ бяха нужни само секунди да протегне ръка към Елиз.

И така, уютно скътани на заден план, останахме хванати една за друга. Перфекционистката, Добрата душица, Примадоната... и аз.

Прекарах следващата сутрин в Дамския салон, спазвайки поведение. Няколко от роднините на кралското семейство вече бяха надошли, готови да прекарат коледния ден в разкош. Очакваше ни великолепна вечеря с празнични песни. Като цяло Бъдни вечер е един от любимите ми празници, но в момента бях твърде напрегната, за да се вълнувам.

Сервираха ни вечеря за чудо и приказ, която дори не вкусих, а почитателите ни отрупаха с какви ли не подаръци, които почти не погледнах. Бях съсипана.

Когато гостите започнаха да се понапиват от яйчения пунш, успях да се изплъзна, уморена от преструвки. До края на вечерта трябваше или да приема нелепото предложение на крал Кларксън, или да си стегна багажа за къщи. Нуждаех се от време за размисъл.

Когато се върнах в стаята си, отпратих прислужничките и седнах умислено пред масата. Не исках да го правя. Не исках да съветвам хората да се благодарят за онова, което имаха, колкото и нищожно да беше то. Не исках да убивам желанието им да си помагат един на друг. Не исках да унищожявам надеждите им за нещо повече, не желяех да бъда лицето и гласът на кампания с надслов:

„Стойте по местата си. Оставете краля да ръководи живота ви. Това е най-добрият ви шанс.“

Но... не обичах ли Максън?

След секунда на вратата се почука. Станах да отворя, ужасена при мисълта, че от другата ѝ страна навярно ме очакваха студените очи на крал Кларксън, дошъл, за да получи окончателен отговор на ултиматума си.

Максън стоеше на прага безмълвно.

В съзнанието ми мигновено се избистри причината за целия ми гняв. Исках всичко от него и всичко за него, защото исках всяка част от него. Вбесяваше ме фактът, че толкова хора стояха помежду ни — момичетата, родителите му, Аспен дори. Притискаха ни толкова много условия, мнения и задължения... и мразех Максън, защото той ги беше донесъл в живота ми.

И го обичах въпреки всичко.

Тъкмо се канех да дам съгласието си да прочета отвратителните послания на баща му, когато той мълчаливо ми подаде ръка.

— Ще дойдеш ли с мен?

— Добре.

Затворих вратата след себе си и го последвах надолу по коридора.

— Имаш право — подхвана той. — Страхувам се да разкрия пред всички ви цялата си същност. Ти получаваш една част, Крис — друга... Всяка от вас ме предразполага да показвам различна част от себе си. С теб например... обичам аз да идвам при теб... в стаята ти. Това ме кара да се чувствам така, сякаш встъпвам в малък отрязък от света ти, а правя ли го достатъчно често, рано или късно, ще го опозная целия. Разбираш ли ме?

— Донякъде — отвърнах, тръгвайки нагоре по стълбището.

— Но това е само фантазия. Веднъж ми каза, че тези стаи са на кралското семейство, а не ваши. Както и да е, реших, че е време да ти разкрия още една част от моя свят, може би последната, що се отнася до теб.

— Така ли?

Той кимна и спря пред една от вратите по коридора.

— Моята стая.

— Наистина ли?

— Единствено Крис я е виждала, и то благодарение на леко импулсивната ми покана. Не съжалявам, задето ѝ я показах, но имам чувството, че избързах с тази стъпка. Знаеш колко ценя личното си пространство.

— Знам.

Той обви пръсти около дръжката на вратата.

— Отдавна искам да споделя тази част от себе си с теб и мисля, че е крайно време. Не е нищо особено, но си е моя. И... знам ли,

просто искам да я видиш.

— Добре. — Видимо го обземаше срам, сякаш се опасяваше, че е представил нещата в твърде ярка светлина или че ще съжалява, задето изобщо ме е довел.

Пое си дълбоко дъх, отвори вратата и ме покани да пристъпя първа.

Стаята беше огромна. Стените ѝ имаха ламперия от тъмно дърво, незнайно какво. В дъното широка камина чакаше да бъде запалена, макар че приложението ѝ навярно беше чисто естетическо, тъй като по тези земи никога не ставаше достатъчно студено за огън.

Вратата на банята беше открената и върху подредените в сложни фигури плочки се виждаше порцеланова вана. Имаше своя собствена колекция от книги и маса до камината, която като че ли се използваше за хранене, а не за работа. Колко ли самотни вечери беше прекарал тук? В близост до вратите към личния му балкон беше разположена стъклена витрина със симетрично подредени пушки. Бях забравила за страстта му към лова.

Леглото му, изработено от същото неизвестно за мен тъмно дърво, беше огромно. Прииска ми се да го докосна, да проверя дали и на пипане беше толкова съвършено, колкото и на вид.

— Максън, можеш да събереш цял футболен отбор в това легло — подразних го аз.

— Пробвах веднъж. Изненадващо некомфортно ми беше.

Обърнах се и го шляпнах леко, доволна да го видя в закачливо настроение. Тъкмо когато отместих поглед от усмихнатото му лице, видях снимките. Вдишах рязко, възхищавайки се на красотата зад гърба му.

На стената до вратата се разстиляше богат колаж, толкова обширен, че можеше да послужи за тапет на стаята ми у дома. Наглед не съществуваше никакъв ред — просто струпване от снимки, радващи окото.

Видях фотографии, които несъмнено бяха негово творение, тъй като представяха двореца, където, прекарваше почти цялото си време. Близки кадри на гоблените, снимки на таваните, които навярно беше направил, излегнат на килима, там беше и градината, хваната от какви ли не ъгли. Имаше и други фотографии, вероятно на места, които се надяваше да види някой ден, или пък на такива, които вече беше

посетил. Съзрях океан с толкова сини води, че изглеждаше чак нереален. Очите ми попаднаха върху няколко моста, както и върху стена, която сякаш се точеше с километри.

Но над всички тях поне дузина пъти срещнах собственото си лице. Имаше я снимката от молбата ми за участие в Избора, също и онази с червеното шалче, която ни бяха направили с Максън за някакво списание. Изглеждахме щастливи на нея, сякаш всичко беше просто игра. Никога дотогава не я бях виждала, нито пък онази от статията за Все светии. Спомних си, че Максън позираше зад мен и двамата се преструвахме, че разглеждаме модели за маскарадния ми костюм. Аз се вирам в една от скиците, а очите на Максън са леко извърнати към мен.

Там бяха и снимките, които собственооръчно беше направил. Изненаданото ми изражение, когато по време на посещението на краля и кралицата на Суендуей неочаквано беше викнал „Усмивка!“. Как седя на сцената на осведомителния бюлетин, смеейки се с Марли. Вероятно се беше крил зад ослепителната светлина на прожекторите, откривайки спомени от моментите, в които бяхме просто себе си. На една от снимките стоях на балкона си, загледана в нощното небе и луната.

На стената му имаше фотографии и на другите момичета, главно на тези от Елита; изпод един пейзаж обаче надничаха очите на Ана, а от ъгъла ми се усмихваше Марли. Също така, макар и да бяха съвсем нови, на стената му присъстваха снимки на Крис и Селест, позиращи в Дамския салон; до тях Елиз се преструваше, че припада на дивана, а аз се усмихвах срещу обектива, прегърнала кралица Амбърли.

— Максън — пророних аз, — невероятни са.

— Харесват ли ти?

— Възхитена съм. Колко от тях са твои?

— Почти всичките, но някои, като тази например — каза той, сочейки към една от професионалните снимки, появили се из списанията, — съм поискал от фотографите. — Посочи към друга. — Тази заснех в най-южната точка на Хондурагуа. Някога я смятах за интригуваща, но сега само ме натъжава.

На снимката се виждаха комини, бълващи пушек в небето.

— Обичах да гледам небето, но сега си спомням колко мразех миризмата на въздуха. А тамошните хора го дишат постоянно. Толкова

погълнат в себе си съм бил.

— Това къде е? — попитах аз, сочейки към дългата тухлена стена.

— В Нова Азия. Издигала се е по някогашната северна граница на Китай. Наричали са я Великата стена. Казвали са ми, че едно време била същинско чудо, но в наши дни е почти напълно разрушена. Минава почти през средата на Нова Азия. Представи си колко са се разширили границите на страната.

— Еха.

Максън сложи ръце зад гърба си.

— Наистина се надявах да ти харесат.

— Харесват ми. Изключително много. Искам да ми направиш една.

— Сериозно ли?

— Да. Или да ме научиш как да снимам. Не мога да ти опиша колко често си мечтая да мога да улавям късчета от живота си и да ги запечатвам на хартия. Имам само няколко овехтели снимки на семейството ни, както и една нова с бебчето на сестра ми... и това е. Дори не ми е хрумвало да си водя дневник и да записвам преживяванията си. Имам чувството, че вече те познавам много по-добре.

Това беше сърцевината на същността му. Разбрах кое бе непреходното в живота му — вечната му изолация в двореца например, както и кратките му пътешествия по света. Но имаше и променливи величини. Моето присъствие на стената и това на другите момичета беше така осезаемо, защото бяхме обладали света му. Дори като го напускахме, не си отивахме напълно.

Пристъпих към него и го прегърнах с една ръка през кръста. Той стори същото и останахме така за момент, потапяйки се мълчаливо в атмосферата. И тогава най-ненадейно проумях нещо, за което трябваше да съм се досетила още от самото начало.

— Максън?

— Да?

— Ако живеехме в свят, където не си принц, и имаше право сам да избереш попрището си, това ли щеше да е? — посочих към колажа аз.

— Фотографията ли имаш предвид?

— Да.

Не се замисли дори и за секунда.

— Безспорно. Щях да се занимавам с изкуство, било то най-обикновени семейни портрети. Бих се реализирал и в рекламния бранш, изобщо където ми се удаде възможност. Много съм запален по хобито си. Мисля, че сама виждаш.

— Така е — усмихнах му се, щастлива, че научавах още нещо за него.

— Защо питаш?

— Просто... — Вдигнах очи към него. — Това би те поставило в Пета каста.

Максън попи бавно думите ми и се усмихна кротко.

— Радвам се да го чуя.

— Аз също се радвам.

Внезапно и решително Максън обърна лице към мен и взе ръцете ми в своите.

— Кажи го, Америка. Умолявам те. Кажи, че ме обичаш, че искаш да си само моя.

— Не мога да съм само твоя, докато всички останали момичета са наоколо.

— А аз не мога да ги отпратя, докато не се уверя напълно в чувствата ти.

— А аз не мога да ти дам каквото искаш, съзнавайки, че още утре можеш да сториш същото с Крис.

— Да правя какво с Крис? Тя вече е виждала стаята ми, казах ти.

— Не говоря за това. Да я отлъчиш от останалите, да я накараш да се чувства...

Той зачака.

— Как? — подкани ме шепнешком накрая.

— Сякаш е единствената жена за теб. Тя те боготвори. Признавала ми го е. И не смятам, че чувствата ѝ са несподелени.

Той въздъхна, издирвайки подходящите думи.

— Не мога да се закълна, че не изпитвам чувства към нея. Само че имам по-силни чувства към теб.

— Как да ти повярвам, щом не искаш да я изпратиш у дома?

На лицето му изплува дяволита усмивчица. Той доближи устни до ухото ми.

— Сещам се за няколко други начина, по които мога да ти демонстрирам чувствата си — прошепна ми.

Аз преглътнах, едновременно страхувайки се, че ще продължи, и надявайки се да го стори. Сега тялото му се допираше до моето, а с ръката си, поставена на кръста ми, ме притискаше към себе си. Вдигна другата и отмести бавно косата от врата ми. После докосна с изкусително отворени устни малка ивица по кожата ми, карайки ме да потрепера от удоволствие.

Имах чувството, че съм забравила как да използвам крайниците си. Не можех го прегърна, нито да помръдна. Максън, слава богу, пое нещата в свои ръце, побутвайки ме с няколко крачки назад, докато гърбът ми не опря в колажа от снимки на стената.

— Искам те, Америка — пророни в ухото ми. — Искам те само за себе си. И искам да ти дам всичко... — Устните му се плъзнаха по бузата ми, достигайки ъгълчето на устата ми. — Искам да ти дам нещо, които дори не си предполагала, че ти самата искаш. Искам... — Прошепна с дихание върху кожата ми — ... Толкова отчаяно искам да...

Силен тропот долетя откъм вратата.

Бях така унесена от допира, думите и аромата на Максън, че звукът ме стресна. И двамата се обърнахме към вратата, но той побърза да върне устните си върху моите.

— Не мърдай. Имам абсолютното намерение да довършим този разговор. — Целуна ме бавно, сетне се отдръпна от мен.

Аз не помръднах от мястото си, останала без дъх. Повтарях си, че идеята навярно е лоша — да му позволя да изтръгне с целувки признанието ми. Но пък помислих си, че ако някога се огънех, точно с такова увещание ми се искаше да стане.

Той отвори вратата, прикривайки ме от неочаквания посетител. Аз прокарах пръсти през косата си в опит да се приведа в нормален вид.

— Простете, Ваше Височество — каза някой. — Издирваме лейди Америка, с прислужничките ѝ ни казаха, че вероятно е с вас.

Стана ми чудно как ли се бяха досетили, но хармонията помежду ни ме зарадва. Максън сбърчи чело и се обърна към мен, отваряйки вратата докрай, за да пропусне стража в стаята. Той влезе и ме проучи с поглед, сякаш се нуждаеше от потвърждение, че именно аз стоях

пред него. След като се увери, наклони глава над рамото на Максън и му прошепна нещо.

Максън се прегърби и сложи ръка върху очите си, изглеждаше неспособен да понесе новината.

— Добре ли си? — побързах да попитам, тъй като не можех да го гледам как страда сам.

Той обърна към мен пропитото си със състрадание лице.

— Съжалявам, Америка. Ужасно е, че аз трябва да ти го кажа. Баща ти е починал.

Първоначално не разбрах съвсем думите му. Но както и да ги преподреждах в съзнанието си, винаги водеха до едно и също немислимо заключение.

В следващия момент стаята се наклони на една страна, а по лицето на Максън се изписа паника. Последното нещо, което усетих, беше как ръцете му ме спасяват от сблъсъка с пода.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— ... разбереш. Сигурно ще иска да види семейството си.

— Ако е така, ще разполага най-много с един ден. Не я одобрявам, но народът, а което е още по-важното — италианците, я обичат. Би било крайно неприятно и тя да умре.

Вдигнах клепачи. Лежах на леглото си директно върху завивките. С ъгълчето на окото си видях, че Мери е в стаята при мен.

Крещящите гласове бяха приглушени и осъзнах, че е така, защото идваха от другата страна на вратата ми.

— Няма да е достатъчно. Много беше привързана към баща си, ще ѝ е нужно повече време — възрази Максън.

Чу се нещо, наподобяващо юмручен удар в стената, и двете с Мери подскочихме стреснато.

— Хубаво — изпуфтя кралят. — Четири дни. Нито час повече.

— Ами ако реши да не се връща? Въпреки че бунтовниците не са отговорни за смъртта му, може да ѝ се прииска да остане при семейството си.

— Ако е достатъчно малоумна да поиска такова нещо, то тогава — прав ѝ път. И бездруго очаквах отговора ѝ за онези послания; не прояви ли желание да ги прочете, да си стои вкъщи.

— Каза ми, че ще го направи. По-рано тази вечер разбрах — излъга Максън. Но знаеше истинския ми отговор, нали?

— Най-накрая да ѝ дойде акълът. Веднага щом се върне, я вкарваме в студиото. Посланието трябва да е записано до Нова година — кралят говореше гневно, независимо от това, че ставаше неговото.

Последва пауза, в която Максън явно набираше смелост да продължи.

— Искам да я придружа.

— Изключено! — изкрещя крал Кларксън.

— Останаха само четири момичета, татко. Тя може да е бъдещата ми съпруга. Сама ли да я изпратя?

— Да! Едно е тя да умре. Съвсем друго е ти да умреш. Оставаш, и точка!

Имах чувството, че този път юмрукът на Максън се заби в стената.

— Не съм ти собственост! Нито пък момичетата! Ще ми се поне веднъж да ме възприемеш като човешко същество.

Вратата се отвори бързо и Максън влезе в стаята.

— Много съжалявам — каза той, идвайки да седне на леглото ми. — Не исках да те събудя.

— Наистина ли се случва?

— Да, скъпа. Няма го вече. — Погледна ме измъчено и взе ръката ми нежно. — Сърцето му е имало увреждания.

Аз седнах в леглото и се хвърлих в обятията на Максън. Той ме притисна към себе си, позволявайки ми да си поплача на рамото му.

— Тате — простенах. — Тате...

— Тихо, скъпа. Всичко ще е наред — нареждаше утешително Максън. — Утре сутрин ще те качим на самолета за дома. Ще можеш да почетеш паметта му.

— Не можах да се сбогувам с него. Не можах...

— Америка, чуй ме. Баща ти те обичаше. Гордееше се с постиженията ти. Не би ти се разсърдил, задето не си била до него.

Аз кимнах, защото съзнавах, че бе прав. Още откакто бях пристигнала в двореца, татко не спираше да ми повтаря колко се гордее с мен.

— Чуй сега какво трябва да направиш — подхвана Максън, бършейки сълзите от бузите ми. — Трябва да си починеш колкото можеш по-добре. Утре ще се прибереш вкъщи и ще постоиш четири дни със семейството си. Опитах да ти уредя повече време, но баща ми е непреклонен.

— Няма нищо.

— Прислужничките ще ти ушийт подходяща за погребението рокля и ще опаковат багажа ти. Ще се наложи да вземеш една от тях със себе си, както и няколко от стражите. А! Тъкмо навреме — каза той, изправяйки се да приветства мъжа до отворената врата. — Страж Леджър, благодаря ви, че се отзовахте.

— За нищо, Ваше Височество. Простете, че се явявам неуниформен, сър.

Максън се пресегна да стисне ръката на Аспен.

— Това е най-малката ми грижа в момента. Предполагам, че знаете защо ви извиках.

— Да. — Аспен се обърна към мен. — Моите съболезнования, госпожице.

— Благодаря — пророних аз.

— Заради зачестилите бунтовнически атаки всички се тревожим за безопасността на лейди Америка — подхвана Максън. — Вече сме изпратили няколко местни служители на реда в дома и, както и по другите места, които семейството ѝ ще посети през идните няколко дни; естествено, охраняват и няколко от дворцовите стражи, които изпратихме преди време. Но тъй като лейди Америка ще пребивава в къщата през следващите дни, смятам, че трябва да ѝ подсигуририм по-стабилна охрана.

— Напълно съгласен съм, Ваше Височество.

— А доколкото знам, районът ви е познат?

— Доста добре, сър.

— Чудесно. Ще оглавите съпровождащия я отряд. Сам подберете стражите, нека са между шест и осем души.

Аспен повдигна вежди.

— Знам — съгласи се с учудването му Максън. — В момента дворцовата стража е доста разредена, но поне трима от мъжете, които изпратихме в дома ѝ, са изоставили постовете си. А държа тя да е в не по-малка, ако не и в по-голяма безопасност от тази в двореца.

— Ще се погрижа, сър.

— Отлично. Ще я придружава и една от прислужничките ѝ, защитавайте и нея. — Той се обърна към мен. — Коя би предпочела да вземеш със себе си?

Аз свих рамене, неспособна да разсъждавам трезво.

Аспен проговори от мое име.

— Ако позволите, знам, че Ан е главната ви прислужничка, но доколкото си спомням, Луси се разбира отлично със сестра ви и майка ви. Предполагам ще им е драго да видят приятелско лице в този тежък момент.

Аз кимнах.

— Луси.

— Чудесно — каза Максън. — Страж, не разполагате с много време. Отпътувайте на сутринта.

— Заемам се веднага, сър. До сутринта, госпожице! — отвърна Аспен. Личеше си, че му е трудно да се държи така резервирано с мен, а точно в онзи момент имах огромна нужда от утехата му. Аспен познаваше баща ми добре, разбираше го и ми се искаше двамата заедно да поскърбим за него.

След като Аспен си тръгна, Максън се върна до леглото ми.

— Още нещо, преди да те оставя. — Той се пресегна и пое грижовно ръцете ми. — Понякога, когато си разстроена, действаш прибързано. — Погледна ме с леко укорителен поглед, изтръгвайки усмивка от устните ми. — Постарай се да си разумна по време на престоя си у вас. Държа да се грижиш за себе си.

Погалих горната страна на ръцете му с палците си.

— Добре. Обещавам.

— Благодаря ти. — Обгърна ни чувството на покой, което изпитвахме понякога. Макар че светът ми вече нямаше да е същият, в онзи момент, докато усещах Максън до себе си, загубата не ми причиняваше толкова непоносима болка.

Той приведе глава към мен и допря челото си до моето. Чух как си поема дъх, сякаш се канеше да каже нещо, но после явно размисли. След няколко секунди го повтори. Накрая просто се отдръпна, поклати глава и ме целуна по бузата.

— Пази се.

Сетне ме остави сама в скръбта ми.

В Каролина беше студено, а влажният въздух, прииждащ откъм океана, само влошаваше климата. Искрено се бях надявала да падне сняг, но не се случи. Пък и съвестта ме гризеше, задето хранех подобни лекомислени надежди.

Денят на Коледа. През последните няколко седмици си го бях представяла по какви ли не начини. Допусках, че мога да го прекарам къщи, отстранена от играта. Всички щяхме да се съберем край празничната елха, разочаровани, задето не бях станала принцеса, но блажено щастливи заедно. Бях си представяла и как отварям подаръци под внушителната елха в двореца, как ям до прилошаване и се

забавлявам в компанията на другите момичета и Максън. Поне в този едничък ден щяхме да забравим за съревнованието, потопени в празнично настроение.

Никога обаче не би ми хрумнало, че навръх Коледа ще събирам сили да погребва баща си.

Когато колата свърна по улицата ми, видях струпаните тълпи. Хората трябваше да са у дома със семействата си, а вместо това зъзнеха навън. Осъзнах, че бяха надошли с надеждата да ме зърнат поне за миг, и започна да ми прилошава. Сочеха ни с пръст, докато колата минаваше покрай тях, а няколко местни новинарски екипа снимаха с камери.

Спряхме пред къщата и многобройните посрещачи заликуваха. Не ги разбирах. Нима не знаеха защо бях тук? Двете с Луси прекосихме напукания тротоар, обградени от шестима стражи. Беше им заповядано да не ме излагат на никакви рискове.

— Лейди Америка! — крещеше тълпата.

— Може ли един автограф? — провикна се някой, после други се присъединиха към апела му.

Аз продължих напред, без да обръщам поглед. Поне в този случай имах право да им откажа вниманието си. Вдигнах очи към лампичките, висящи от покрива. Татко ги беше окачил. Кой щеше да ги сваля сега?

Аспен, който вървеше начело на антуража ми, почука на входната врата и зачака някой да му отвори. Втори страж отиде до вратата. Двамата с Аспен размениха няколко бързи думи, преди да ни пуснат вътре. Трудно ни беше да вървим вкупом по коридора, а моментално щом стигнахме всекидневната, почувствах нещо... нередно.

Това вече не беше домът ми.

Казах си, че съм обезумяла. Разбира се, че беше домът ми. Просто събитията се развиваха по необичаен начин. Всички си бяха вкъщи, дори Кота. Само че татко го нямаше и отсъствието му, естествено, променяше обстановката. Освен това Кена държеше в ръцете си бебе, което не бях виждала на живо досега. Трябваше ми време да свикна с всички новости.

И макар че майка ми беше с престилка, а Джерад — по пижама, аз самата бях облечена като за вечеря в двореца: с елегантно вдигната

коса, сапфирени обици и пластове ефирни платове, стелещи се чак до обувките ми с токчета. За момент дори се почувствах нежелана в собствения си дом.

Мей обаче скочи на крака и дотича да ме прегърне, ридаейки на рамото ми. Аз я стиснах силно. Напомних си, че обстоятелствата може и да бяха необичайни, но това ми беше мястото в момента. Трябваше да съм със семейството си.

— Америка — обади се Кена, като стана с бебето в ръце. — Изглеждаш прекрасно.

— Благодаря — пророних засрамено аз.

Тя ме прегърна с една ръка, а аз надникнах към увитата в одеяла Астра. Личицето на спящата ми племенница излъчваше спокойствие, а малките ѝ юмручета се свиваха и отпускаха на всеки няколко секунди. Беше смайващо красива.

Аспен се прокашля и заговори:

— Госпожо Сингър, моите огромни съболезнования.

Мама му се усмихна уморено.

— Благодаря ти.

— Съжалявам, че ви гостуваме точно по такъв повод, но докато лейди Америка е тук, ще трябва да спазваме строг протокол за сигурност — заяви той с авторитетна нотка в гласа си. — Ще се наложи да помолим всички ви да останете в къщата. Съзнавам, че ще е доста пренаселено, но ще продължи само няколко дена. За стражите сме наели апартамент наблизо, за да се сменяме лесно. Ще опитаме да не ви се пречкаме. Джеймс, Кена, Кота, имаме готовност да ви съпроводим до домовете ви, за да съберете най-необходимото. Ако ви трябва време да съставите списък, заповядайте. Ще действаме по ваш график.

Аз се поусмихнах, бях щастлива да видя Аспен такъв. Беше се превърнал в истински мъж.

— Не мога да напусна ателието си — обяви Кота. — Чакат ме крайни срокове. Поел съм ангажименти.

Аспен му отвърна в същия делови дух:

— Можем да пренесем необходимите ти материали в тукашното ателие. — Той посочи към преустроения гараж. — Ще направим толкова тура, колкото е нужно.

Кота скръсти ръце и измърмори:

— Това място е пълна дупка.

— Хубаво — заяви твърдо Аспен. — Изборът си е твой. Можеш или да работиш в дупка, или да рискуваш живота си в своя апартамент.

Напрежението във въздуха започна да ме измъчва, а и беше напълно излишно в момента. Затова реших да го разсея.

— Мей, ти ще спиш при мен. Кена и Джеймс могат да вземат твоята стая.

Те кимнаха.

— Луси — прошепнах аз. — Искам те при нас. Може да ти се наложи да спиш на пода, но държа да си наблизко.

Тя поизпъна гръб.

— Не бих отишла никъде другаде, госпожице.

— А аз къде ще спя? — настоя да узнае Кота.

— При мен — предложи Джерад, макар и не особено охотно.

— Изключено! — изсумтя Кота. — Нямам намерение да спя на кушетка с дете до мен.

— Кота! — казах аз, откъсвайки се от сестрите си и Луси. — Можеш да спиш на дивана или в гаража, или в къщата на дървото, не ме е грижа; но ако не започнеш да се държиш човешки, ще те изпратя в апартамента ти на мига! Трябва да се благодариш, че ти е подсигурана охрана. А и нужно ли е да ти напомням, че утре погребваме баща ни? Или престани да мрънкаш, или си отивай у вас. — Завъртях се на пета и тръгнах по коридора. Без да поглеждам назад, знаех, че Луси ме следва по петите с куфара ми в ръка.

Отворих вратата на стаята си и я пуснах да влезе. Веднага щом полата ѝ изшумоля покрай касата, затръшнах вратата с тежка въздишка.

— Прекалих ли? — попитах.

— Справихте се чудесно! — отвърна тя впечатлено. — Вече сте същинска принцеса, госпожице. Готова сте за короната.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Следващият ден мина в суматоха от черни тоалети и състрадателни прегръдки. На погребението се появиха множество хора, които виждах за пръв път. Чудех се дали просто не познавах всичките приятели на татко, или цялото стълкновение беше заради мен.

Един местен пастор отслужи литургията, но от съображения за сигурност роднините ми бяха помолени да не стават за речи. След погребението имаше жалейна гощавка, далеч по-богата, отколкото някога можехме да си представим. Макар и никой да не ми беше казал нищо, бях сигурна, че или Силвия, или някой друг дворецов служител се беше погрижил събитието да протече възможно най-необременяващо за нас, превръщайки го в красиво сбогуване. Беше кратко, отново поради съображения за сигурност, но така се получи най-добре. Искях раздялата ми с татко да мине възможно най-безболезнено.

Аспен не се откъсна от мен и бях благодарна за присъствието му. На никой друг не можех да поверя така спокойно живота си.

— Не съм проронила и една сълза, откакто напуснах двореца — признах му аз. — Мислех, че ще съм покрусена.

— Скръбта поразява в странни моменти — отвърна той. — Не бях на себе си няколко дни след смъртта на баща ми, но после осъзнах, че трябва да се взема в ръце заради семейството си. Но понякога, случеше ли се нещо, за което би ми се приискало да му разкажа, скръбта се стоварваше с цялата си тежест отгоре ми и аз рухвах.

— Значи, съм... нормална?

Той се усмихна.

— Съвсем нормална си.

— Не познавам голяма част от тези хора.

— Всичките са местни. Проверихме ги. Вероятно броят им е завишен заради присъствието ти, но мисля, че баща ти беше нарисувал една картина на семейство Хемпшър, а и доста пъти съм го виждал да

разговаря на пазара с господин Клипингс и Албърт Намърс. Няма как да знаеш всичко за близките си, дори за онези, които обичаш най-много на света.

Усетих, че изречението му имаше скрит смисъл, нещо, на което очакваше отговор. Само че в момента бях неспособна.

— Ще ни се наложи да свикнем с всичко това.

— С кое? С чувството, че всичко е отишло по дяволите ли?

— Не — отвърна той, клатейки глава. — С това, че нормалното вече не е нормално. Че всичко, което някога сме познавали, се изменя.

Аз се засмях безрадостно.

— Май си прав.

— Трябва да престанем да се боим от промяната. — Той извърна умолителен поглед към мен. Нямах как да не се зачудя каква промяна визираще.

— Ще се примиря с промяната. Но не и днес. — Отдалечих се от него, прегръщайки още непознати, мъчейки се да проумея факта, че вече не можех да говоря с татко за нещата, които ме смущаваха.

След погребението се стараехме да не униваме. Бяха останали подаръци за разопаковане, тъй като коледният дух ни беше пропуснал тази година. Джерад получи извънредно разрешение да играе с топката си въщи, а мама прекара по-голямата част от следобеда с Кена и Астра. На Кота не можеше да се угоди, затова го оставихме на мира в импровизираното ателие. За Мей се тревожех най-много. Постоянно повтаряше, че ръцете ѝ искали да се трудят, но не можела да влезе в ателието, без татко да е там.

В момент на вдъхновение привиках малката си сестричка и Луси в стаята си за малко забавление. Луси седна послушно и позволи на Мей да разреши косата ѝ, кискайки се, когато четката за руж загъделичка бузите ѝ.

— Причиняваш ми го всеки божи ден! — оплаках се на шега аз.

На Мей наистина ѝ се удаваше да прави прически, всъщност имаше набито художническо око за всичко естетическо. Тя самата намъкна една от прислужническите униформи, макар и да ѝ беше възголяма, а после се заехме да обличаме и преобличаме Луси. В крайна сметка ѝ избрахме синя рокля с дълга, елегантна кройка и я пристегнахме с карфици в гърба, за да ѝ прилепне добре.

— Обувки! — изпищя Мей и се спусна да търси подходящ чифт.

— Краката ми са прекалено широки — оплака се Луси.

— Глупости! — възрази Мей, настани Луси на леглото и се впусна да прилага най-причудливите способности за обуване, познати на планетата.

Краката на Луси в действителност бяха големички, а маймунджилъците на Мей накараха и двете ни да се превиваме от смях. Такава врява вдигнахме, че беше само въпрос на време някой да провери какво се случваше в стаята ни.

След три отривисти почуквания от другата страна на вратата долетя гласът на Аспен.

— Всичко наред ли е, госпожице?

Аз изтичах и отворих вратата широко.

— Страж Леджър, погледнете шедьовъра ни! — Махнах театрално с ръка към Луси, а Мей вдигна своята за оглед. Клетите ѝ боси крака бяха скрити под роклята.

Аспен се засмя, виждайки Мей в провисналата ѝ униформа и Луси в принцеските ѝ одежди.

— Каква удивителна трансформация! — възкликна той, ухилен до уши.

— Така, май трябва да вдигнем косата ти още по-високо — настоя Мей.

Луси врътна очи в шеговита гримаса и позволи на Мей отново да я завлече пред огледалото.

— Твоя ли беше идеята? — попита тихо Аспен.

— Да. Мей изглеждаше толкова тъжна. Трябваше да я поразсея някак.

— Струва ми се разведрена. Луси също изглежда щастлива.

— И на мен ми помага. Имам чувството, че ако се забавляваме или вършим нормални неща, ще ни мине по-бързо.

— Ще ви мине. Нужно е време, но всичко ще се нареди.

Аз кимнах. Но мислите ми отново се понесоха към татко, а не исках да плача точно в момента. Затова си поех дълбоко въздух и продължих:

— Струва ми се нередно моята каста да е най-ниската в Избора — казах му шепнешком. — Погледни Луси. Тя е не по-малко красива, добродушна и умна в сравнение с половината момичета, които бяха

избрани за участие, а ето какво получава. Няколко часа в чужда рокля. Не е редно.

Аспен поклати глава.

— През последните няколко месеца опознах доста добре прислужничките ти и знам, че тя е много специално момиче.

Внезапно се сетих за едно свое обещание.

— Като стана дума за прислужничките ми, трябва да обсъдя един въпрос с теб — казах аз, понижавайки глас.

Аспен видимо се напрегна.

— Така ли?

— Знам, че ще прозвучи странно, но въпреки това трябва да го кажа.

Той преглътна.

— Добре.

Вперих свенлив поглед в него.

— Би ли възприел Ан като нещо повече от позната?

Изражението му представляваше чудновата смесица от облекчение и безобидна насмешка.

— Ан ли? — прошепна учудено. — Защо точно нея?

— Мисля, че те харесва. Пък и е много мило момиче — обясних аз, като се мъчех да прикрия тайната за силата на чувствата ѝ, но едновременно с това изтъквайки положителните ѝ качества.

Той поклати глава.

— Знам, че искаш да се замисля за връзка с друга жена, но тя далеч не е мой тип. Толкова е... скована.

Аз свих рамене.

— И аз мислех така за Максън, докато не го опознах. Пък и май е имала тежък живот.

— Е, и? Луси също е имала тежък живот, а погледни я — отбеляза той, кимвайки с глава към засмяното ѝ отражение в огледалото.

— Разказвала ли ти е как е попаднала в двореца? — реших да попитам аз.

Той кимна.

— Открай време мразя идеята зад кастите, Мер, знаеш го. Но никога не бях чувал за подобна машинация с цел придобиване на слуги.

Аз въздъгнах и обърнах поглед към Мей и Луси и техния откраднат момент на радост сред скръбта.

— Подготви се за думи, които никога не си предполагала, че ще чуеш от моята уста — предупреди ме Аспен и аз вперих очакващи очи в него. — Всъщност съм много щастлив, че се запознахте с Максън.

От гърлото ми се изтръгна звук, наподобяващ смях.

— Знам, знам — каза той, повдигайки вежди с усмивка. — Но не мисля, че някога би се замислил за ниските касти, ако ти не му беше отворила очите. Смятам, че самото ти присъствие в двореца води до промени.

Спогледахме се за момент. Спомних си далечния ни разговор в къщичката на дървото, когато ме беше приканил да се запиша за участие в Избора с надеждата, че така ще имам шанс за по-добро бъдеще. Все още не можех да заявя със сигурност, че се бях облагодетелствала, но мисълта, че можех да допринеса за по-добрия живот на сънародниците си... хм, тази мисъл ме окриляваше неимоверно.

— Гордея се с теб, Америка — каза Аспен, премествайки погледа си към момичетата пред огледалото. — Много. — После излезе в коридора, готов да продължи обиколката си. — Баща ти също би се гордял.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

И следващият ден мина под домашен арест. От време на време, изскърцаше ли някоя от гредите на пода, обръцах глава, очаквайки татко да се появи откъм гаража, както винаги целият омацан с боя. Но мисълта, че това нямаше да се случи, не ме измъчваше толкова жестоко, дочуех ли гласа на Мей, подуших ли бебешката пудра на Астра. Къщата ни беше пълна и това беше достатъчно за момента — един вид утеха.

Бях преценила, че няма смисъл Луси да носи униформа в дома ми, затова, преодолявайки леката ѝ съпротива, бях успяла да я пременя в някои от старите ми дрехи, твърде малки за мен и твърде големи за Мей. Тъй като мама отвличаше вниманието си от скръбта, като готвеше и обгрижваше всички, аз бях решила да се върна към нормалния си вид, поне докато бях у дома. Основната работа на Луси беше да забавлява Мей и Джерад — задача, с която се зае на драго сърце.

Всички се бяхме събрали във всекидневната и се занимавахме с различни неща. Аз четях книга, а Кота беше узурпирал телевизора, напомняйки ми за Селест. Усмихнах се, готова да се обзаложа, че и тя правеше същото в момента.

Луси, Мей и Джерад играеха карти на пода, а който спечелеше, неизменно избухваше в смях. Младото семейство седеше на дивана — Кена се беше облегнала на Джеймс, а Астра довършваше шишето си в прегръдките му. Личеше си колко е уморен, но и безкрайно горд с красивата си съпруга и дъщеря.

На пръв поглед всичко си беше същото. После с ъгълчето на окото си мярвах Аспен, застанал на пост в униформа, и си спомнях, че всъщност никога нищо нямаше да е същото.

Дочух подсмърчането на мама, преди да я видя да се задава по коридора. В ръцете си носеше купчинка пощенски пликове.

— Как се чувстваш, мамо? — попитах я.

— Добре съм. Просто не мога да повярвам, че вече го няма. — Тя преглътна, сдържайки сълзите си.

Странно. Толкова пъти се бях съмнявала в привързаността и към татко. Помежду им никога не бяха прехвърчали искрици нежност, както при други двойки. Дори Аспен, когато връзката ни започваше да се затвърждава, макар и все още да я пазехме в тайна, демонстрираше по-топли чувства към мен, отколкото мама към татко.

Но сега си личеше, че я измъчваше нещо повече от тежката перспектива да отглежда сама Мей и Джерад, както и от вероятността да остане без пукната пара. Съпругът ѝ вече го нямаше и нищо не можеше да ѝ го върне.

— Кота, би ли изключил телевизора за момент? Луси, скъпа, би ли отвела Мей и Джерад в стаята на Америка? Искам да обсъдя някои въпроси с останалите — обяви тихо майка ми.

— Разбира се, госпожо — отвърна Луси и погледна към Мей и Джерад. — Да вървим.

Мей видимо не беше доволна от факта, че няма да вземе участие в предстоящото, но реши да не възроптава. Не знаех дали беше от състрадание към мама, или от симпатия към Луси, но независимо от причината, се радвах, че постъпи зряло.

След като тримата излязоха от стаята, мама се обърна към нас.

— Наясно сте, че заболяването на баща ви беше наследствено. Явно е съзнавал, че не му остава много време, защото преди около три години започна да пише тези писма за вас, за всички ви. — Тя сведе поглед към пликовете в ръцете си. — Накара ме да му обещаая, че случи ли му се нещо, ще ви ги предам. Има и за Мей и Джерад, но мисля, че още е рано да им ги давам. Не съм ги чела. Предвидени са за вас, така че... сметнах, че сега е подходящият момент да ги прочетем. Това е за Кена. — Каза тя, подавайки ѝ едно от писмата. — Кота. — Той се надигна и взе своето. Накрая мама стигна до мен. — Ето го и на Америка.

Поех го от ръцете ѝ, колебаейки се дали искам да го отворя, или не. Това бяха последните думи на баща ми, сбогуването, от което мислех, че съм била лишена. Прокарах пръсти по името си върху плика и си представих как татко го беше надраскал с химикалката. В буквата „А“ вместо къса чертичка беше използвал причудлива заврънкулка. Усмихнах се, гадаейки какво го беше подтикнало към

това; не че имаше значение. Може би се беше досетил, че една усмивка би ми се отразила добре.

После обаче се вгледах в буквата. Малката заврънкулка беше добавена по-късно. Мастилото на останалата част от името ми беше поизбледняло, докато нейното изглеждаше по-тъмно и по-прясно.

Обърнах плика. Беше отварян и запечатан наново.

Надникнах към Кена и Кота, които вече четяха писмата. Струваха ми се задълбочени в текста, което ми подсказа, че не бяха знаели за съществуването му предварително. От което пък следваше, че или мама лъжеше и всъщност беше прочела писмото ми, или татко сам го беше отворил и залепил повторно.

Това ми беше достатъчно, за да реша, че искам да узная какво беше имал да ми казва. Внимателно отлепих капачето и извадих съдържанието на плика.

Вътре, освен писмо, написано върху овехтяла хартия, имаше и кратко послание, надраскано набързо върху снежнобял лист. Нямах търпение да видя какво пишеше в бележката, но се опасявах, че можеше да не я разбере, ако първо не прочетях писмото. Ето защо разтворих листа и зачетох думите на татко под слънчевата светлина, прииждаща откъм прозореца.

„Америка,

Мило мое момиче. Трудно ми е дори да започна това писмо, защото имам да ти казвам толкова много. Макар и да обичам всичките си деца равностойно, за теб пазя специално място в сърцето си. Кена и Мей се осланят на майка ти, Кота е толкова независим, че Джерад се чувства привлечен към него, но ти винаги си се уповавала на мен. Ожулеше ли коленете си, закачаха ли те децата от погорния клас, винаги тичаше към моите обятия. Безкрайно съм щастлив, че поне за едно от децата си бях опора.

Но дори да не ме обичаше така силно, без всякаква боязън и сдържаност, пак щях да съм извънредно горд с теб. Превръщаш се в завършен музикант и на света няма по-божествени, по-утешителни звуци от танца на пръстите ти върху струните на цигулката, от безгрижната ти песен у

дома. Ще ми се да можех да ти дам по-добър шанс за изява, Америка. Заслужаваш много, много повече от тъмните ъгли по нечии превзети партита. Не губя надежда, че ще пожънеш успех, че ще пробиеш. Кота също има шанс. Талантлив е в занаята си. Но имам чувството, че брат ти би се борил за успеха си, а ти, скъпа, като че ли нямаш този инстинкт. Липсва ти онази безскрупулност, характерна за някои членове на по-долните касти. А това е една от причините да те обичам толкова.

Имаш добро сърце, Америка. Едва ли подозираш колко рядко явление е това в съвременния свят. Не твърдя, че си съвършена; все пак съм имал честта да се сблъскам с гневните ти изблици! Но си човечна и ревностно се бориш за справедливост. Виждал съм те да го правиш с по-големите си брат и сестра; не им се даваш само защото си по-малка. Застъпваш се за Мей и Джерад, макар че нищо не те задължава да им помагаш. Добър човек си и подозирам, че виждаш неща, за които останалите, дори аз самият, сме слепи.

А да можех само да ти разкажа колко неща съм видял.

Докато пишех писмата до братята и сестрите ти, чувствах необходимостта да им предам натрупаната си мъдрост. Разпознавам у тях — дори у малкия Джерад — личностни черти, които ще утежняват живота им с всяка изминала година, ако не положат усилия да се преборят с трудностите. Ти обаче нямаш нужда от моята мъдрост.

Усещам, че няма да позволиш на света да те тласне към живот, какъвто не искаш да водиш. Може и да греша, така че позволи ми да кажа поне едно: бори се, Америка. Дори да не се бориш за облагите, към които всички други се стремят, като пари и слава например, пак не спирай да дерзаеш. Каквото и да ти легне на сърце, Америка, преследвай го с всички сили.

Тръгнеш ли по този път, попречиш ли на страха да те дърпа надолу, изпълнила си родителската ми молба.

Изживей живота си. Грабни всичкото щастие на света, загърби незначимото... И се бори.

Обичам те, котенце. Нямам думи да опиша колко. Може би с четката бих се справил по-добре, но не мога да събера цяло платно в пощенски плик. Пък и бездруго не съм способен да ти предам докрай чувствата си. Обичам те повече, отколкото мога да изразя с боя, ноти или думи. И се надявам вечно да го знаеш в сърцето си, дори когато мен вече няма да ме има, за да ти го повтарям.

С любов:

Татко“

Не знам дали защото очите ми вече бяха пълни със сълзи, но последната част от писмото се размазваше пред погледа ми. Така отчаяно копнеех да му кажа, че и моята любов към него е толкова силна. И наистина, за една малка част от секундата у мен се разля топлината на смирението.

Вдигнах поглед и видях, че Кена също плачеше, оставайки все още вгълбена в писмото. Кота ровеше объркано из страниците, явно препрочиташе думите на баща ни.

Извърнах очи към плика и извадих малката бележка с надеждата, че посланието ѝ нямаше да е толкова покъртително, колкото това в писмото. Не бях сигурна, че ще понеса втора доза за един ден.

„Америка,

Прости ми. По време на посещението ни в двореца влязох в стаята ти и намерих дневника на Илеа. Не си ми издавала, че е там; сам се досетих. Ако има последствия, вината е изцяло моя. А съм убеден, че ще има, предвид това кой съм и на кого съм разкрил наученото. Неприятно ми е, че се наложи да те предам така, но вярвай ми, направих го с надеждата да подсигурия на теб и на всички останали едно по-добро бъдеще.

Взор на север отпрати

*към ярката звезда —
пътеводител твой.
Нека правда, чест и всичко,
що от тях струи,
верни спътници ти бъдат в бой.*

Обичам те.

Шалом.“

Не помръднах от мястото си в продължение на няколко минути, мъчейки се да разгадая посланието му. Последствия? Кой е бил той и на кого бе разкрил всичко? Ами стихотворението?

В съзнанието ми бавно изплуваха думите на Огъст — че не от проявата ми по време на осведомителния бюлетин бяха научили за съществуването на дневниците. Освен това знаеха повече, отколкото бях споделила пред камерите.

Кой съм... на кого съм разкрил... взор на север отпрати.

Вгледах се в подписа на татко, сещайки се как бе подписвал писмата, които ми изпращаше в двореца. Някои от буквите в почерка му изглеждаха странно. Наподобяваха осемлъчеви звезди: Северни звезди.

Сетих се и за заврънкулката на главното „А“ в името ми. Дали нямаше скрито значение? Дали не се бях доближила до него след разговора си с Огъст и Джорджа?

Огъст и Джорджа! Неговият компас беше осемлъчев. Бродериите по нейното яке изобщо не бяха цветя. Различаваха се една от друга, но безспорно бяха звезди. Момчето, което се падна на Крис за Осъждането. Татуировката на врата му не беше кръст.

Беше отличителният им белег.

Баща ми бе принадлежал към клана на северните бунтовници.

Имах усещането, че бях виждала звездата им и на други места. На пазара и дори в двореца. Дали от години не беше пред очите ми?

Вдигнах изумен поглед, Аспен стоеше на поста си, а от очите му надничаха въпроси, които не можеше да зададе на глас.

Баща ми е бил бунтовник. Скрит в стаята му опърпан учебник по история, приятели на погребението му, за които дори не бях чувала...

дъщеря на име Америка. Ако дори и за миг се бях замислила, още преди години щях да съм се досетила.

— Това ли е всичко? — попита засегнато Кота. — И какво да я правя, по дяволите?

Очите ми прескочиха от Аспен към Кота.

— Какво има? — попита мама, завръщайки се във всекидневната с чай.

— Прочетох писмото от татко. Завещал ми е къщата. Какво да правя с тая дупка? — Той скочи на крака, стиснал страниците в едната си ръка.

— Кота, татко го е писал, преди да се изнесеш — обясни Кена, която беше все още разчувствана. — Искал е да се погрижи за теб.

— Е, в такъв случай се е провалил, не мислиш ли? Кога сме били с пълни стомаси? Някаква си къща не би променила положението. Аз сам го сторих за себе си. — Кота хвърли листовите във въздуха и те изпопадаха безразборно по пода.

После зарови пръсти в косата си и изпуфтя нервно.

— Намира ли ни се някакъв алкохол? Аспен, иди да ми донесеш едно питие — нареди той, без дори да го погледне.

Обърнах се към Аспен и видях как хиляда емоции пробягаха по лицето му една след друга: раздразнение, състрадание, наранена гордост, смирение. Той се запъти към кухнята.

— Спри! — заповядах аз.

Аспен спря.

Кота вдигна учуден поглед към мен.

— Това му е работата, Америка.

— Не, не е — озъбих се аз. — Май забравяш, че Аспен вече е Двойка. По-добре ти донеси питие на него. Не само заради общественото му положение, но и заради всичко, което прави за нас.

По лицето на Кота изплува лукава усмивка.

— Хм. Знае ли Максън? Знае ли, че това продължава? — попита той, сочейки лениво с пръст от мен към Аспен и обратно.

Сърцето ми спря за момент.

— Как мислиш, че би постъпил? Боят с пръчка е утвърдено наказание, пък и доста хора смятат, че на онова момиче му се размина леко, като се има предвид провинението му. — Кота сложи ръце на хълбоците си самодоволно и впери надменен поглед в нас.

Бях си глътнала езика. Аспен също. Зачудих се дали с мълчанието си си помагахме, или признавахме вината си.

Накрая мама го наруши.

— Вярно ли е?

Трябваше да помисля; трябваше да намеря правилния начин да го обясня. Или правилния начин да го отрека, тъй като реално не беше вярно... вече не.

— Аспен, отиди да повериш как е Луси? — казах аз.

Той тръгна към вратата, но Кота викна:

— Не, трябва да присъства!

Побеснях.

— Излиза, и точка! А ти седни!

Тонът на гласа ми — непознат дори за мен самата — стресна всички в стаята. Мама незабавно се свлече на дивана видимо шокирана. Аспен продължи към коридора. Кота също седна, макар и бавно и с неохота.

Опитах да се съсредоточа.

— Да, преди началото на Избора се виждах с Аспен. Възнамерявахме да съобщим на всички веднага щом съберем пари да се оженим. Скъсахме, преди да замина за двореца, а после срещнах Максън. Изпитвам чувства към Максън и макар с Аспен да се виждаме често, помежду ни няма нищо.

Вече, поправих се наум.

После се обърнах към Кота.

— Ако си въобразяваш, че можеш да изопачиш миналото ми и да ме изнудваш с него, жестоко грешиш. Веднъж ме попита дали съм разказала на Максън за теб... и отговорът е „да“. Принцът знае що за безгръбначен, неблагодарен гадняр си.

Кота стисна устни от яд, беше готов да избухне. Но не му дадох тази възможност.

— И държа да знаеш, че ме обожава — заявих гордо. — Ако си мислиш, че ще послуша твоята дума вместо моята, вероятно ще останеш изненадан от лекотата, с която мога да го убедя, че заслужаваш бой с пръчка по ръцете... стига да реша. Искаш ли да ти демонстрирам?

Той стисна юмруци, очевидно премисляйки въпроса. Ако се окажех права и ръцете му пострадаха, с кариерата му щеше да е

свършено.

— Така си и помислих — отвърнах аз. — И ако те чуя да кажеш още една обидна дума за татко, може и да изпълня заканата си. Трябва да се радваш, че си имал баща, който те е обичал толкова. Завещал ти е къщата и е можел да се откаже от решението си, след като ти се изнесе от дома, но не го е сторил. Продължавал е да храни надежда за теб; аз обаче не мога да кажа същото.

Тръгнах бясна към стаята си, а като влязох, затръшнах вратата след себе си, забравяйки, че Джерад, Мей, Луси и Аспен ме чакаха там.

— Излизала си с Аспен? — попита Мей.

Аз ахнах изумено.

— Говореше височко — обясни Аспен.

Обърнах поглед към Луси. В очите ѝ имаше сълзи. Мисълта видимо я измъчваше и не можех да искам от нея да пази поредната тайна. Беше толкова откровена и предана. Как можех изобщо да я принудя да избира между мен и семейството, на което се беше заклела да служи?

— Веднага щом се върнем в двореца, ще кажа на Максън — обявих на Аспен. — Мислех, че криейки това, защитавам и себе си, и теб, а всъщност просто трупам лъжа върху лъжа. А щом Кота знае, може би и други са се досетили. Искам да го чуе от мен.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Прекарах остатъка от деня скрита в стаята си. Не исках да виждам укорителния поглед на Кота, нито пък да отговарям на въпросите на мама. Но най-тежко ми беше заради Луси. Изглеждаше толкова тъжна, задето бях пазила връзката си с Аспен в тайна от нея. Не можех да понеса дори да ми прислугва, а тя като че ли нямаше нищо против да помага на мама с каквото може или пък да се занимава с Мей.

Пък и бездруго имах да мисля за прекалено много неща, че да я задържам край себе си. Непрекъснато репетирах наум признанието си пред Максън. Мъчех се да измисля най-подходящия начин, по който да му сервирам новината. Да му спестя ли истината за срещите ни с Аспен в двореца? Нямаше ли да е по-добре да му призная още в началото, вместо да си замълча и да рискувам сам да ме попита?

Сетне мислите ми се отнасяха към татко и тайния му живот през всичките тези години. Дали всички непознати на погребението му бяха бунтовници като него? Наистина ли имаше толкова много?

Да разкрия ли на Максън и тази истина? Щеше ли да ме иска, ако научеше, че семейството ми има връзки с бунтовниците? Май някои от момичетата от Елита бяха в двореца благодарение на контактите си. Ами ако моите ми донесяха провал? Не ми се вярваше баща ми да е бил толкова близък с Огъст, но все пак...

Чудех се какво ли прави Максън в момента. Вероятно работеше. Или по-скоро търсеше начин да се измъкне от работата. Само че мен ме нямаше да го придружавам по разходки и да си говоря с него. Питях се дали Крис не заемаше мястото ми.

Покрих очите си с ръка, напрягайки ум. Как щях да се справя с цялата тази каша?

На вратата ми се почука. За добро или лошо, поканих госта си да влезе.

Беше Кена и за пръв път, откакто си бях дошла вкъщи, я виждах без Астра.

— Добре ли си?

Аз поклатих глава и сълзите ми рукнаха. Тя пристъпи и седна до мен на леглото, премятайки ръка през раменете ми.

— Татко ми липсва. Писмото му беше толкова...

— Знам — казах аз. — Почти не говореше приживе. А ни е оставил толкова много думи. Донякъде се радвам. Не знам дали щях да запомня всичко, ако не го беше написал на хартия.

— Аха. — Така се сдобих поне с отговора на въпроса, който се боях да задам. Никой друг не знаеше, че татко е бил бунтовник.

— Ами... как стоят нещата между двама ви с Аспен?

— Всичко приключи, кълна се.

— Вярвам ти. Следим играта по телевизията, само ако знаеш как гледаш Максън. А и онова момиче Селест. — Тя врътна очи.

Аз се усмигнах някак на себе си.

— Преструва се на влюбена в него, но си личи, че чувствата ѝ не са истински. Или поне не дотолкова, доколкото ѝ се иска.

— Нямах представа колко си права — изсумтях аз.

— Чудно ми е колко време е продължила връзката ви с Аспен.

— Две години. Всичко започна, когато ти се омъжи, а Кота се изнесе от къщи. Срецахме се около веднъж седмично в къщичката на дървото. Спестявахме пари да се оженим.

— Значи, си била влюбена в него?

Не трябваше ли да отговоря, без да се замислям? Не трябваше ли без колебание да ѝ кажа, че съм обичала Аспен? Вече не бях толкова сигурна. Може и така да беше, но времето и разстоянието помежду ни придаваха друг вид на нещата.

— Май да. Но сякаш...

— Сякаш с Максън е друго? — предположи тя.

Поклатих глава.

— Просто всичко ми се струва толкова странно изведнъж. Дълго време Аспен беше единственият човек, с когото си се представях. Бях готова да се причисля към Шеста каста. А сега?

— А сега си на ръба да се превърнеш в следващата ни принцеса.

— Безизразният ѝ глас придаде комично звучене на цялата ситуация и двете се посмяхме на драстичната промяна в живота ми.

— Благодаря за разведряването.

— За това сме сестрите.

Поглеждайки в очите ѝ, осъзнах, че я бях наранила малко или много.

— Извинявай, че не ти казах по-рано.

— Нали ми казваш сега.

— Не го правя, защото ти нямам доверие. Просто потайността беше част от очарованието на връзката ни... струва ми се. — Изричайки го на глас, осъзнах, че е така. Да, бях изпитвала чувства към него, но и ни бяха обкръжавали фактори, които правеха Аспен още по-желан: тайните, вълнението от близостта, идеята, че има към какво да се стремиш.

— Разбирам, Америка, наистина. Само дано не си мислила, че се налага да го пазиш в тайна. Защото винаги можеш да разчиташ на мен.

Въздъгнах и като че ли голяма част от грижите ми си пробиха път навън заедно с дъха ми. Поне за момента. Облегнах глава на рамото ѝ, най-сетне способна да се съсредоточа в мислите си.

— Е, какви са отношенията ви с Аспен в момента? Изпитва ли той чувства към теб?

От гърлото ми се изтръгна още една въздишка и се понадигнах в леглото.

— Все се опитва да ме увери в нещо, в това, че винаги ме е обичал. Съзнавам, че трябва му кажа колко незначително е то в момента, че вече обичам Максън, но...

— Но?

— Какво ще стане, ако Максън избере друга? От два стола ще остана на земята. Ако Аспен продължи да вярва, че за нас има шанс, може поне да опитаме, пропаднат ли плановете ми.

Тя впи очи в мен.

— Използваш Аспен, за да се подсигуриш?

Зарових лице в дланите си.

— Знам, знам. Ужасно е от моя страна, нали?

— Америка, не си такъв човек. И ако изобщо някога те е било грижа за него, трябва да разбереш, че и той заслужава истината не по-малко от Максън.

На вратата се почука.

— Влез.

Бузите ми пламнаха леко, като видях Аспен да прекрачва прага ми. Луси влезе след него, изглеждаше видимо оклюмала.

— Трябва да се облечеш и да стегнеш багажа си — заяви той.
— Какво се е случило? — подскочих аз внезапно притеснена.
— Знам единствено, че Максън те иска в двореца незабавно.

Въздъгнах в недоумение. Според уговорката ни имах още един ден. Кена отново ме прегърна с една ръка и стисна леко рамото ми, после се отправи към всекидневната. Аспен също излезе, а Луси просто грабна униформата си и отиде в банята да се преоблече, затваряйки вратата след себе си.

Останала сама, премислих всичко още веднъж. Кена имаше право. Вече бях наясно с чувствата си към Максън и беше крайно време да изпълня заръката на татко, да сторя онова, което отдавана възнамерявах да направя: да се боря.

Щях да говоря първо с Максън, тъй като тази мисия ми се струваше по-важната.

Уредях ли този въпрос, независимо от развръзката му, щях да намеря начин да поднеса новината на Аспен.

Събитията се бяха развили по такъв начин, че ми беше нужно време да осъзная колко много се бяхме променили. Но така или иначе, бях наясно с чувствата си от седмици, а още не ги бях разкрила пред никого. Трябваше да постъпя справедливо и да си призная. Трябваше да пусна ръката на Аспен.

Бръкнах в куфара си, издирвайки вързопчето, което бях скътала на дъното му. Щом го напипах, разгърнах плата и извадих бурканчето. Монетата вече не беше толкова самотна; копчето ѝ правеше компания. Не че имаше някакво значение.

Сложих бурканчето на перваза, където трябваше да си остане още преди месеци.

Прекарах по-голямата част от полета в репетиране на признанието си пред Максън. Мисълта за предстоящото ме ужасяваше, но можехме да продължим напред единствено ако знаеше истината.

Поогледах се наоколо, настанена в удобната си седалка в задната част на самолета. Аспен и Луси седяха по-напред от двете страни на пътеката и бяха унесени в разговор. Луси изглеждаше все така разстроена и като че ли даваше някакви указания на Аспен. Той попиваше думите ѝ мълчаливо, кимайки утвърдително от време на

време. Тя се облегна назад в седалката си, а Аспен стана. Аз се отдръпнах с надеждата, че не ме беше видял да ги шпионирам.

Постарах се да изглеждам много вгълбена в книгата си, докато той крачеше към мен.

— Пилотът казва, че ни остава още около половин час полет — уведоми ме той.

— Добре. Чудесно.

Той се поколеба.

— Съжалявам за случилото се с Кота.

— Няма за какво да съжаляваш. Голям проклетник е.

— И все пак съжалявам. Още преди години ме подиграваше, че си падам по теб, а аз се преструвах, че не е истина, но май не съм успял да го заблудя. Вероятно оттогава ни наблюдава със зорко око. Трябваше да съм по-внимателен. Трябваше.

— Аспен.

— Да?

— Всичко ще е наред. Ще кажа истината на Максън и ще поема отговорността. Семейството ти разчита на теб. Ако ти се случи нещо...

— Мер, ти опита да ме спреш, а аз бях твърде упорит да те послушам. Вината е изцяло моя.

— Не, не е.

Той си пое дълбока глътка въздух.

— Чуй... трябва да ти кажа нещо. Знам, че няма да ти е лесно да го приемеш, но въпреки това трябва да си наясно. Когато ти казах, че ще те обичам до края на живота си, говорех напълно искрено. И...

— Спри — отвърнах умолително аз. Съзнавах, че е редно да му кажа истината, но едно самопризнание на ден ми стигаше. — Не мога да го понеса точно в този момент. Току-що целият ми свят се преобърна с главата надолу, а ми предстои да направя нещо, от което се ужасявам. Точно в момента искам да съм сама.

Аспен не изглеждаше доволен да чуе решението ми, но не възропта.

— Слушам, госпожице. — После си тръгна, оставяйки ме още по-потисната отпреди.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Прибрах се в двореца с невъобразимото чувство, че се завръщам на мястото, отредено ми във вселената. Прислужничка, която не бях виждала до онзи момент, дойде да вземе палтото ми, а Аспен уведоми с тих глас един от дворцовите стражи, че на сутринта ще даде пълен доклад за пътешествието ни. Тръгнах нагоре по стълбището, но друга прислужничка се спусна да ме спре.

— Не желаете ли да присъствате на приема, госпожице?

— Моля? — Да не би да ми бяха организирали тържествено посрещане или нещо такова?

— В Дамския салон, госпожице. Сигурна съм, че ви очакват.

Обяснението ѝ не беше особено изчерпателно, но все пак се върнах надолу по стълбището и свърнах зад ъгъла, поемайки към Дамския салон. Разходката по така познатите ми коридори беше по-успокоителна, отколкото бях очаквала. Татко ми липсваше, разбира се, но се радвах, че не бях обградена от предмети, които ми напомняха за него. И все пак ми се щеше Максън да беше до мен.

Тъкмо обмислях дали да не изпратя някоя прислужничка да го извика, когато дочух шумотевицата, идваща откъм Дамския салон. Останах безкрайно озадачена. Ако съдех по звука, половин Илеа очакваше появата ми.

Отворих вратата плахо. В мига, в който Тайни — каква работа имаше тя тук? — мярна косата ми, веднага привлече вниманието на цялата тълпа.

— Тук е! Америка се върна!

Стаята избухна в радостни възгласи, а аз се огледах в пълно недоумение. Емика, Ашли, Бариел... всички момичета бяха тук. Очите ми зашариха отчаяно, макар и това да бе безсмислено. Нямаше начин да поканят Марли на подобно събитие.

Селест ми се нахвърли със силна прегръдка.

— Ах, ти, кучка такава, знаех си, че ще дойдеш навреме!

— Какво? — попитах аз.

Не успя да ми отговори достатъчно бързо. Само секунда по-късно Крис ме притискаше към себе си и едва ли не пицеше в ухото ми. Дъхът ѝ ми подсказа, че добре е подпийнала, а чашата в ръката ѝ ме увери, че нямаше намерение да спира.

— Моментът настъпи! — изкрещя тя. — Утре Максън ще обяви името на годеницата си! Една от нас е!

— Сигурни ли сте?

— Снощи двете с Елиз бяхме изритани, но принцът нареди всички момичета да се върнат в двореца за празненствата, затова останахме — уведоми ме Селест. — Елиз не го приема особено добре, знаеш какво е положението със семейството ѝ. Смята, че се е провалила.

— Ами ти? — попитах тревожно.

Тя сви рамене с усмивка.

— Пфу!

Отговорът и ме разсмя, а след секунда някой тикна чаша в ръката ми.

— За Крис и Америка, последните оцелели! — гръмна нечий глас.

Виеше ми се свят от новината. Беше решил да сложи край на съревнованието, да изпрати всички по домовете им. И го беше сторил в мое отсъствие. Дали защото му бях липсвала? Или пък защото бе осъзнал, че може да живее без мен?

— Пий! — нареди ми Селест, накланяйки чашата към устните ми. Аз изгълтах шампанското и се разкашлях. Благодарение на дългия полет, както и на емоционалния вихър от изминалите дни и внезапния прием на алкохол, главата ми моментално се завъртя.

Насядалите по диваните момичета се поклащаха в ритъм с музиката, ликувайки, въпреки че бяха загубили. Селест говореше нещо на Ана в единия ъгъл, сякаш ѝ се извиняваше отново и отново за действията си. Елиз влезе тихо в салона и дойде да ме прегърне, преди пак да се оттегли. Наситената с вълнение атмосфера ме накара да се почувствам щастлива, независимо от това, че не знаех каква ще е развързката.

Обърнах се, а Крис ме посрещна с неочаквана прегръдка.

— Така — подхвана тя. — Да си обещаем, че каквото и да се случи утре, ще се радваме една за друга.

— Планът ти ми харесва — постарях се да надвикам гюрултията аз. Засмях се, а в мига, в който сведох очи, ме осени сериозно прозрение. Сребърната висулка на врата ѝ моментално придоби значение, каквото не бе имала преди няколко дена.

Вдишах рязко, а тя ме погледна с въпросително изражение. Колкото и неочаквано грубо да беше, я издърпах от салона и я затеглих надолу по коридора.

— Къде ме водиш? — попита тя. — Америка, какво има?

Избутах я зад ъгъла към дамската тоалетна, проверявайки дали сме сами, преди да проговоря.

— Ти си бунтовничка — обвиних я.

— Моля? — възкликна тя с осезаемо отрепетиран тон. — Побърка ли се? — Ръката ѝ обаче скочи издайнически към врата ѝ.

— Знам какво символизира звездата, Крис, така че... не ме лъжи — заявих спокойно.

След кратък размисъл Крис въздъхна.

— Не съм направила нищо незаконно. Никого не съм подстрекавала към протест; просто подкрепям каузата.

— Хубаво — изсъсках аз. — Но до каква степен участието ти в Избора се обуславя от желанието ти да си с Максън, и до каква степен — от стремежа на групировката ти да разположи свой човек на трона?

Тя се умълча за момент, очевидно подбирайки следващите си думи. После стисна челюсти, отиде до вратата и въртна ключа.

— Щом държиш да знаеш, да, наистина бях... представена на краля като възможен план на действие. Несъмнено вече си се досетила, че лотарията беше абсолютен цирк.

Аз кимнах.

— Кралят никога не е подозирал колко Северняци бяха включени в списъците по време на подбора. Единствено аз от всички останали подставени момичета успях да вляза в съревнованието и първоначално бях напълно отдадена на каузата ни. Не разбирах Максън, пък и не ми се струваше особено привлечен от мен. Като го опознах обаче, започна да ми става все по-тежко, задето не проявяваше интерес към мен. След като изгониха Марли, а ти позагуби влиянието си върху него, започнах да го възприемам в коренно различна светлина. Вероятно смяташ, че мотивите ми за участие са неморални, и може би си права. Но причината да съм тук сега е съвсем различна. Обичам Максън и ще

продължавам да се боря за него. Двамата можем да постигнем велики неща заедно. Затова, ако си си наумила да ме шантажираш или да ме предадеш, просто забрави. Няма да се откажа. Разбираш ли ме?

Крис никога не бе говорила с такава твърдост и не знаех дали е заради непоклатимата вяра в думите ѝ, или заради обилното количество шампанско. Изглеждаше толкова разпалена, че нямах представа как да ѝ отвърна.

Исках да ѝ кажа, че и ние двамата с Максън можехме да постигнем велики неща, че навярно вече бяхме постигнали повече, отколкото можеше да си представи. Но моментът не беше подходящ за хвалби. Пък и двете си приличахме по много неща. Аз бях дошла в двореца заради семейството си, а тя — заради група приближени, които вероятно чувстваше като свое семейство. Водени от тази подбуда, бяхме прекрачили прага на двореца, влизайки в сърцето на Максън. Каква полза щяхме да имаме, ако се хванехме за косите след всичко преживяно?

Тя прие мълчанието ми като съгласие да спазвам цивилизовано поведение и се поотпусна.

— Хубаво. А сега, ако нямаш нищо против, ще се върна на банкетата.

Изглежда ме студено и изхвърча от тоалетната, оставяйки ме раздвоена. Да си държа ли езика зад зъбите? Да кажа ли на някого? Изобщо лошо ли беше това, което тя правеше?

Въздъгнах и излязох от тоалетната. Вече не бях в настроение за празненства, затова тръгнах по задното стълбище към стаята си.

Макар че ми се искаше да видя Ан и Мери, се зарадвах да намеря стаята празна. Проснах се на леглото и опитах да помисля. Значи, Крис беше от лагера на бунтовниците. Твърдеше, че не е намесена в нищо опасно, но продължавах да се питам какво точно имаше предвид с това. Вероятно тя беше тайният информатор на Джорджа и Огъст. Как изобщо ми беше хрумнало, че може да е Елиз?

Крис ли им беше помогнала да влязат в двореца? Тя ли ги беше насочила към издирваната плячка? Вярно, и аз самата играех тайни игрички в двореца, но така и не се бях замислила за тайните на другите момичета. А трябваше.

Защото сега бях с вързани ръце. Ако между Максън и Крис съществуваха истински чувства, евентуалният ми опит да я разоблича

щеше да изглежда като отчаян последен напън към победата. А дори да сработеше, не по този начин исках да спечеля Максън.

Исках да знае, че го обичам.

На вратата се почука и ми мина през ум да не отговарям. Може би Крис идваше да ми дообясни как стоят нещата, или пък някое от другите момичета искаше да ме завлачи към салона, а нямах сили нито за едното, нито за другото. Но в крайна сметка се надигнах от леглото и отидох да отворя.

Максън чакаше отпред, а в ръцете си държеше претъпкан хартиен плик и малко, опаковано с подаръчна хартия пакетче.

Само секунда ни беше нужна да проумеем, че отново стояхме един пред друг, но дори за този кратък отрязък от време-пространството наоколо се зареди с магическо електричество, което ми даде ясна представа колко много ми беше липсвал той.

— Здравсти — каза Максън. Имаше леко зашеметен вид, сякаш не можеше да измисли какво друго да изрече.

— Здравсти.

Впихме очи един в друг.

— Искаш ли да влезеш? — поканих го аз.

— О! Ами... да, искам. — Нещо не беше както трябва. Струваше ми се различен, напрегнат може би.

Отстъпих встрани, правейки му път да мине. Той се озърна из стаята ми така, сякаш тя се беше променила от последното му посещение.

После обърна поглед към мен.

— Как се чувстваш?

Осъзнах, че навярно имаше предвид скръбта по баща ми, което пък ми напомни, че краят на Избора не беше единственият поврат в живота ми.

— Добре. Все едно не ни е напуснал, особено пък, когато съм тук. Имам чувството, че ако му напиша писмо, ще го получи.

Той ми се усмихна състрадателно.

— Как е семейството ти?

Аз въздъхнах.

— Мама се държи някак, а Кена е като скала. Тревожа се най-вече за Мей и Джерад. Кота ме отврати с поведението си. Останах с впечатлението, че изобщо не го е обичал, а това ми се струва

необяснимо — признах аз. — Познаваш баща ми. Беше толкова мил човек.

— Така е — съгласи се Максън. — Радвам се, че поне успях да се запозная с него. Знаеш ли, виждам някои негови черти у теб.

— Наистина ли?

— Абсолютно! — Той прехвърли пакетчетата в едната си ръка, за да ме прегърне с другата. Поведо ме към леглото и двамата седнахме един до друг. — Чувството ти за хумор например. И неотстъпчивостта ти. По време на престоя си в двореца ме подложи на кръстосан разпит. Беше доста стресиращо, но и забавно. Ти също не ми даваш мира, откакто си дошла... Естествено, имаш неговите очи, а май и носа му. Освен това оптимизмът ти е толкова осезаем понякога. Той ми направи същото впечатление.

Поглъщах жадно думите му, щастлива да чуя, че имах толкова прилики с баща си. А пък аз си мислех, че Максън не го познаваше.

— Опитвам се да ти кажа, че няма нищо лошо в това да поскърбиш, но най-хубавото от него не си е отишло — заключи той.

Прегърнах го силно, а той ми отвърна със свободната си ръка.

— Благодаря ти.

— Говоря най-искрено.

— Знам. Благодаря. — Пуснах го, седнах до него и побързах да сменя темата, преди да съм се развълнувала твърде силно. — Това пък какво е? — Попитах, кимвайки с глава към пакетчетата.

— О! — Максън видимо попрехвърли няколко мисли в съзнанието си. — За теб са. Закъснял коледен подарък.

Той ми поднесе хартиения плик, пълен със сгънати листове.

— Още не мога да повярвам, че ти ги давам, а и държа да ги разгледаш чак като си тръгна, но... твои са...

— Добре — отвърнах недоумяващо, а той остави плика на нощната ми масичка.

— Този е по-малко смущаващ — добави той закачливо и ми поднесе и другия си подарък. — Извинявай за грозната опаковка.

— Нищо й няма — излъгах аз, макар че едва сдържах смеха си, като видях колко нескопосано беше залепил хартията на гърба на пакетчето.

Вътре намерих снимка на къща в изискана рамка. И то не каква да е къща, а сякаш излязла от приказка. Беше в топъл жълт цвят, с

разкошна трева отпред; само като я гледах, и ми се прииска да нагазя боса в нея. И двата и етажа имаха големи прозорци, а няколко дървета хвърляха примамлива сянка върху част от ливадата. От едното дърво дори висеше люлка.

Постарах се да насоча вниманието си не към къщата, а към самата снимка. Бях сигурна, че е творение на Максън, макар и да недоумявах кога беше успял да излезе от двореца в търсене на фотографско вдъхновение.

— Прекрасна е — похвалих го. — Ти си я правил, нали?

— О, не — засмя се той, клатейки глава. — Не снимката е подаръкът, а къщата.

Опитах да проумея думите му.

— Моля?

— Реших, че вероятно ще се радваш семейството ти да живее по-наблизо. Намира се на съвсем малко път с кола и е доста просторна. Мисля, че дори сестра ти и нейното семейство ще се чувстват удобно в нея.

— Ка... ама... — Вперих поглед в него, търсейки обяснение.

Търпелив както винаги, Максън ми даде отговора, който знаеше, че и сама бях отгатнала.

— Каза ми да отпратя всички останали. Така и сторих. Трябваше да оставя още едно момиче, такива са правилата, но... ти заяви, че ако намеря начин да ти докажа любовта си.

— ... аз ли съм?

— Разбира се, че си ти.

Останах без думи. После, обзета от пълно изумление, прихнах в смях и заобсипвах лицето му с целувки, кискайки се между тях. Максън отвърна с радост на всяка бурна целувка и се посмя с мен.

— Значи, ще се оженим? — изкрещях аз и го целунах отново.

— Да, ще се оженим — подсмихна се той, предавайки се на необузданите ми атаки. В следващия момент осъзнах, че седях в скута му. Дори не си спомнях как се бях озовала там.

Продължих да го целувам... и неусетно смехът секна. След малко и усмивките ни се стопиха. Целувките ни загубиха игривата си пъргавост и прераснаха в нещо по-дълбоко. Когато се отдръпнах да го погледна в очите, той ме посрещна с прочувствено, съсредоточено изражение.

Притисна ме към себе си и усетих как сърцето му препуска до гърдите ми. Обзета от непреодолима жажда по него, свлякох сакото от раменете му, а той ми помогна, доколкото може, без да откъсва ръце от мен. Обувките ми паднаха на пода, изтрополявайки мелодично. Краката на Максън се раздвижиха под мен, докато и той самият свали своите.

Без да прекъсва дълбоката ни целувка, той ме вдигна, пропълзя по-навътре в леглото и ме сложи да легна някъде по средата. Докато устните му се спускаха надолу по шията ми, аз разхлабих вратовръзката му и я запратих на пода до обувките ни.

— Нарушавате доста правила, госпожице Сингър.

— Нали си принц. Просто ще ме помилваш.

Той се изкикоти дяволито, плъзвайки устни по гърлото ми, по ухото ми, по бузата ми. Аз измъкнах ризата от панталоните му и пръстите ми се заеха трескаво с копчетата ѝ. Той ми помогна с последните няколко и се поизправи, колкото да я хвърли настрана. Последния път, когато бях видяла Максън гол от кръста нагоре, не бях успяла да му се полюбувам заради обстоятелствата. Сега обаче...

С възхищение прокарах пръсти по мускулестия му корем. Когато стигнах до колана му, го сграбчих и дръпнах Максън върху себе си. Той се долепи до мен и плъзвайки ръка нагоре по крака ми, и намери удобно местенце на бедрото ми, точно под няколкото слоя плат на роклята ми.

Полудявах от копнеж по него, горях от нетърпение да разбера дали най-сетне ще ми се отдаде. Без дори да се замислям, вдигнах ръце и вкопчих пръсти в гърба му.

Внезапно целувките му секнаха и той се поизправи, за да ме погледне.

— Какво има? — прошепнах аз, ужасена при мисълта, че този вълшебен момент може да ни се изплъзне.

— Не те ли... не те ли отвращава? — попита ме тревожно той.

— Кое?

— Гърбът ми?

Аз погалих бузата му, взирайки се право в очите му, решена да прогоня всякакво съмнение относно чувствата си.

— Максън, някои от тези белези са по твоя гърб, за да не бъдат по моя, и това ме кара да те обичам още повече.

Дъхът му секна за момент.

— Какво каза?

Аз се усмигнах.

— Обичам те.

— Би ли повторила, моля? Просто...

Обгърнах лицето му с длани.

— Максън Шрийв, обичам те. Обичам те.

— И аз те обичам, Америка Сингър. Обичам те с цялото си същество.

Той ме целуна отново и този път, като докоснах гърба му, не спря. Вместо това пъхна ръце под мен и усетих как пръстите му човъркат по задната част на роклята ми.

— Колко проклети копчета има това чудо? — оплака се.

— Знаем! Направо...

Максън стана и хвана с ръце деколтето на роклята ми. С едно рязко движение разкъса предницата ѝ, излагайки на показ комбинезона под нея.

Помежду ни се спусна нажежено мълчание, докато очите му обхождаха разкрилата се гледка. После бавно се върнаха към моите. Поизправих се и без да откъсна поглед от него, плъзнах роклята надолу по тялото си. Отне ми малко време да се отърва от нея изцяло, а докато се справя, с Максън вече се целувахме бавно, коленичили един до друг на леглото, където полуразголените ми гърди се притискаха в неговите.

Исках да будуваме заедно цяла нощ, да изпитаме докрай новооткритото чувство. Имах усещането, че на света няма нищо друго... докато откъм коридора не долетя силен трясък. Максън впери поглед във вратата, сякаш очакваше всеки момент някой да влети през нея. Беше се стегнал като камък; по-уплашен не го бях виждала никога.

— Не е той — прошепнах аз. — Вероятно някое от момичетата се е препънало на път към стаята си, или пък някоя прислужничка се е хванала да чисти. Не се тревожи.

Накрая Максън бавно издиша, а аз дори не бях забелязала, че е притаил дъха си, и се просна на леглото, покривайки с ръка очите си, притеснен или изтощен... или двете наведнъж.

— Не мога, Америка. Не и по този начин.

— Не се бой, Максън. В безопасност сме. — Легнах и се сгуших в него.

Той поклати глава.

— Не искам да имам никакви задръжки с теб. Заслужаваш го. А не мога да го сторя сега... — Той обърна поглед към мен. — Съжалявам.

— Няма нищо. — И все пак не можех да прикрия разочарованието си.

— Не се натъжавай. Искам да те заведа на истински меден месец. На топло и уединено място. Без задължения, без камери, без стражи. — Той ме обви с ръце. — Така ще е много по-хубаво. Ще мога да те глезя колкото си искам.

Не звучеше толкова зле, като представяше нещата по такъв начин, но аз, естествено, подскочих.

— Няма да ти позволя да ме глезиш, Максън. Не искам нищо.

Носовете ни вече се допираха.

— О, знам. Нямах предвид материални неща. Е — поправи се той, — наистина имам намерение да ти правя хубави подаръци, но не за това говорех. Ще те обичам повече, отколкото някой някога е обичал жена, повече, отколкото някога си мечтала да бъдеш обичана. Кълна ти се.

Целувките ни след тези му думи бях нежни и пропити с надежда... като първата ни. Усещах как още от онзи момент изпълняваше клетвата си. А мисълта някой да ме обича толкова силно едновременно ме плашеше и вълнуваше.

— Максън?

— Да?

— Би ли останал с мен тази нощ? — попитах го. Той вдигната едната си вежда, а аз се изкисках. — Ще се държа прилично, обещавам. Просто... би ли спал при мен?

Той впери замислен поглед в тавана. Накрая реши да ми угоди.

— Хубаво. Но ще трябва да си тръгна рано.

— Добре.

— Добре.

Максън изхлузи панталоните и чорапите си, сгъвайки ги грижливо, за да не се измачкат до сутринта. После се върна в леглото и

долепи корем до гърба ми. Едната си ръка пъхна под вратата ми, а с другата ме прегърна нежно.

Обожавах леглото си. Възглавниците бяха като облаци, а матракът сякаш ме обгръщаше. Никога не ми беше твърде топло или твърде студено под завивките, а материята на нощницата ми беше толкова ефирна, че я чувствах като въздух върху кожата си.

Но никога не се бях усещала по-уютно, отколкото в прегръдките на Максън.

Той нежно доближи устни до ухото ми.

— Приятни сънища, моя Америка!

— Обичам те — пророних тихо аз.

Ръцете му стиснаха тялото ми малко по-силно.

— И аз те обичам.

Полежах така, извличайки наслада от момента. Само след няколко секунди дишането на Максън стана бавно и равномерно. Беше се унесъл в сън.

А иначе никога не спеше.

Явно му действах по-успокояващо, отколкото бях предполагала. И аз самата, след всичките тревоги покрай отношението на баща му към мен, се чувствах по-притихнала и защитена в компанията му.

Въздъгнах и си обещах, че още на сутринта ще му призная за Аспен. Трябваше да се случи преди церемонията, бях уверена, че ще намеря подходящ начин да му го съобщя. За момента обаче възнамерявах единствено да се насладя на това малко късче покой и да се отпусна блажено в обятията на мъжа, когото обичах.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Събуди ме допирът на Максън, който плъзна ръка през кръста ми. През нощта бях наместила глава върху гърдите му и бавното туптене на сърцето му отекуваше в ушите ми.

Без да каже и дума, той целуна косата ми и ме притисна по-силно към себе си. Не можех да повярвам, че е истина. Будех се в едно легло с Максън... Тази сутрин предстоеше да ми поднесе и пръстен.

— Ще се будим така всеки ден — пророни той.

Аз се изкисках.

— Четеш ми мислите.

Той въздъхна доволно.

— Как си, скъпа моя?

— Ами сърбят ме ръцете да те фрасна, задето току-що ме нарече „скъпа моя“. — Сръчках голия му корем с лакът.

Той се размърда и ме възседна с усмивка.

— Хубаво тогава. Как предпочиташ да ти викам: съкровище мое? Агънце мое? Любов моя?

— Всяко от тези става, стига да го пазиш само за мен — отвърнах аз, докато ръцете ми шареха отнесено по гърдите му и надолу по ръцете му. — А аз как да те наричам?

— Ваше кралско съпружество. Такъв е законът, опасявам се. — И неговите ръце блуждаеха по кожата ми, попадайки на едно чувствително местенце по врата ми.

— Недей! — викнах аз и се отдръпнах.

На лицето му изплува победоносна усмивка.

— Имаш гъдел!

Независимо от протестите ми, пръстите му зашаваха игриво по цялото ми тяло, изтръгвайки гръмогласни писъци от гърлото ми.

Не пицях дълго. Един от стражите влетя през вратата с изваден пистолет.

Този път изкрещях наистина и дръпнах завивките, за да покрива тялото си. Бях толкова стресната, че ми отне известно време да

разпознава дръзките очи на Аспен. После лицето ми сякаш се подпали от срам.

Аспен изглеждаше потресен. Не успя да скалъпи и едно изречение, докато очите му прескачаха от Максън към мен и обратно... той по бельо, а аз... просто прикрила своето със завивката.

Дълбок смях ме изтръгна от шока.

Макар и аз самата да бях пребледняла от ужас, Максън беше същинско олицетворение на спокойствието. Дори изглеждаше доволен, че го бяха спипали.

— Уверявам ви, Леджър, не сме в никаква опасност — обяви леко самодоволно той.

Аспен се прокашля, неспособен да погледне когото и да било от двамата ни в очите.

— Разбира се, Ваше Височество. — После се поклони и излезе, затваряйки вратата след себе си.

Аз зарових лице във възглавницата си и застенах. Този момент никога нямаше да се изличи от съзнанието ми. Трябваше да призная на Аспен за чувствата си още на борда на самолета, когато ми се беше предоставила тази възможност.

Максън дойде да ме прегърне.

— Не се срамувай. Не бяхме голи. Пък и занапред ще се случва.

— Толкова беше унижително — проплаках аз.

— Кое? Да те хванат в леглото с мен ли? — Болката в гласа му беше осезаема. Поизправих се и го погледнах в лицето.

— Не! Не е заради теб. Просто, знам ли, това е интимен момент. — Сведох глава и се заиграх с крайчеца на завивката.

Максън помилва бузата ми нежно.

— Съжалявам. — Искреността в гласа му ме принуди да вдигна поглед. — Знам, че ще ти е трудно, но от тук нататък постоянно ще сме под зоркото око на народа. През първите няколко години вероятно доста ще се бъркат в живота ни. Всички крале и кралици досега са имали само по едно дете. Несъмнено при някои е било умишлено; но след трудностите, които преживя майка ми, всички ще настояват да се уверят дали изобщо сме способни да създадем семейство.

Той се умълча за момент. Очите му се бяха отместили от лицето ми и се взираха в някаква точка от леглото.

— Ей — казах аз, прилепвайки длан към бузата му. — Член съм на семейство с пет деца, забрави ли? Гените ми са първокласни в това отношение. Ще се справим.

Той ми се усмихна вяло.

— Надявам се. Отчасти защото, да, имаме дълг да създадем наследници на короната. Но и защото... искам да имам всичко с теб, Америка. Искан ваканциите и рождените дни, натоварените сезони и релаксиращите почивни дни. Искан петна от фъстъчено масло по бюрото си. Искан наши си шеги и спорове... и всичко останало. Искан пълноценен живот с теб.

Ненадейно последните няколко минути се изпариха от паметта ми. Разстилащата се в гърдите ми топлина прогони тревогите.

— И аз го желая — казах аз.

Той се усмихна.

— Какво ще кажеш да обявим официално новината след няколко часа?

Аз свих рамене.

— Май нямам други планове за деня.

Максън ме бутна на леглото и ме заобсипва с целувки. Можех да се радвам на целувките му с часове, но беше достатъчно, че Аспен ни видя. Завареха ли ни така прислужничките ми, нямаше да смогна да ги обуздая.

Той се облече, а аз се загърнах с халата. Нещо ме караше да си мисля, че този момент трябваше да е неловък. Но единственото, което ми минаваше през главата, докато гледах как Максън покрива белезите си с ризата, беше колко невероятно хубаво се чувствах. Нещото, което никога не си бях пожелавала, ме правеше толкова щастлива.

Максън ми даде прощална целувка, после отвори вратата и си тръгна. Беше ми по-трудно да се разделя с него, отколкото бях очаквала. Казах си, че е само за няколко часа, а и чакането ще си струва.

Преди да затворя вратата, чух Максън да прошепва:

— Дамата ще оцени дискретността ви, страж.

Не последва отговор, но можех да си представя тържественото кимване на Аспен. Опрях гръб върху затворената врата и заобмислях какво да му кажа, дали изобщо беше разумно да му казвам каквото и да било. Минаха минути, а знаех, че трябва да се изправя лице в лице с

Аспен. Не можех да продължа с предстоящото, без да съм обсъдила въпроса с него. Поех си дълбоко въздух и отворих вратата с разтреперани ръце. Той килна глава към коридора, послушвайки се за чужди гласове. Накрая обърна укорителен поглед към мен и тежестта му ме прекърши.

— Толкова много съжалявам — пророних.

Той поклати глава.

— Не че не го очаквах. Просто гледката ме хвана неподготвен.

— Трябваше да ти кажа — продължих аз и излязох в коридора.

— Няма значение. И все пак не мога да повярвам, че си спала с него.

Аз опрях длани в гърдите му.

— Не съм, Аспен. Кълна ти се.

И тогава, във възможно най-последния момент, всичко пропадна.

Максън се появи иззад ъгъла с Крис под ръка. Заби очи в мен, а аз, притиснала тяло към Аспен в бурния си стремеж да се оправдая пред него, отстъпих назад, но недостатъчно бързо. Аспен се обърна с лице към Максън, готов да даде обяснение, но твърде стъписан да го стори.

Устата на Крис увисна и тя побърза да я покрие с длан. Взирайки се в изумените очи на Максън, аз заклатих глава в опит да обясня без думи, че всичко това беше просто едно голямо недоразумение.

На Максън му беше нужна само секунда да си възвърне хладнокръвието.

— Срегнах Крис в коридора и тъкмо я водех при теб, за да ви съобщя решението си, преди да са ни обкръжили камерите, но явно имаме по-належащи теми за разговор.

Погледнах към Крис и намерих скромна утеха във факта, че по лицето и не грееше триумфално изражение. Точно обратното — изглеждаше тъжна.

— Крис, би ли се върнала в стаята си? Без да говориш с никого? — помоли я Максън.

Тя направи реверанс и изчезна зад ъгъла, нетърпелива да се измъкне от създалата се ситуация. Максън си пое дълбоко дъх, преди да вдигне поглед към нас.

— Знаех си — обяви той, — но все си мислех, че си въобразявам, защото бях уверен, че си щяла да ми кажеш, ако е така. Уж трябваше

да си откровена с мен. — Той врътна очи. — Как можах да не се доверя на инстинкта си? Усетих го още от онази първа среща. Забелязах как го погледна, как заблуждаха мислите ти после. Проклетата ти гривна, бележката на стената му, всички онези случаи, в които мислех, че си моя, само за да те загубя най-внезапно... ти си бил... — Заяви той, обръщайки се към Аспен.

— Ваше Височество, вината е изцяло моя — излъга Аспен. — Не спирах да я преследвам. Тя ми даде да разбере, че няма никакво намерение да е с друг човек, освен с вас, но аз продължих да настоявам.

Без да отчете оправданията му, Максън го доближи с решителна крачка и впери поглед в очите му.

— Какво е името ти? Собственото ти име?

Той преглътна.

— Аспен.

— Аспен Леджър — каза Максън, изпробвайки звученето на думите. — Изчезни от погледа ми, преди да съм те изпратил на сигурна смърт в Нова Азия.

Дъхът на Аспен секна.

— Ваше Височество, аз...

— ИЗЧЕЗНИ!

Аспен ме погледна, после се обърна и тръгна нанякъде.

Аз замръзнах безмълвно на мястото си, боейки се да вдигна очи към Максън. Когато най-сетне се престраших, той посочи с брадичка към стаята ми и аз влязох вътре, последвана от него. Като се обърнах, го видях да затваря вратата, прокарвайки пръсти през косата си. После застана с лице към мен и очите му отскочиха към неоправеното легло. От гърлото му се надигна безрадостен смях.

— От колко време? — попита тихо, като все още се владееше.

— Помниш ли онзи спор... — подхванах аз.

— Спорим още от първата ни среща, Америка! Ще трябва да си по-конкретна! — изригна Максън.

Цялото ми тяло се разтресе.

— След партито на Крис.

Очите му се ококориха.

— Значи, в общи линии, откакто е пристигнал в двореца — обобщи той със саркастичен глас.

— Максън, много съжалявам. Първоначално защитавах него, а после — самата себе си. А след публичното наказание на Марли се боях да ти разкрия истината. Не исках да те загубя — обясних умолително аз.

— Да ме загубиш? Да загубиш мен? — попита изумено той. — Отиваш си у дома с цяло състояние, с по-висока каста, както и с мъж, който не е спрял да те желае! Аз съм губещият днес, Америка!

Думите му ме оставиха без дъх.

— Отпращаш ме?

Той ме изгледа така, сякаш не можеше да повярва, че му задавам толкова глупав въпрос.

— Колко пъти очакваш да стоя безучастно, докато стъпкваш сърцето ми, Америка? Сериозно ли си въобразяваш, че бих се оженил за теб и бих те направил своя принцеса, при положение че ме лъжеш през по-голямата част от познанството ни? Нямам намерение да се подлагам на мъчения до края на живота си. Не знам дали си забелязала, но напоследък ми се струпаха предостатъчно.

Аз избухнах в плач.

— Максън, моля те. Съжалявам, не е каквото си мислиш. Кълна ти се. Обичам те!

Той ме доближи с вяла крачка, очите му бяха като камък.

— От всички лъжи, които си ми наговорила, тази ме отвращава най-много.

— Не е... — Погледът му ме накара да замълча.

— Помоли прислужничките си да се постараят. Редно е да си заминеш с класа.

После ме подмина и излезе от вратата и от бъдещето, което бях държала в ръцете си допреди няколко минути. Обърнах се към стаята, стиснала корема си, сякаш сърцевината на тялото ми всеки момент щеше да рухне от болка. Докретах до леглото и се свлякох на едната си страна, неспособна да се задържа на крака.

Плаках... и плаках... опитвайки се да разсея агонията до часа на церемонията. Как щях да я преживея? Погледнах към часовника, за да видя колко време ми оставаше... и очите ми попаднаха на дебелия хартиен плик, който Максън ми беше подарил предишната нощ.

Съзнавайки, че това беше последната част от него, която ми оставаше, отворих плика с разтреперани от отчаяние пръсти.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

„25 декември, 16:30 ч.

Скъпа Америка,

Минаха седем часа, откакто замина. Вече на два пъти тръгвам към стаята ти, за да питам дали си харесала подаръците, преди да си спомня, че няма да те намеря там. Така свикнах с присъствието ти, че ми е странно да не те засичам по коридорите. На няколко пъти едва се стърпях да не ти се обадя, но не искам да помислиш, че се държа собственически. Не желая да се усещаш като в клетка. Спомням си, че през първата си нощ тук именно така нарече двореца. Като че ли с времето започна да се чувстваш по-свободна и не искам да помрачавам това ти усещане. Ще трябва да отвлека вниманието си по някакъв начин, докато се върнеш.

Реших да ти напиша писмо с надеждата, че ще е като да си говоря с теб. И донякъде се получава. Представям си те как седиш до мен и клатиш глава, присмивайки се на идеята ми. Имаш този навик, знаеш ли? Но насмешката ти стои добре. Ти си единственият човек, върху чието лице не изглежда обидно. Усмивваш се на чудатостите ми, приемаш ги такива, каквито са, и оставаш моя приятелка. Минаха едва седем кратки часа, а вече ми липсваш.

Питам се с какво ли си ги запълнила ти. Вероятно вече си прелетяла до другия край на страната и си стигнала къщи невредима. Дано е така. Каква ли утеха носиш на семейството си в този тежък момент? Прекрасната им дъщеря най-сетне си е у дома!

Постоянно опитвам да си те представя в родната ти къща. Казвала си ми, че е малка, че на едно от дърветата има къщичка и че баща ти и сестра ти творят в гаража. От там нататък разчитам на въображението си. Представям си

те сгушена на дивана с малката ти сестра, или пък как ритате топка с братчето ти. Запомнил съм, виждаш ли? Знам, че обича да играе с топка.

Опитвал съм да си представя и как заедно влизаме у вас. Много бих се радвал да видя къде си израснала. Да погледам как братчето ти търчи насам-натам и как се хвърля в прегръдките на майка ти. Мисля, че компанията на такова многолюдно семейство, скърцането на подовите дъски и трясането на вратите би ми подействало успокояващо. Много би ми харесало да седя в единия край на къщата и въпреки това да усещам миризмата на готвено, носеща се от кухнята в другия ѝ край. Винаги съм си представял, че в истинските домове витае ароматът на вкусни ястия. Няма дори да си помръдна пръста за работа. Не и за такава, свързана с армии, бюджети и преговори. Няма да се откъсвам от теб; навярно ще се трудя по фотографиите си, докато ти свириш на пиано. Ще живеем живот на Петици, както ти самата каза. Ще вечерям у вас и всички ще се надвикваме на масата, вместо да си шепнем и да се изчакваме един друг. Може би ще спя на някое свободно легло или пък на дивана. Бих спал и на пода до твоето легло, ако ми позволиш.

Често се отдавам на такива фантазии. Че заспивам до теб, както в онова тясно скривалище. Беше толкова хубаво да слушам диханието ти, така тихо и близо до мен; толкова хубаво да не се чувствам самотен.

Това писмо започва да звучи глуповато, а мисля, че знаеш колко мразя да изглеждам като глупак. И въпреки това го правя. В твое име.

Максън“

„25 декември, 22:35 ч.

Скъпа Америка,

Почти е време за лягане и опитвам да се отпусна, но не мога. Постоянно си в мислите ми. Ужасно се боя да не ти се случи нещо. Знам, че ще ме уведомят, ако пострадаш,

а това само по себе си ми втълпи друга параноя. Качи ли се някой вестonosец до стаята ми, сърцето ми спира за момент, смразено от най-жестокия страх: че те няма вече. Че няма да се върнеш при мен.

Щеше ми се да беше тук. Ще ми се да можем поне да те видя.

За нищо на света няма да ти изпратя тези писма. Прекалено се срамувам от тях.

Искам те тук. Непрестанно мисля за усмивката ти и се безпокоя, че повече никога няма да я зърна.

Дано се върнеш при мен, Америка.

Весела Коледа!

Максън“

„26 декември, 10:00 ч.

Скъпа Америка,

Чудо на чудесата — преживях нощта. На сутринта си втълпих, че се тревожа напразно. Наложих си да се съсредоточа върху работата и да не се безпокоя толкова за теб.

Успях да се стърпя на закуска и през по-голямата част от съвещанието, преди отново да ме връхлетят мисли за теб. Измъкнах се под предлог, че ми е прилошало, и се скрих в стаята си, надявайки се, че ако ти пиша, ще те почувствам до себе си отново.

Ужасен егоист съм. Днес погребваш баща си, а аз мисля само как да те върна в двореца. Като гледам признанието си на хартия, се чувствам непростимо низък. Ти си там, където ти е мястото. Май вече го казах, но наистина вярвам, че носиш голяма утеха на семейството си.

Знаеш ли, не съм ти го признавал досега, макар че трябваше, но вече си много по-силна, отколкото при първата ни среща. Не съм толкова арогантен, че да си припиша заслугата, но мисля, че изживяванията ти в двореца са те променили. За себе си мога да кажа същото.

Още от самото начало притежаваше смелост, която с времето прерасна в истинска сила на духа. Някога те възприемах като момиче с торба камъни, готово да обстреля всеки враг, пресякъл пътя му, а сега самата ти си камък. Непоклатима и можеща. Не се и съмнявам, че семейството ти е на същото мнение. Трябваше да ти го кажа. Ще го направя веднага щом се върнеш в двореца.

Максън“

„26 декември, 19:40 ч.

Скъпа Америка,

Напоследък доста мисля за първата ни целувка. Знам, че всъщност бяха две, но имам предвид втората, онази, която бях поканен да ти дам. Казвал ли съм ти някога как се почувствах онази нощ? Не беше специална само защото в нея получих първата си целувка, а главно защото първата ми целувка беше с теб. Очите ми са видели много, Америка, обиколил съм цялата ни планета. Но никога не съм попадал на нещо, по-болезнено красиво от онази целувка. Ще ми се да можех да я уловя в мрежа или да я увековеча между страниците на някоя книга. Ще ми се да беше нещо, което можех да запазя и споделя със света; да заявя пред цялата вселена: това е чувството; това изпитва човек, когато се влюбва.

Срамувам се от тези писма. Ще трябва да ги изгоря, преди да си се прибрала.

Максън“

„27 декември, пладне

Америка,

Май е по-добре да го научиш от мен, отколкото от прислужничката си. Все си мисля за невинните ти привички. Понякога си тананикаш или припяваш, докато вървиш из двореца. Понякога, доближа ли стаята ти, чувам

как мелодиите, които си съхранила в сърцето си, се леят през отворената ти врата. Чувствам дома си пуст без тях.

Липсва ми и ароматът ти. Липсва ми полъхът на парфюм от косата ти, когато въртнеш глава, за да ми се присмееш за нещо, липсва ми благоуханието на кожата ти по време на разходките ни из градината. Опияняващо е. Затова се промъкнах в стаята ти да напръскам носната си кърпа с любимия ми твой парфюм — поредният глупав начин да си фантазирам, че си тук. Тъкмо си тръгнах, когато Мери ме спипа на местопрестъплението. Не знам какво е търсела в стаята ти, при положение че теб те няма, но важното е, че ме видя и изпищя, привличайки вниманието на един от стражите. Дотърча с копие в ръка и войнствен поглед. За малко да ме нападне. И всичко това, защото ми липсваше ароматът ти.

Максън“

„27 декември, 23:00 ч.

Скъпа моя Америка,

Никога досега не съм писал любовно писмо, така че прости ми, ако се проваля...

Най-лесно би ми било да заявя, че те обичам. Но истината е, че чувствата ми са много по-дълбоки. Искам те, Америка. Имам нужда от теб.

Страхувам се да ти споделя толкова много неща. Боя се, че ако ти разкрия всичко наведнъж, ще ти дойде в повече и ще избягаш. Боя се да не би някъде в сърцето ти да се таи безсмъртна любов към друг. Боя се да не би отново да допусна огромна грешка и пак да се затвориш в онзи твой мълчалив свят. Нито хулите на менторите ми, нито бичуването от баща ми, нито самотните ми младини са успели да ме наранят така, както отчуждението ти. Все си мисля, че се спотайва у теб и само чака момента да ме връхлети отново. Затова задържах в себе си каквото можах, опасявайки се, че дам ли свобода на всичко, ти ще ме посрещнеш със скръстени ръце, готова да ми бъдеш

приятелка, но не и моя спътница, моя кралица, моя съпруга.

А на света няма нещо, което да искам повече от това да ми бъдеш съпруга. Обичам те. Дълго време се страхувах да го призная дори пред себе си, но вече го знам.

Никога не бих се благодарил за загубата на баща ти, за тъгата, която те сполетя след смъртта му, за празнотата, която изпитвам без теб. Но съм благодарен, че замина. Не знам колко време щеше да ми е нужно да проумея чувствата си, ако не ми се беше наложило да си представя живота без теб. Вече съм абсолютно сигурен, че не искам такъв живот. Ще ми се да бях човек на изкуството като теб, за да намеря начин да ти опиша какво значиш за мен. Америка, любов моя, ти си слънчев лъч, процедил се през гъста гора. Ти си смях, надвил над тъгата. Ти си лек ветрец в зноен ден. Ти си прозрение наред мъгла от смут.

Ти не си целият свят, но си всичко, което го прави красив. Без теб животът ми би продължил, но само толкова.

Веднъж ми каза, че за да сме заедно, единият от нас ще трябва да прескочи бездната на недоверието. Сега стоя на ръба ѝ и се надявам да ме чакаш от другата ѝ страна.

Обичам те, Америка.

Вечно твой:

Максън“

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Банкетният салон беше препълнен. За пръв път централното място заемаха не кралят и кралицата, а Максън. Тримата с него и Крис седяхме на масивна, резбована маса върху издигната платформа. Имах чувството, че подредбата ни е неправилна. Намирах се от дясната му страна. Открай време смятах, че да заемаш мястото от нечия дясна страна, е въпрос на чест и е добър знак. Но през цялото време до тук Максън си говореше само с Крис. Сякаш вече не знаех какво ме очаква.

Огледах салона с престорена ведрост. Гъмжеше от хора. Гаврил стоеше в ъгъла и докладваше пред една от телевизионните камери за развоя на събитията.

Ашли ми помаха с усмивка, а Ана, застанала до нея, ми намигна. Отвърнах им с кимване, твърде притеснена да говоря. В дъното на стаята Огъст, Джорджа и още шепа северняшки бунтовници, облечени в измамно спретнати дрехи, седяха на самостоятелна маса. Естествено, че Максън искаше да присъстват на обявяването на новата му съпруга. Само дете дори не подозираше, че и тя е една от тях.

Бунтовниците се озъртаха напрегнато из салона, като че ли се бояха, че всеки момент някой от стражите ще ги разпознае и нападне. Не че който и да е от стражите им обръщаше внимание. В интерес на истината за пръв път ги виждах толкова разсеяни — погледите им блуждаеха из стаята, а няколко от тях дори изглеждаха поизнервени. Един-двама даже не се бяха обръснали и имаха размъкнат вид. Но пък и събитието беше доста мащабно. Навярно ги бяха пришпорили.

Погледът ми попадна на кралица Амбърли, която говореше със сестра си Адел и шумната ѝ дружина отрочета. Сияеше от радост. От толкова дълго чакаше този ден. Щеше да обича Крис като своя дъщеря. За момент и завидях жестоко.

Отново насочих вниманието си към отпадналите участнички от Избора и този път погледът ми се спря върху Селест. Веднага прочетох въпроса в очите ѝ: *Какво те безпокои толкова?* Отвърнах ѝ с едва

забележимо поклащане на главата, уверявайки я, че съм загубила. Тя ми изпрати тънка усмивка и произнесе безгласно думите: *Всичко ще е наред*. Аз кимнах и опитах да ѝ повярвам. Тя извърна поглед, смеейки се на нечии думи; тогава най-накрая се осмелих да надникна надясно към лицето на стража, заел най-близкия до масата ни пост.

Но и Аспен ми се струваше разсеян. И той като повечето униформени мъже се озърташе из салона, ала освен това като че ли се мъчеше да размишлява. Изглеждаше така, сякаш разгадаваше гатанка. Щеше ми се да погледне към мен, да ми обясни безмълвно какво го тревожи, само че така и не го стори.

— Опитваш да си уговориш среща за по-късно, предполагам? — попита Максън и аз извърнах глава към него.

— Не, разбира се, че не.

— Не че има значение. Днес семейството на Крис ще пристигне за скромното празненство, а твоето ще дойде да те отведе до вас. Обикновено не оставят последната загубила да си ходи сама. Има доста случаи на драматични изяви.

Звучеше толкова студено, така отчуждено. Имах чувството, че не говоря със същия Максън.

— Можеш да задържиш къщата, ако имаш желание. И бездруго вече е платена. Писмата бих искал да ми върнеш.

— Прочетох ги — прошепнах аз. — Много ми харесаха.

Той изпуфтя така, сякаш ги беше писал на шега.

— Не знам какво ме беше прихванало.

— Моля те, не говори така. Умолявам те. Обичам те... — Лицето ми се беше разкривило от емоции.

— Замълчи. Веднага — нареди ми Максън през стиснати зъби. — Усмхни се и стой така до последната секунда.

Аз примигнах, сподавяйки сълзите си, и се усмихнах вяло.

— Така е по-добре. Да не си посмяла да свалиш усмивката от лицето си, докато не напуснем тази стая, разбра ли ме? — Аз кимнах. Той впи очи в мен. — С радост ще те отпратя.

След като изплю последните си думи, отново се усмихна и обърна лице към Крис. Аз забих поглед в скута си за момент, колкото да нормализирам дишането си и да запазя самообладание.

Като вдигнах глава, нямах смелост да погледна никого в очите. В противен случай едва ли щях да изпълня последното желание на

Максън. Вместо това се съсредоточих в стените. И именно поради тази причина ми направи впечатление, когато повечето стражи отстъпиха от тях, следвайки незнайно чий сигнал. Всички извадиха червени ленти от джобовете си и ги вързаха на челата си.

В пълно недоумение наблюдавах как един страж, белязан в червено, застава зад Селест и изстрелва куршум право в тила ѝ.

Стаята моментално избухна в писъци и гърмежи. Гърлени крясъци на агония се открояваха сред какофонията от скърцане на столове, сблъсъци на тела със стените и тропот от паническото бягство на жени с високи обувки и мъже с неудобни костюми. Нападателите деряха гърла, докато стреляха, всявайки още по-голям ужас сред тълпата. Само в рамките на няколко секунди станах вцепенен свидетел на повече смърт, отколкото смятах за възможно. Огледах се за краля и кралицата, но никъде не ги видях. Нямах представа дали се бяха изплъзнали, или бяха пленени... и при мисълта ме побиха тръпки. Потърсих с поглед Адел и децата ѝ. И тях не съзирах никъде, а това ме ужаси още повече.

От лявата ми страна Максън се опитваше да успокои Крис.

— Залегни на пода — викна ѝ. — Всичко ще е наред.

Погледнах надясно и се изумих да забележа Аспен, приклепнал на едно коляно; прицелваше се и стреляше уверено към тълпата. Явно беше много сигурен в уменията си на стрелец, за да си го позволи.

С ъгълчето на окоето си мярнах червено петно. Изневиделица пред нас се изправи един от стражите бунтовници. Още щом свързах двете думи в съзнанието си, всичко ми стана ясно. Ан ми беше разказвала за подобна случка, когато бунтовниците се докопали до стражеви униформи и се промъкнали незабелязано в двореца. Но как?

Крис нададе поредния писък, а аз осъзнах, че стражите, които бяха изпратили по домовете ни, всъщност не бяха изоставили постовете си. Лежаха мъртви някъде, а сега виждахме откраднатите им униформи пред себе си.

Не че това прозрение ми беше от каквато и да е полза.

Знаех, че и тримата с Максън и Крис трябваше да бягаме, за да спасим живота си.

Въпреки това замръзнах на място, когато заплашителната фигура пред нас вдигна пистолета си и го насочи към Максън. Дватамата с

Максън се спогледахме. Искаше ми се да имахме време за последни думи. Върнах погледа си към въоръжения мъж.

По лицето му пробяга зловна усмивка. Навярно заподозрял, че имаше начин да извлече от ситуацията повече развлечение за себе си и повече болка за Максън, отмести бавно пистолета наляво и насочи дулото му към мен.

Дори не ми хрумна да изкрещя. Не можех и да помръдна. В следващия миг, сякаш в сън, видях как Максън скача към мен.

Паднах на земята, но не в очакваната посока. Максън ме беше пропуснал, прелитайки пред мен. Като се строполих на пода, над мен изникна лицето на Аспен. Беше се спуснал към масата, прекатурвайки стола ми, за да ме покрие с тяло.

— Улучих го! — изкрещя някой. — Намерете краля!

Обявлението предизвика няколко радостни възгласа. И писъци. Многобройни писъци. Гръмките звуци нахлуха в ушите ми, щом изплувах от вцепенението си. Още столове и тела се сгромолясаха на пода. Стражите крещяха един към друг. Ехтяха изстрели, чийто оглушителен гръм пронизваше болезнено тъпанчетата ми. Настанал беше същински хаос.

— Ранена ли си? — Аспен се опита да надвика шумотевещата.

Поклатих глава.

— Не мърдай.

Видях как стана, зае разкрячен стоеж и се прицели. Стреля няколко пъти със съсредоточен в мишените си поглед и с тяло в пълен покой. Ако съдех по ъгъла на изстрелите му, явно ни нападаха още бунтовници. Благодарение на Аспен, атаката им пропадна.

След бърз оглед на салона той пак клекна до мен.

— Ще я изведа от тук, преди да е изпаднала в шок.

Аспен пропълзя през мен и сграбчи Крис, която беше покрила ушите си с длани и плачеше неутешимо. Той вдигна лицето ѝ и я плесна. Слисана, Крис се умълча достатъчно, че да чуе инструкциите му и да го последва към вратата, докато той прикриваше главата ѝ с тялото си.

Ставаше все по-тихо. Навярно някои бяха успели да се измъкнат от салона. Други умираха.

В следващия момент забелязах нечий неподвижен крак да стърчи изпод покривката на масата. О, боже! Максън!

Пролазих под масата и открих Максън да диша с огромни усилия, докато по предницата на ризата му се разстилаше голямо червено петно. Под лявото му рамо имаше огнестрелна рана, изглеждаше много сериозна.

— О, Максън! — проплаках аз. Свих на топка края на роклята си и я притиснах към кървящата рана; не знаех какво друго да сторя. Той потрепери от болка. — Толкова съжалявам.

Максън протегна ръка, за да хване моята.

— Не, аз съжалявам — каза немощно. — Бях на път да съсипя живота и на двама ни.

— Недей да говориш. Просто се съсредоточи, става ли?

— Погледни ме, Америка.

Аз примигнах няколко пъти и бавно вдигнах поглед към очите му. Той ми се усмихна през агонията си.

— Разбивай сърцето ми. Разбий го хиляда пъти, ако щеш. И бездруго винаги ти е принадлежало.

— Шшш — настоях аз.

— Ще те обичам до последния си дъх. Сърцето ми бие само за теб. Не искам да умра, без да си го разбрала.

— Моля те... недей — пророних през сълзи.

Той вдигна ръка и зарови пръсти в косата ми. Натискът му беше съвсем лек, но достатъчен, за да проумея какво искаше. Приведох се и го целунах. Устните ни си спомниха всяка наша целувка, цялата несигурност, всичките ни надежди.

— Не се предавай, Максън. Обичам те. Умолявам те, не се предавай.

Той си пое дъх на пресекулки.

В същия момент Аспен се провря под масата и аз изпищях от страх, преди да осъзная кой беше.

— Крис е в едно от скривалищата, Ваше Височество — отчете се делово Аспен. — Ваш ред е. Можете ли да стоите на крака?

Максън поклати глава.

— Губиш си времето. Отведи нея.

— Но, Ваше Височество...

— Това е заповед — отсече с колкото сила му беше останала.

Двамата впиха очи един в друг.

— Слушам, сър.

— Не! Няма да ходя никъде! — опълчих се аз.

— Тръгвай — настоя Максън с изтощен глас.

— Хайде, Мер. Трябва да побързаме.

— Няма да тръгна!

С отривисто движение, сякаш внезапно се беше възстановил, Максън вдигна ръце и сграбчи униформата на Аспен.

— Тя трябва да оцелее. Разбираш ли ме? Каквото и да коства, трябва да оцелее.

Аспен кимна и грабна ръката ми по-свирепо, отколкото някога бях очаквала от него.

— Не! — извиках аз. — Максън, моля те!

— Бъди щастлива — пророни той, стисвайки ръката ми за последно, докато Аспен ме влачеше към вратата с крясъци.

Като стигнахме до изхода, Аспен ме притисна към стената.

— Тихо! Ще те чуят. Колкото по-скоро те отведе в скривалището, толкова по-скоро ще се върна за него. Трябва да правиш каквото ти казвам, чу ли?

Аз кимнах.

— Добре, снижи се и мълчи — нареди ми той, извади пистолета си и ме повлече към коридора.

Огледахме се в двете посоки и видяхме, че някой тича към далечния край на коридора. След като изчезна от полезрението ни, продължихме напред. Щом свърнахме за ъгъла, се натъкнахме на един страж, проснат на пода. Аспен провери пулса му и поклати глава. Пресегна се да вземе оръжието му, после ми го подаде.

— Какво да правя с това? — прошепнах аз ужасено.

— Ще стреляш с него. Но преди това се увери, че стреляш по врага. В целия този хаос можеш да се объркаш.

Следващите няколко минути минаха в напрегнато спотайване зад ъгли и проверяване на вече заети и заключени скривалища. Явно метежът се беше преместил на горния етаж или навън, тъй като изстрелите и безликите писъци бяха заглушени от стени. Въпреки това спирахме и се заслушахме дори при най-тихия звук.

Аспен надникна зад поредния ъгъл.

— Този коридор е задънен, така че бъди нащрек.

Кимнах. С бързи крачки се придвижихме до дъното му и първото нещо, което ми направи впечатление, беше ярката слънчева светлина,

разливаща се през прозореца. Нима небето не знаеше, че светът се разпада? Как така слънцето светеше и днес?

— Моля те, моля те, моля те — прошепна Аспен и протегна ръка към тайното резе. За щастие, то щракна. — Слава богу! — Въздъхна той и дръпна панела врата, заприщвайки с него половината коридор от полезрението ми.

— Аспен, не искам да се заключвам вътре.

— Налага се. Трябва да се опазиш, дължиш го на толкова много хора. И... искам да ми направиш една услуга.

— Каква?

Той видимо се притесни.

— Ако ми се случи нещо... трябва да кажеш на...

Изад рамото му, откъм ъгъла в края на коридора, нещо червено привлече погледа ми. Вдигнах рязко пистолета, прицелих се и стрелях по непознатата фигура. След по-малко от секунда Аспен ме бутна в скривалището и затръшна вратата, оставяйки ме сама в мрака.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Нямам представа колко време седях в тясното помещение. Ушите ми постоянно бяха наострени за шумове откъм другата страна на вратата, макар и да знаех, че е безсмислено. Когато преди няколко седмици двамата с Максън бяхме прекарвали нощта в едно от скривалищата, не бяхме чули нито звук от външния свят. А и тогава бунтовниците сипеха ужасна разруха.

Въпреки това не губех надежда. Може би Аспен беше добре и всеки момент щеше да отвори вратата. Нямах начин да е мъртъв. Изключено. Аспен беше борбена личност, открай време си беше такъв. Когато гладът и мизерията го връхлетяха, той им се опълчи. Когато светът му отне бащата, той се погрижи за семейството си. Когато короната му отне мен, когато военният набор му отне правото на избор, той не си позволи да загуби надежда. В сравнение с всичко това куршумът беше дребна работа, едно нищо. Аспен Леджър не се даваше на куршуми.

Прилепих ухо до вратата, молейки се за една-едничка дума, за нечий шепот, за каквото и да е. Заслушах се за мъчителното дихание на Максън, чийто живот може би го напускаше под онази далечна маса.

Стиснах клепачи, молейки се господ да го пощади. Несъмнено всеки един страж в двореца издирваше принца и родителите му. Първо на тях щяха да окажат помощ. Нямах да допуснат Максън да умре; в никакъв случай.

Но дали надеждите ми бяха напразни?

Лицето му беше така бледо. Беше стиснал ръката ми толкова безсилно.

Бъди щастлива.

Обичаше ме. Наистина ме обичаше. И аз го обичах. Независимо от всички пречки помежду ни — кастите ни, грешките ни, обкръжаващия ни свят, бяхме родени един за друг.

Трябваше да съм до него. Особено в този момент, докато животът му се изплъзваше. Не беше редно да се крия.

Станах и заопипвах стените в търсене на ключа за лампата. Пръстите ми обхождаха стоманата, докато не попаднаха на него. Огледах помещението. Беше по-тясно от предишното. Разполагаше с мивка, но вместо тоалетна имаше кофа в единия ъгъл. До предната стена видях пейка, а до задната — полица, отрупана с пакети храна и одеяла. А на пода ме чакаше пистолетът.

Нямах представа дали планът ми ще сработи, но трябваше да опитам. Издърпах пейката към средата на стаята и я обърнах на една страна, с широката част за сядане към вратата. Прикляквайки зад нея, установих, че височината ѝ не ми предлагаше особено прикритие. Но и с толкова трябваше да се задоволя.

Изправих се, препъвайки се в глупавата си рокля, и с пуфтене се спуснах да преравам полицата. Тънкият нож навярно беше предвиден за разопаковане и разпределяне на храната, но и за плат щеше да свърши работа. След като скъсих роклята си до коленете, използвах част от материала за направата на импровизиран колан, в който пъхнах ножа, ей така, за всеки случай.

Увих се в одеялата, понеже очаквах да се разхвърчат отломки. После направих последен оглед на стаята в търсене на друга полезна вещ, нещо, което можех да приспособя за целите си. Не. Нямах друго.

Клекнах зад пейката, прицелих се към ключалката и след дълга, уравниосяваща глътка въздух... стрелях.

Гърмежът отекна в тясното пространство, стряскайки ме, колкото и подготвена да бях за него. След като се уверих, че куршумът не рикошира из стаята, отидох да проверя вратата. Над ключалката зееше малко кратерче, разкриващо пластове и пластове метал. Ядосах се, задето бях пропуснала целта си, но поне вече знаех, че имаше шанс да се получи. Уцелех ли ключалката достатъчно пъти, може би щях да се измъкна.

Скрих се зад пейката и опитах отново. Куршум след куршум се забиваха във вратата, но никога на едно и също място. Не след дълго се изнервих и застанах права с надеждата, че така ще е по-лесно. Успях единствено да нарежа ръцете си с разхвърчалите се от вратата парчета метал.

Трябваше да чуя глухото изщракване, за да осъзная, че бях изразходила всички патрони и отново се намирах в задънена улица. Захвърлих пистолета и се спуснах към вратата. Връхлетях и с цялата сила на тялото си.

— Отвори се! — закрещях бясно. — ОТВОРИ СЕ!

Заблъсках с юмруци по метала, макар и без всякакъв смисъл.

— Не! Не, не, не! Трябва да изляза!

Вратата не помръдваше и сякаш се присмиваше на истерията ми с мълчаливата си, непоклатима жестокост.

Свлякох се на пода и заплаках от безсилие. Безжизненото тяло на Аспен можеше да лежи само на метри от мен, а Максън... несъмнено вече го нямаше.

Притиснах коленете към гърдите си и отпуснах глава на вратата.

— Ако преодолееш това — прошепнах в тихата стая, — ще ти позволя да ми викаш „скъпа моя“. Няма да се оплаквам, обещавам.

И после зачаках.

От време на време гадаех колко е часът, макар че нямаше начин да сверя предположенията си. Минутите се влачеха бавно, влудяващо. Никога през живота си не се бях чувствала толкова слаба, а тревогата направо ме убиваше.

Мина цяла вечност, докато чуя изщракването на ключалката. Някой идваше да ме вземе. Не знаех дали е приятел, или враг, затова насочих празния пистолет към вратата. Така поне щях да му всея малко страх. Пантите изскърцаха и светлината откъм прозореца се разля ослепително в стаята. Дали все още беше същият ден? Или следващият? Не свалих дулото на пистолета, макар че трябваше да примижавам, за да се прицеля.

— Не стреляйте, лейди Америка! — предупреди ме непознат страж. — В безопасност сте!

— От къде знаеш? А аз откъде да знам, че не си един от тях?

По коридора се чуха нечии приближаващи стъпки и стражът кимна за поздрав. Огъст се появи на входа, последван от Гаврил. Костюмът на водещия беше почти съсипан, но значката му — която чак сега оприличавах на Северната звезда — продължаваше да блести гордо върху окървавения му ревер.

Нищо чудно, че северняшките бунтовници бяха толкова осведомени.

— Всичко свърши, Америка. Спипахме ги — увери ме Огъст.
Аз въздъгнах облекчено и пузнах пистолета на земята.

— Къде е Максън? Жив ли е? Спасила ли се е Крис? — попитах Гаврил, но преди да ми е дал отговор, обърнах очи към Огъст. — А стражът, който ме доведе дотук? Страж Леджър? Виждал ли си го? — Думите се изляха от устата ми с такава скорост, че сигурно бяха почти неразбираеми.

Чувствах се странно, замаяно.

— Мисля, че е в шок. Бързо, отведи я в амбулаторното крило — нареди Гаврил и стражът ме грабна на ръце.

— Максън? — попитах отново. Никой не ми отговори. Или вече губех съзнание. Не можех да си спомня.

Свестих се на някаква кушетка. Чак сега усещах щипането на многобройните ми порязвания, но като вдигнах ръка да я огледам, ги открих щателно почистени, а по-дълбоките бяха и превързани. Бях в безопасност.

Седнах в леглото и озъртайки се наоколо, установих, че се намирам в малък кабинет. Като плъзнах поглед по бюрото и дипломите по стените, се досетих, че кабинетът е на доктор Ашлър. Не можех да остана тук. Трябваша ми отговори.

Отворих вратата и разбрах защо ме бяха скътали тук. Амбулаторното крило беше пренаселено. Някои от по-леко ранените лежаха по двама на легло, а останалите — на пода. Веднага си пролича, че по-тежко пострадалите бяха настанени в дъното на помещението. Независимо от голямата численост на пациентите, крилото беше удивително тихо.

Огледах пространството в търсене на познати лица. Добър знак ли беше, ако не откриех ничие? Или?

Тюздей лежеше на кушетката, стиснала ръката на Емика — и двете ридаеха тихо. Разпознах няколко от прислужничките, но смътно. Докато минавах покрай тях, те ми кимнаха с глави, сякаш заслужавах благодарност или похвала.

С разреждането на тълпата все повече губех надежда. Максън не беше тук. Ако беше, щеше да е обграден от цял куп хора, откликващи на всяка негова нужда. Но може би и него бяха изпратили в отделна стая... както мен самата.

Срещнах един от стражите, чието лице бе ранено по невъобразим начин.

— Тук някъде ли е принцът? — попитах го дискретно.

Той поклати мрачно глава.

— О!

Наглед огнестрелната рана и разбитото сърце бяха коренно различни травми. Но имах чувството, че кръвта ми изтича, също както и неговата несъмнено бе изтекла. Нито натиск, нито шевове можеха да помогнат; никога нищо нямаше да спре болката.

Не дадох воля на писъка си, макар че го усещах как ехти вътре в мен. Сълзите си обаче не удържах. Не отмиха мъката ми, но сякаш послужиха като клетва.

С никого няма да те заменя, Максън. Никога. И скътах любовта ни дълбоко в сърцето си.

— Мер?

Обърнах се и видях бинтована фигура върху една от най-крайните кушетки. Беше Аспен.

Дъхът ми секна. Отправяйки се към него с несигурни крачки, забелязах, че главата му беше увита с превръзка, през която се процеждаше кръв. По голите му гърди си личаха няколко синини, но кракът му беше в най-тежко състояние. Долната му част беше в дебела гипсова превръзка, а по бедрото му зееха дълбоки рани, хлабаво загърнати с бинтове. Като го гледах така, само по къси панталони и чаршаф върху здравия му крак, лесно можех да си направя извод колко тежко бе пострадал.

— Какво ти се е случило? — прошепнах.

— Предпочитам да не си спомням с подробности. Издържах дълго време и свалих шест-седем от тях, преди някой да рани жестоко крака ми. Докторът казва, че вероятно ще мога да ходя отново, макар и с помощта на бастун. Поне се измъкнах жив.

Самотна сълза се търкулна по едната ми буза. Бях толкова благодарна и изплашена... и отчаяна, че не можах да се сдържа.

— Ти спаси живота ми, Мер.

Очите ми прескочиха от крака му към лицето му.

— Изстрелът ти изплаши бунтовника и ми даде достатъчно време да стрелям по него. Ако не го беше направила, щеше да ме улучи в гърба, и край. Благодаря ти.

Избърсах очите си.

— А ти колко пъти си спасявал моя живот? Беше крайно време да ти се реванширам.

Той се усмихна.

— Май наистина геройствата ме влекат, а?

— Винаги си преследвал ролята на рицар в лъскави доспехи. — Поклатих глава, спомняйки си колко много беше направил за хората, които обичаше.

— Мер, изслушай ме сега. Когато казах, че винаги ще те обичам, говорех от сърце. И мисля, че ако бяхме останали в Каролина, досега щяхме да сме щастливо женени. Бедни, но щастливи. — Той се усмихна горестно. — Само че не останахме в Каролина. И ти се промени. Аз също. Беше права, като каза, че така и не дадох шанс на друго момиче, и едва ли щях, ако не ни бяха връхлетели всички тези беди. Вродено ми е да се боря за теб, Мер. Доста време ми отне да проумея, че вече не искаш да го правя. Но след това бързо осъзнах, че и аз самият не го искам.

Взирах се в него смаяна.

— Винаги ще притежаваш част от сърцето ми, Мер, но вече не съм влюбен в теб. Понякога си мисля, че все още имаш нужда от мен и ме искаш до себе си, но не знам дали съм прав. Заслужаваш далеч повече от мъж, останал с теб заради чувство за дълг.

Аз въздъхнах.

— А ти заслужаваш повече от жена, останала с теб от примирение.

Той ми протегна ръка и аз я поех.

— Не искам да ми се сърдиш.

— Не ти се сърдя. И е хубаво да знам, че ти също не си ми ядосан. Дори да е мъртъв, пак ще го обичам.

Аспен сбърчи чело.

— Кой да е мъртъв?

— Максън — пророних аз, готова пак да избухна в сълзи.

След кратка пауза Аспен отвърна:

— Максън не е мъртъв.

— Какво?! Но онзи страж каза, че не бил тук и...

— Разбира се, че няма да е тук. Все пак е крал. Възстановява се в стаята си.

Хвърлих се да го прегърна и той простена под тежестта на тялото ми; но бях твърде щастлива, за да внимавам. После хубавата и лошата новина се сляха ведно.

Отстъпих бавно назад.

— Кралят е мъртъв?

Аспен кимна.

— Кралицата също.

— Не! — потреперих аз, примигвайки отново. Каза ми, че мога да я наричам „мамо“. Какво щеше да прави Максън без нея?

— Всъщност, ако не се бяха намесили северняшките бунтовници, вероятно и Максън нямаше да оцелее. Те наклониха везната в наша полза.

— Наистина ли?

Очите му се изпълниха с възхищение и благодарност.

— Трябвало е те да ни обучават. Сражават се по съвсем различен начин. Знаеха как да реагират. Разпознах Огъст и Джорджа в Банкетния салон. Извън стените на двореца ги чакали подкрепления. Веднага щом хората им надушили, че има нещо гнило... е, вече знаят как да се промъкнат в двореца по възможно най-бързия начин. Нямам представа откъде са се сдобили с оръжия, но без тяхната подкрепа бяхме загубени.

Мозъкът ми едва побра новата информация. Все още сглобявах парчетата от пъзела, когато вратата се отвори рязко, смущавайки тихия шепот в амбулаторното крило. Макар роклята ѝ да беше съдрана, а косата ѝ провиснала покрай лицето ѝ, моментално разпознах тревожното ѝ изражение.

Преди да съм успяла да я привикам, Аспен извиси глас:

— Луси! — Надигна се в леглото и въпреки че от рязкото движение несъмнено го прониза болка, по лицето му нямаше и следа от нея.

— Аспен! — възкликна тя и с бързи крачки прекоси крилото, прескачайки налягалите по земята хора. Хвърли се в прегръдките му и обсипа лицето му с целувки. И макар да беше простенал от болка, когато аз го бях прегърнала, в този момент Аспен не изпиваше нищо друго освен истинско щастие.

— Къде беше? — попита я той.

— На четвъртия етаж. Стражите чак сега достигнаха по-горните скривалища. Дойдох колкото можах по-бързо. Какво ти се е случило? — Колкото и наплашена да беше след всички бунтовнически атаки досега, този път Луси изглеждаше съвсем на себе си, а очите ѝ виждаха единствено Аспен.

— Добре съм. Ами ти? Трябва ли да те прегледа доктор? — Аспен се озърна наоколо, търсейки служител, който да ѝ обърне внимание.

— Не, нямам и драскотина — увери го тя. — Просто умирах от тревога за теб.

Аспен се взря в очите и с пълна всеотдайност.

— Щом си тук, всичко е наред.

Тя помилва лицето му, пазейки превръзките. Той прокара ръка зад врата ѝ и нежно я придърпа към себе си за дълбока целувка.

Никой друг не се нуждаеше от рицар повече от Луси и никой не можеше да я брани по-добре от Аспен.

Бяха толкова погълнати един от друг, че дори не усетиха, когато се отдалечих, запътвайки се към единствения човек, когото истински копнеех да видя.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Щом излязох от амбулаторното крило, за пръв път видях колко голям удар бе претърпял дворецът. Трудно ми беше да го възприема. Подът беше осеян с натрошени стъкла, които плахо блещукаха на слънчевата светлина. Съсипаните картини, дупките по стените и плашещите червени петна по килимите ми напомниха за това колко много се бяхме доближили до смъртта.

Тръгнах нагоре по стълбището, като се опитвах да не поглеждам никого в очите. Стъпвайки на площадката между втория и третия етаж, забелязах нечия обица на пода. Не можах да не се зачудя дали собственичката и беше жива.

Стигнах до коридора и на път към стаята на Максън срещнах няколко стражи. Май беше неизбежно. Ако се наложеше, щях да извикам името му. Може би той щеше да им заповяда да ме пуснат... също като онази нощ.

Вратата на стаята му беше отворена и разни хора препускаха напред-назад; едни носеха документи, други мъкнеха празни подноси. Шестима стражи се бяха наредили покрай стената по пътя ми и аз се настроих за предстоящата свада. Но още щом се приближих, единият от тях примижа, сякаш се уверяваше, че наистина бях аз. Онзи до него също ме разпозна и един по един всички сведоха глава в дълбок, почтителен поклон.

Стражът, застанал най-близо до вратата, протегна ръка навътре.

— Негово Величество ви очаква, госпожице.

Постарах се да оправдая честта, която ми отдаваха, или поне изопнах гръб, независимо от факта, че изподраните ми ръце и грубо отрязаната рокля не допринасяха за имиджа ми.

— Благодаря — заявих с леко кимване.

На влизане една прислужничка прелетя покрай мен. Максън лежеше в леглото си; личеше си, че под обикновената памучна риза лявата страна на гърдите му беше бинтована. Лявата му ръка висеше в

превръзка през рамото, а с дясната държеше документ, чието съдържание му разясняваше един от кралските съветници.

Изглеждаше като съвсем обикновен човек със семплите си дрехи и разрошена коса. В същото време обаче осанката му беше различна, по-величествена. Дали не седеше малко по-изправен? И лицето му май бе придобило по-сериозен вид.

Безспорно пред мен беше новият крал.

— Ваше Величество — прошепнах, като сторих нисък реверанс. Като се изправих, видях кротката усмивка в очите му.

— Остави документите тук, Ставрос. А сега всички бихте ли напуснали стаята? Трябва да поговоря с дамата.

Хората, струпали се край леглото му, сведоха глави в поклон и се запътиха към коридора. Ставрос остави документите на нощната му масичка, а когато мина покрай мен, ми намигна. Почаках да затворят вратата, преди да направя и крачка напред.

Искаше ми се да побягна към него, да се хвърля в обятията му и да остана там завинаги. Вместо това пристъпих бавно, притеснена, че може би бе съжалил за последните си думи към мен.

— Много съжалявам за родителите ти.

— Все още не мога да го приема — каза той, приканвайки ме с ръка да седна на леглото до него. — Имам усещането, че татко е в кабинета си, а мама — на долния етаж, и всеки момент някой от двамата ще влети в стаята ми с поредната задача.

— Знам как се чувстваш.

Той ми се усмихна състрадателно.

— Не се и съмнявам. — После протегна ръка и я сложи върху моята. Приех жеста му като добър знак и стиснах ръката му. — Опитала се да го спаси. Един от стражите ми каза, че някакъв бунтовник го бил взел на мушка, но тя се хвърлила пред него. Застреляли първо нея, но веднага след това докопали и баща ми.

Той поклати глава.

— Винаги е била толкова самоотвержена. Доказа го и с последния си дъх.

— Недей да звучиш толкова изненадано. Наследил си това й качество.

Лицето му се сгърчи в гримаса.

— Никога няма да съм като нея. Толкова много ще ми липсва.

Погалих утешително ръката му. Кралица Амбърли не беше моя майка, но и на мен щеше да ми липсва ужасно.

— Поне ти си невредима — пророни той, без да ме поглежда в очите. — Поне това ми е утеха.

Помежду ни се спусна дълго мълчание, но не знаех как да го прекъсна. Да подхвана ли темата за онези му думи? Или да попитам за Крис? Дали изобщо му беше до тези въпроси в момента?

— Искам да ти покажа нещо — обяви той ненадейно. — Нека те предупредя, че все още е в груба форма, но смятам, че въпреки това ще го одобриш. Отвори ей онова чекмедже. Би трябвало да е най-отгоре.

Дръпнах чекмеджето на нощната му масичка и видях купчина напечатани документи. Погледнах въпросително към Максън, но той просто кимна към писанията.

Зачетох най-горния документ, опитвайки се да проумея смисъла му. Стигнах до края на първия параграф, след което го препрочетох, убедена, че съм сбъркала някъде.

— Да не би... ще елиминираш кастовата система? — попитах изумено, вдигайки поглед към Максън.

— Такъв е планът — отвърна той с усмивка. — Но не бързай да се вълнуваш. Процесът ще отнеме доста време. И все пак вярвам, че ще се получи. Ето, погледни. — Каза той, прелиствайки страниците на дебелата купчина, докато не попадна на търсения абзац.

— Искам да започна от дъното нагоре. Възнамерявам да премахна първо понятието „Осма каста“. Чака ни доста реструктуриране, но смятам, че с малко усилия Осмиците ще могат да се влеят в Седма каста. След това идва трудната част. Трябва да намерим начин да се отървем от всички предразсъдъци, придружаващи цифрите; това е основната ми цел.

Онемях от удивление. Познавах единствено свят, в който носех кастата си като дрехите на гърба си. А сега пред мен беше указът, по чиято сила невидимите граници, разделящи народа ни, щяха най-сетне да бъдат заличени.

Максън докосна ръката ми.

— Държа да знаеш, че ти си причината това да се случва. Работя по въпроса още от деня, в който ме привика в коридора и ми разказа за гладните си години. Именно затова реагирах толкова бурно, когато изнесе онази презентация; бях измислил по-дискретен начин за

постигане на същата цел. Но колкото и промени да исках да внеса в страната ни, идеята за тази нямаше да ми хрумне, ако не бях срещнал теб.

Аз си поех въздух и отново вперих поглед в страниците. Замислих се за кратките, така бързо отлетели години от живота ми до тук. Никога не бях очаквала да постигна нещо повече от това да пея на заден план по партита и евентуално да се омъжа един ден. Замислих се за промяната, която щеше да настъпи в живота на илейския народ, и сърцето ми щеше да се пръсне от радост. Чувствах се едновременно смирена и горда.

— Има и още нещо — подхвана колебливо Максън, докато очите ми попиваха думите пред мен. После най-ненадейно плъзна върху купчината документи отворена кутийка и разливащата се откъм прозореца светлина озари пръстена в нея. — Не знам от колко време спя с тази чудесия под възглавницата си — каза той с шеговито раздражение. Вдигнах поглед към него, без да пророня и дума; все още немеех от смайване. Несъмнено прочете въпроса в очите ми, но явно неговият собствен беше по-належащ: — Харесва ли ти?

Фини златни лиани се преплитаха в мрежа, образувайки халката, в чиято горна част два скъпоценни камъка — един зелен и един виолетов — сякаш се целуваха. Знаех, че виолетовият отговаряше на моята зодия, затова предположих, че зеленият е символ на неговата. Стояхме прилепени един до друг — две малки, неразделни зрънца светлина.

На няколко пъти отворих уста да проговоря. В крайна сметка обаче смогнах единствено да се усмихна, преглъщайки сълзите си, и да кимна с глава.

Максън се прокашля.

— Вече два пъти опитах да го направя по грандиозен начин; и двата пъти се провалих жестоко. В момента не мога дори да коленича. Дано не възразяваш, ако ти го кажа с прости думи.

Аз кимнах. Все още не успях да възвърна гласа си.

Той преглътна и повдигна здравото си рамо.

— Обичам те — каза простичко. — Трябваше да съм ти го признал отдавна. Вероятно така щяхме да си спестим цял куп глупави грешки. Но като се замисля — добави той с усмивка, — май именно

всички препятствия по пътя ни ме накараха да се влюбя така силно в теб.

От ъгълчетата на очите ми потекоха сълзи и единствено миглите ми ги възпряха да се търкулнат надолу.

— Говорех искрено. Сърцето ми ти принадлежи. Както вече знаеш, предпочитам да умра, вместо да те гледам как страдаш. Когато ме простреляха и паднах на земята, уверен, че животът ми се изплъзва, само ти беше в мислите ми.

Наложи му се да направи пауза. Преглътна и ясно си пролича, че и той е на ръба на сълзите. След миг мълчание продължи:

— В онези секунди скърбях по всичко загубено. По това, че нямаше да те видя как вървиш към олтара, че нямаше да те разпозная в лицата на децата ни, че нямаше да гледам как косата ти посребрява. Но в същото време изпитах облекчение. Щом умирах, за да живееш ти — отново вдигна непострадалото си рамо, — нямах нищо против.

В този момент вече загубих контрол и сълзите ми шурнаха неудържимо. Как изобщо си бях въобразявала преди, че знам какво е да бъдеш обичан? Нищо, преживяно досега, не можеше да се сравни с чувството, което в този миг бликна от сърцето ми, изпълвайки всяка част от мен с блажена топлина.

— Америка — продължи любвеобилно Максън, принуждавайки ме да подсуша очи и да го погледна, — съзнавам, че вече ме възприемаш като крал, но нека ти изясня нещо; това не е заповед, а молба. Умолявам те, направи ме най-щастливият мъж на тази земя. Окажи ми честта да станеш моя съпруга.

Не бях способна да изразя гласно радостта си. Затова тялото ми заговори вместо мен. Хвърлих се в обятията на Максън, сигурна, че никога нищо нямаше да ни раздели. Като ме целуна, почувствах как животът ми си идва на мястото. Бях открила всичко, за което някога бях мечтала — дори и онова, което не бях предполагала, че търся... намерих го тук, в прегръдките на Максън. А ако той беше моята пътеводна светлина, моята вечна опора, можех да покоря целия свят.

Не исках да отлепям устни от неговите, но Максън се отдръпна назад, за да ме погледне в очите. И тогава го видях в лицето му: бях си у дома. И най-сетне успях да призова гласа си.

— Да.

ЕПИЛОГ

Старая се да не треперя, но безуспешно. С всяко момиче би било така. Денят е значим, роклята е тежка, а очите наоколо са безброй. Трябва да запазя самообладание, но цялата тръпна.

Знам, че отворят ли вратите, ще зърна Максън пред олтара, затова опитвам да удържа на обещанието си и да се отпусна, докато всички кръжат трескаво край мен.

— О! Наш ред е! — обажда се мама, отчела промяната в музиката. Силвия привиква с ръка семейството ми. Джеймс и Кена са готови за появата си. Джерад търчи насам-натам, измачквайки костюма си, а Мей отчаяно се мъчи да го задържи на място поне за две секунди. Макар и братчето ми да е малко рошаво, всички имат учудващо царствена осанка днес.

Колкото и да се радвам, че любимите ми хора са край мен, не мога да не страдам, че татко го няма. Въпреки това усещам безплътното му присъствие; шепне в ухото ми колко ме обича, колко е горд с мен, колко съм хубава в булчинската си рокля. Познавах го толкова добре, че знам точно кои думи би използвал в този важен ден; дано винаги е така, дано никога не ме напусне.

Така съм потънала в мисли, че Мей ме стряска с гласчето си.

— Прекрасна си, Ами — казва и протяга ръка да докосне пищната висока яка на роклята ми.

— Мери е надминала себе си, а? — отвръщам аз, докосвайки изящната ѝ материя. Мери е единствената от първите ми три прислужнички, която още е с мен. В дните след бунтовническата атака открихме, че сме се простили с много повече хора, отколкото първоначално бяхме предполагали. Луси оцеля, но впоследствие реши да се оттегли от службата си в двореца, а Ан просто изчезна безследно.

Поредната празнота в днешната церемония.

— Божичко, Ами, цялата трепериш. — Мей сграбчва ръцете ми и опитва да ги укроти, присмивайки се на обтегнатите ми нерви.

— Знам, но нищо не мога да направя.

— Марли — виква Мей. — Ела да успокоим Америка.

Едничката ми шаферка се отзовава с блеснали от щастие очи. Сега, когато и двете са до мен, напрежението наистина започва да се поразсейва.

— Не се тревожи, Америка, сигурна съм, че няма да те остави сама пред олтара — шегува се тя.

Мей прихва да се смее, а аз махвам укорително с ръка към двете.

— Не се притеснявам, че ще размисли! Боя се, че ще се препъна или ще произнеса грешно името му, или нещо такова. Много съм талантива в гафовете — оплаквам им се аз.

Марли долепва чело до моето.

— Нищо не може да обърка днешния ден.

— Мей! — изсъсква мама.

— Тръгвам, иначе мама ще побеснее. Ще се видим отпред. — Едва докосва с устни бузата ми, стараяйки се да не остави петно от червило, и се отправя към вратата. Музиката засвирва и всички вкупом свиват зад ъгъла, тръгвайки по очакващата ме пътека.

Марли отстъпва назад.

— Аз ли съм наред?

— Да. Този цвят много ти отива, между другото.

Тя вирва хълбок, позирайки в шаферската си рокля.

— Имате безупречен вкус, Ваше Величество.

Аз вдишвам рязко.

— Още никой не ме е наричал така. О, господи, почти всички ще се обръщат към мен с това название. — Опитвам да привикна с думите. Коронацията е част от сватбата ни. Първо се вричам на Максън, после и на Илеа. Първо пръстените, после и короните.

— Не започвай пак да се изнервяш! — предупреждава ме тя.

— Старая се! Не че не бях подготвена за предстоящото, но... просто много ми се струпва за един ден.

— Ха! — възкликва тя, а оркестърът засвирва друга мелодия. — Почакай до довечера.

— Марли!

Преди да съм успяла да я смърря, приятелката ми се измъква с дяволито намигване, карайки ме да се усмихна. Толкова се радвам, че отново присъства в живота ми. Официално я провъзгласих за една от помощниците си, а Максън стори същото с Картър. Така дадохме на

народа ясна представа за промените, които Максън щеше да въведе след коронасването си, и с радост открихме, че много хора ги приветстват.

Заслушвам се в напрегнато очакване. Знам, че познатите тонове ще зазвучат съвсем скоро, ето защо се възползвам от момента да поизпъна роклята си.

Великолепна е. Снежнобялата ѝ материя следва извивките на ханша ми, след което се разстила в ефирни вълни, стигащи чак до пода. Късите ѝ дантелени ръкави преминават във висока, царствена яка. Над роклята съм заметната с палто, наподобяващо пелерина, което се стеле по земята зад мен като шлейф. Ще го сваля на приема след сватбената церемония, където възнамерявам да танцувам със съпруга си до припадък.

— Готова ли си, Мер?

Обръщам се към Аспен.

— Да, готова съм.

Той ми предлага ръка и аз гохващам под лакът.

— Изглеждаш невероятно.

— И ти не си за изхвърляне така наконтен — коментирам аз. Усмиввам се, но знам, че усеща колко съм притеснена.

— Няма защо да се тревожиш — казва ми той, а увереното му изражение ми вдъхва вяра, че е прав. Както винаги.

Поемам си дълбоко въздух и кимвам.

— Така. Само ме дръж, ако тръгна да падам, става ли?

— Не бой се. Ако ми се стори, че не те държат краката, ще ти услуга с това. — Показва ми тъмносиния си бастун, специално изработен за официалната му униформа, и идеята ме разсмива.

— Така те искам — казва той, доволен да ме види истински усмихната.

— Ваше Величество? — обажда се Силвия. — Време е. — Гласът ѝ има леко благоговеен тон.

Кимвам ѝ и двамата с Аспен се отправяме към вратите.

— Разбий ги — казва ми той малко преди музиката да зазвучи по-силно и вратите да се отворят, разкривайки ни пред гостите.

Целият страх нахлува обратно в тялото ми. Макар че се бяхме постарали списъкът с гости да е възможно най-кратък, стотици хора

обточват пътеката, която ще ме отведе до Максън. Всички стават да ме приветстват, а не виждам бъдещия си съпруг.

Имам нужда единствено да зърна лицето му. Открива ли онези трезви очи, ще намеря сили да се справя.

Усмиввам се, опитвайки да запазя самообладание, докато кимам любезно на гостите и им благодаря, задето са ни уважили с присъствието си. Аспен обаче ме познава.

— Спокойно, Мер.

Обръщам поглед към него и насърчението в лицето му наистина помага.

Продължавам напред.

Не демонстрираме особена грация по пътя си към олтара. Нито пък пъргавина. Заради ранения крак на Аспен се налага да куцукаме бавно по пътеката. Но кой друг можеше да ме предаде на младоженеца? Кой друг бих пожелала да ме предаде? Аспен беше приел да изиграе различна роля в живота ми. Не тази на възлюбения, не тази на мой приятел, а тази на мой най-близък роднина.

Бях очаквала да ми откаже, опасявайки се, че може да му прозвучи обидно. Той обаче беше заявил, че за него ще е чест, и ме беше прегърнал сърдечно.

Всеотдаен и предан — до последно. Такъв е моят Аспен.

Най-сетне виждам познато лице сред тълпата. Луси е тук, седнала до баща си. Сияе от гордост заради мен, макар че всъщност не може да откъсне очи от Аспен. Той поизопва гръб, докато минаваме покрай нея. Знам, че скоро ще настъпи и техният ред, и нямам търпение. Аспен беше направил най-добрият избор.

Редовете, намиращи се най-близко до олтара, са отредени за момичетата от Избора. Проявили са голяма смелост да се върнат в двореца заради мен, като се има предвид, че не всички, които трябваше да присъстват, са тук. Въпреки това се усмивват; дори Крис, макар и тъгата да прозира в очите ѝ. Толкова ми се иска и Селест да е сред тях, че се изумявам от самата себе си. Представям си я как врътва очи и ми намига съзаклятнически. Как ми отпраща някоя духовита реплика, почти надменна, но и не съвсем. Много, много ми липсва.

Липсва ми и кралица Амбърли. Колко ли щеше да се радва на този ден, когато най-сетне щеше да се сдобие с дъщеря. Имам

чувството, че бракът с Максън ми дава право да я обичам по този начин — като моя майка. И несъмнено ще е така до края на живота ми.

После виждам мама и Мей, така силно доближени една за друга, че изглеждат така, сякаш се крепят. Покрай тях надничат безброй усмивки. Затрогващо е да знам, че съм обградена от толкова много любов.

Така погълната съм от заобикалящите ме лица, че забравям колко близо съм вече до олтара. Обръщам поглед напред... и той ме чака там.

В този миг целият околен свят изчезва.

Няма ги телевизионните камери, няма ги ослепителните светкавици. Само двамата сме. Аз и Максън.

Носи короната си и костюма със синия шарф и медалите. Какво бях казала първия път, когато го бях видяла в този му вид? Че мястото му е при полилеите на тавана, ако не се лъжа. Усмиввам се, спомняйки си дългото пътешествие, което ни беше довело до тук, до олтара.

Последните няколко стъпки на Аспен са бавни, но стабилни. Достигаме целта си и се обръщам към него. Аспен ме дарява с още една усмивка, а аз се протягам да целуна бузата му, сбогувайки се с толкова много неща. Споглеждаме се за момент, после той взима ръката ми и я слага в тази на Максън, предавайки ме на бъдещия ми съпруг.

Двамата си кимват един на друг, а по лицата им се чете единствено уважение. Едва ли някога ще разбере какво се е вихрило помежду им, но в този момент цари разбирателство. Аспен се отдръпва назад, а аз самата пристъпвам напред, устремявам се към мястото, което никога не бях предполагала, че ще достигна.

Двамата с Максън се доближаваме един до друг и церемонията започва.

— Здравей, скъпа моя — прошепва ми той.

— Не започвай отново — предупреждавам го аз и по лицата ни се изписват усмивки.

Той хваща ръцете ми така, сякаш са единствената му връзка със земята, и аз съсредоточавам вниманието си в допира му, готвейки се да изрека оброчните думи, обещанията, които никога няма да престъпя. Силата на този ден е наистина магическа.

Но още отсега знам, че няма да живеем във вълшебна приказка. Знам, че ни чакат тежки моменти, смутни времена. Знам, че нещата

няма винаги да се случват така, както ние искаме... и ще трябва да си припомним един на друг, че сами сме си избрали тази съдба. Не всички ветрове ще са попълтни.

Това не е щастлив край.

Много повече е.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.